Estée Velier

Pe fregată

A doua carte a seriei ”Hoțul de cai”

Octombrie 2018

Copyright © 2018 by Estée Velier
Toate drepturile de proprietate intelectuală sunt rezervate.
Orice reproducere a textului fără permisiunea scrisă a autoarei,
exceptând citatele folosite în recenzii, este strict interzisă.
Coperta Creative Commons Zero
ISBN 978-973-0-27911-5

Piraţii de pe Marea Ara

Prin soarele fierbinte al amiezii şi norii de colb stârniţi de trecerea nesfârşitelor convoaie, doi bărbaţi străbăteau şesul spre răsărit pe drumul ce lega portul de capitală şi de celelalte mari oraşe ale regatului. Un aristocrat tânăr cu un aer preocupat şi un însoţitor, cam de aceeaşi vârstă, cu o figură indignată.

- Aici şi-au băgat coada negustorii de care vorbea puştiul, Stăpâne. Prea e cusută cu aţă albă. Ducele Ruis să n-aibă nici o corabie de vânzare ? Şi nici unul dintre armatorii ce operează transporturi transoceanice ? Iertaţi-mi îndrăzneala, dar pe cine-şi închipuie ei că păcălesc ? Asta-i doar ca să protejeze afacerile celor ce i-au plătit ca să vă refuze.

Călare pe un murg, Contele mergea la pas în tăcere. Se gândea la conversaţia avută cu Melchior pe tema asta.

- Arinthia acela e hotărât să menţină contractele cu tine şi să nu renunţe la negoţul cu copii.

- Negoţ cu copii ...

- Nu ştiai că se ocupă şi cu asta ? Şi bag mâna-n foc că ascunde şi altele la fel de urâte. Data viitoare când o să mă intersectez cu el, am să ...

Cuprinzându-i obrazul în palmă, el îl privise serios.

- Melchior, vreau să stai departe de oamenii aceia. Nu te mai apropia de ei, dacă nu e nevoie.

- Nu vrei să afli mai multe despre învârtelile lor murdare ?

- Nu, dacă asta te pune pe tine în primejdie. Tu eşti doar un puşti cu inimă generoasă, pe când ei sunt nişte barbari cruzi ce nu vor ezita să-ţi facă rău dacă te prind.

- Nu mi-e frică de ei ... Şi nu-mi place să văd cum profită de omenia ta ...

- Melchior, te rog, lasă lucrurile astea în seama mea. Tu ocupă-te de ceea ce-ţi bucură sufletul. De căsuţă şi de cai.

Adăugase cu substrat :

- N-ai mai prins nici o veste în ultima vreme ?

Băiatul, înțelegând, zâmbise.

- Ba da. Un cal Molender în Heine. O să merg săptămâna viitoare să-l văd.

Zâmbise și el. Apoi rostise cu o urmă de grijă în ochi :

- Să fii cu băgare de seamă. N-aș vrea să ți se întâmple ceva.

Contele oftă. Îi era dor de Melchior. Nu-l mai văzuse de trei săptămâni.

Reveni cu gândurile la cele în discuție.

- Probabil că așa stau lucrurile, Noah, însă asta nu mă va opri de la a face ceea ce mi-am pus în minte. Voi merge la Mercier și voi cere să mi se construiască mai multe corăbii de mărfuri. Voi merge la Rove și voi da comandă de fregate. În doi ani, voi avea propria Casă de Comert, subsidiare în colonii și flote escorte, sper, mai eficiente decât cele ale piraților. Nu mă joacă pe mine pe degete niște neguțători. Dacă astea le sunt planurile, atunci nu le-au urzit prea bine. Numele de Aynor nu va fi luat în râs ! N-am permis-o niciodată, n-o voi permite nici acum. Au cuvântul meu.

Și îmboldind calul, o porni în goană.

***

Dând ocol punții, Kadja studia atent prizonierii.

Cam o șesime din echipajul galionului capturat - în majoritate adulți, obișnuiți cu munca grea și luptele pe mare, dar și băiețandrii, aflați probabil la prima lor intersectare cu pirații - oameni aleși toti pe sprânceană, unii dovedind chiar abilități de luptă superioare, fapt rar întâlnit la supușii regali.

Însă firește, nici ei n-avuseseră cum răzbi în fața lor. Cum ar fi putut ? Nimeni nu mai izbutise asta în ultimii ani.

- Hhh …

Sfârșind cu cercetatul, se trase lângă oamenii lui.

- Saska - spuse el Secundului - luați băieții și duceți-i pe corabia-pavilion. Adunați armele și vedeți ce e cu navigatorul. Scutiți răniții de suferințe și aruncați leșurile.

- Da, Căpitane. Și cu ceilalți ?

Acesta stătu un moment să se hotărască.

- Pe ei, coborâți-i în bărci. Lăsați-le apă și provizii și trăgeți-i până la curenții reci. Acolo să-i dezlegați. Dacă au noroc, în cinci zile vor fi în Insulele Cormoran. Dacă nu ...

- Am înțeles. Mă duc.

Apoi urcă pe dunetă, de unde privi un timp apele întunecate, gândindu-se la cât de ușor puseseră de data asta ghearele pe cea mai râvnită captură a sezonului.

- Gata, Căpitane. Am eliberat punțile. Au rămas doar ai noștri.

- Navigatorul ?

- Nevătămat. L-am expediat pe fregata-pavilion și i-am pus la dispoziție cabina mea.

Kadja aprobă. Porni să coboare treptele.

- Acum hai să dăm o tură prin cală. Da‘ vezi cu șobolanii, Saska ! Să n-o pățești ca data trecută.

- Da, Căpitane.

În cală, mărfurile erau așezate pe căprării, iar mulțimea lor depășea așteptările. Diamante, perle, tafta, arme, zahăr, ceai. Tot ce era mai rar în Ceruzi și la mare preț.

- Nu-i de mirare că galionul de Potaissa navighează fără escortă și doar noaptea. La dimensiunile lui și la viteza de melc cu care înaintează, firește că în plină zi ar atrage toate privirile *și* fără escortă, însă e dezamăgitor să descoperim că regele Ceruzi și sfătuitorii lui ne subestimează în asemenea măsură. Chiar credeau că o să ne convingă cu zvonuri cum că trimit un singur galion pe an ? Câtă aroganță ! Și pun pariu că până în iarnă mai umplu două ! Coloniile Vlahe sunt pline de bogății - iată dovada - iar indigenii le dau pe nimic. Pe mărgele și tinichele … Ia uite aici ! Zeci de tone de aur, sute de cufere cu pietre prețioase ! Blănuri, lână !

- Yeah, agree și Saska. Am fost deștepți să organizăm patrule și să ținem fregatele pregătite de atac. Dacă trimiteam mai multe pe ruta galioanelor de Marmația, n-am fi avut acum cu ce transporta totul. A fost voia zeilor să putem trece și încărcătura asta sub pavilionul nostru.

Uitându-se la niște figurine sculptate în fildeș, Kadja zâmbi. *Voia zeilor ...*

Pe urmă, merseră în cabina Căpitanului după registre și hărți secrete. Cu ele sub braț, ieșiră pe punte.

- Încărcați totul pe corăbiile noastre ! Aurul pe fregata-pavilion, restul pe celelalte ! În zori, plecăm !

Oamenii răspunseră cu chiote.

Lăsându-l pe Saska să se ocupe și de asta, Kadja se înapoie pe fregata lor, unde, după ce-și schimbă hainele și destupă o sticlă cu vin, se apucă să studieze catastifele.

- Aproape două sute de milioane de ducați … murmură el când termină cu cititul și cu calculele. Al doilea transport în patru luni și la aproximativ aceeași valoare ca primul.

Zâmbi admirativ :

- Ducele a intuit perfect planurile ceruzilor. Va fi mulțumit cu captura.

O bătaie în ușă îi returnă gândurile pe scaun.

- Gata, Căpitane - vesti Saska. Totul e în calele noastre și băieții pe punte. Fregatele sunt pregătite de navigare.

Ridicându-se, Kadja stinse felinarul și o luă înainte.

De pe teugă, privi întâi un moment orizontul în crepuscul, apoi spre oamenii din bărci, apoi prin propria flotă.

Dădu ordinul :

- Întindeți pânzele ! Plecăm !

Noi strigăte de bucurie izbucniră.

- Și cu galionul ce facem ?

Un fulger străbătu ochii Căpitanului.

- Dați-i foc ! Să ardă precum o stea care apune !

***

Într-o nouă vizită la Moname, Contele îi oferi lui Melchior o cutie rotundă cu un motiv floral pe capac.

- Pentru mine ? întrebă el cu uimire.

- Pentru tine, răspunse Contele cu un surâs.

- Ce e înăuntru ?

- Deschide.

Băiatul puse darul pe masă și desfăcu ambalajul.

- Tort ?! Oh !! Arată nemaipomenit ! Sărbătorim ceva ?

O sclipire îi aprinse ochii. Contele se apropie.

- Desigur. Ziua ta de naștere. La mulți ani !

- Poftim ?! făcu Melchior neînțelegând.

Contele îi mângâie obrazul.

- Nu ți-ar plăcea ca asta să fie ziua ta de naștere ? O zi atât de frumoasă se potrivește bine cu tine. Cu ochii tăi scânteietori, cu inima ta caldă. Ziua asta ar trebui să poarte numele tău.

În obrajii lui Melchior se ivi emoția.

- Conte …

Emoție ce-i crescu, văzându-l apoi înfigând în tort și niște lumânărele și aprinzându-le.

- Și uite … Ca să pecetluim obiceiul, puneți și o dorință. Crede în ea și ea ți se va împlini.

Melchior se uita la el cu ochi inocenți de copil ce nici nu îndrăznea să viseze atât de sus. Își puse totuși o dorință și suflă în lumânărele.

Zâmbind, Contele îl trase în brațele sale. Își răsfiră degetele prin părul lui și-l sărută cu un strop de pasiune.

- Și o să vii și la anul de ziua mea de naștere ? întrebă băiatul când îi dădu voie să respire.

- În fiecare vară, voi sărbători cu tine o nouă dorință, Melchior. E o promisiune.

***

- Foc !! Foc !!

Tunurile trăgeau încontinuu. Cu o flotă de nouă corăbii, Reine asedia fortăreața regelui decis să o cucerească.

- Spulberați ravelinii !! Spargeți zidurile de incintă !! Dărâmați bastioanele !!

Era noapte și întunericul în flăcări.

Prin vălătucii încinși de fum gros și negru ce se învolburau pe punte și prin care abia puteai respira, Reine scruta cerul de deasupra castelului după semnalele pe care le aștepta.

Dunn, Secundul, plecase de un ceas cu bărcile spre intrările camuflate în pasajele subterane menționate de Duce și, după estimările lui, veștile trebuiau să sosească.

Cu toate că-l trimisese cu puțini oameni, el știa că Dunn se va descurca, căci în pofida celor doar optsprezece ani, băiatul era destoinic și cutezător cum nu mai întâlnise un altul. Conducător înnăscut, în ale cărui mâini aproape orice acțiune se transforma în reușită. *Un foarte potrivit Căpitan de fregată* - își mai spuse urmărind focul încrucișat al tunurilor. *De m-aș putea despărți de el pentru mai mult de câteva zile.*

Tresări observând rachetele verzi explodând în buchete pe cerul de cenușă și preț de o clipă, gândurile îi rămaseră în urmă. Zâmbi și șopti :

- Excelentă treabă, Dunn. Excelentă treabă.

Se întoarse spre tunari :

- Acum, neutralizați artileria !! Faceți tunurile inamice să amuțească !!

Pe urmă, spre ceilalți :

- Semnalizați flotei să avanseze ! Să se pregătească pentru debarcare și asalt !!

Văzduhul vui. El își fixă ochii pe fort.

A noastră e comoara ! Regele Nestier își poate lua adio de la ea, căci n-o să o mai vadă înapoi, nici de pornește război pe Ara !

Și mulțumit, așteptă ca bubuiturile să înceteze.

- La atac !! răcni el apoi în fruntea oamenilor.

Urcând cu sutele stânca cu fortificații sfărâmate, pirații năvăliră în haite urlând. Garnizoana, atâta cât mai rămăsese, luptă din răsputeri cu atacatorii, însă, izbită necruțător, atât din interior, cât și din exterior, nu reuși să reziste mult, capitulând când se văzu copleșită și descoperind în mijlocul ei o creatură bondoacă și crăcănată, cu ochi bulbucați de broscoi și păr măciucă în cap, bălmăjind incoerent și tremurând ca varga, cocoșându-se în fața învingătorilor și întinzând spre ei un șnur de draperii decolorat de vreme, ca pe un șirag de perle cu care ar fi vrut să-și cumpere viața. Guvernatorul însuși. Sleit de nesomn și mort de frică … Căci asediul durase patru ore. Era în creierii dimineții.

- Vai, domnule - bâigui el când înțelese cine stătea în fața sa - vai, sunt nenorocit ! Ruinat pe viață ! se porni să se văicărească, văzând că tânărul Căpitan îi da oarecare atenție. M-ați obligat să trag în Domniile Voastre ca să-mi apăr onoarea ! Onoarea, domnilor, căci nimic altceva nu se găsește aici ! Câteva cufere pentru plata garnizoanei, în rest, nici un șfant ! Nici o centimă ! Eu, săracul de mine, nu mi-am mai primit renta de șase luni,

deoarece regele nostru - binecuvântat fie-i numele ! - ne cere sacrificii acum când războaiele din colonii sunt pe cale să rămână fără finanțare, iar eu bucuros am acceptat, însă acum ... Cum o să-i pot explica toate distrugerile astea ?

Căutând să vadă cum îi erau primite tânguielile, individul ridică ochii. Reine, amuzat și dezgustat deopotrivă, îi întoarse spatele și plecă să inspecteze locul. Piticania se ținu după el, dându-i înainte cu mascarada :

- O să mă înlăture din poziția de Guvernator și o să mă silească să plătesc eu pagubele ! … Și numai cerul știe cât de mică e renta ! Abia dacă acoperă cheltuielile curente ! Vai, nenorocitul de mine !

Smulgându-și părul din cap și zgâriindu-se pe obrajii mânjiți cu funingine, maimuțoiul se jeluia iar și iar fără nici o rușine.

Reine intră în fortăreață după Dunn.

- Și biata copilă cu care voiam să mă căsătoresc ca să o scap de sărăcie ! … Ce obraz să mai am acum în fața părintelui ei ? Vai, vai … Cum se întoarce soarta împotriva celor care vor doar să facă un bine ! Crudă soartă ! Crudă si nedreaptă, domnii mei ! Ascultați la mine !

Piratul coborî scările înspre locul de unde se auzeau voci.

- Și totul doar din cauza zvonurilor false răspândite de crescătorii de vite ! Da, da ! Ei sunt de vină ! Au făcut asta pentru că n-am fost de acord să le dau în arenda pășunile de la Crest … Și uite unde s-a ajuns ! Uite numai ! …

Păcăliciul se opri să răsufle. În viața lui n-alergase pe trepte astfel și acum risca s-o ia în jos de-a berbeleacul, dacă nu-și îngăduia un moment de răgaz. Însă celălalt nu-l aștepta, iar el nu-l convinsese încă de inutilitatea atacului. Ținându-se de pereți, se grăbi iar după el.

- Domnii mei, aveți milă de un biet vârstnic ! Luați orice doriți ! Argintăria … Mobilierul … Uitați ! Vă dau și lanțul ăsta! L-am primit de la Baronul de … de … E aur curat ! Dar mie nu-mi trebuie ! Sunt bătrân și-mi atârnă greu la gât … Și inelele … Vă dau tot ce am … Tot … Fiindcă pe aici nu se găsește nimic de preț … Nimic … O fortăreață goală și veche … Numai zidurile de ea …

O explozie puternică zgudui deodată dinăuntru construcția. Reine se repezi pe scări până dădu piept în piept cu Dunn.

- Reine ! exclamă acesta bucuros. Vino ! Am găsit !

Paiața simți că o lua cu leșin.

- Găsit ?! Ce să găsiți, păcatele mele, aici ? Niște sticle cu vin păstrate pentru trimișii regelui în trecere spre alte locații mai importante, altfel … nimic … nimic …

Încăperea-seif, a cărei ușă masivă de fier tocmai fusese spulberată, deschidea acum ochilor o priveliște uluitoare. Un murmur prelung ieși din piepturile tuturor.

Reine și Dunn pătrunseră acolo primii.

- Vai de mine !! vorbi cu voce gâtuită coțofana umflată, intrând și ea. Ce e asta ?! De unde au apărut aici toți ducații ăștia ?! De când sunt, n-am văzut atâta bănet la un loc ! Oh, inima mea … Țineți-mă, cred că am să mor …

Căpitanul și Secundul cântăreau totul din ochi.

- Șase sute de milioane, Dunn ... În ducați de aur …

- Șase sute de milioane …

Luând un pumn de monede dintr-un cufăr, Dunn le lăsă să cadă înapoi cu zgomot. Clinchetul lor trezi măscăriciul din leșinul fals.

- Eu n-am nimic de-a face cu asta ! Nu știu cine i-a adus aici ! Și nici de ce ! Probabil un vrăjmaș ascuns care vrea să-mi ia locul ! Răutatea și invidia macină pe mulți. N-ai cum să le stârpești. Și întotdeauna lovesc în oamenii cumsecade și cinstiți … Ca mine …

Ploconindu-se până în podele, începu să se tânguie și mai patetic :

- Vai, domnii mei, trebuie să mă credeți, vă jur că n-am știut nimic !! Dacă aș fi știut … Oh, zei, dacă aș fi știut …

Binedispus, Reine se întoarse spre marțafoi.

- Te credem. Doar ești omul de încredere al regelui. A ne îndoi de domnia ta, ar fi ca și cum ne-am îndoi de rege. Ori noi credem în rege, ca în zei.

Auzindu-l, stârpitura crezu că găsi portița de scăpare și prinzând curaj, abordă o figură și un ton mai grave :

- Adevăr grăiești, domnul meu. Regele este Stăpânul. Iar eu, dintotdeauna, umilul și loialul său slujitor.

- Tocmai de aceea - răspunse Căpitanul - îți și spuneam că n-ai de ce-ți face griji. Cum și noi servim același rege, suntem aici ca să te protejăm. Lasă în seama noastră neplăcerile acestei nopți și mergi de te odihnește. Trebuie să fii frânt după atâta agitație. Și la vârsta dumitale … Ne ocupăm

noi de aur. Nu va fi treabă ușoară să-l ducem pe tot de aici, însă promitem să te scăpăm de necaz.

- Aurul ? … bolborosi acesta albindu-se la chip. Aurul ? … Să-l duceți ? …

Omul începu să se vaite necontenit. Dunn ordonă să fie închis laolaltă cu restul garnizoanei.

- Și acum, să ne punem pe treabă.

Astfel încărcară bogata pradă - la ultimul cântat al cocoșilor, Dunn plecând cu partea lor spre Insula Potcoavei, iar Reine cu cea a Ducelui spre Domeniile Mago, unde urma să stropească cu cel mai bun vin împreună cu Ruis, succesul acțiunii.

***

Dimineața, Contele se deșteptă pe la șase. Se dădu cu grijă jos din pat și se îmbrăcă. Îl privi pe Melchior cum dormea liniștit și-i scrise câteva cuvinte pe o hârtie. Apoi ieși în grădină, unde mai stătu puțin să contemple munții cu piscurile în ceață.

Pași ușori se auziră pe iarbă. Venind din spate, Melchior se prinse de brațul lui.

- ‘Neața, spuse el somnoros.

Contele întoarse capul.

- ‘Neața. Eu te-am trezit ?

- Nu … M-am trezit singur. Că nu erai acolo.

Zâmbind, Contele își trecu brațul peste umerii lui.

- Dacă vrei să stai afară, du-te și pune o haină pe tine. E răcoare la ora asta.

- Nu mi-e frig lângă tine, șopti el înghesuindu-se mai mult în umărul lui. Și-mi place aerul tare al zorilor. Miroase ca tine.

Senne își lipi obrazul de al său.

- Conte ? …

- Hhh ?

- Mâine se va ține în Lauder Sărbătoarea Măștilor. O să mă duc să văd dansurile. Vrei să vii și tu ?

Acesta se gândi un moment.

- Nu pot ... La zece, voi avea o întrevedere cu producătorii de ulei de rapiță, la prânz, o alta cu fabricanții de utilaje pentru topitorii, iar după amiază îl aștept la palat pe Prințul de Velmur, tot pentru a rezolva niște treburi. Îmi pare rău. Mâine voi fi ocupat toată ziua.

Melchior suspină.

- Înțeleg.

Drept consolare, Contele îl strânse mai tare.

- Îmi plac celebrările adolescenței … Și invitat de tine, aș fi fost și mai bucuros să merg … Promit însă să mă revanșez. De aceea, o să mă ierți de data asta ?

Înfășurându-și brațele pe după gâtul lui, Melchior își uni buzele cu ale sale. El îi răspunse cu delicatețe.

- … Te iert …

Contele îi sărută o pleoapă.

- Vino.

Ocolind căsuța, merseră la șura unde stăteau priponiți caii. Senne puse șaua pe al său și-l dezlegă.

Îl mai sărută o dată pe Melchior și-i mai ținu puțin mâna într-a sa. Apoi urcă în scări.

Băiatul îi deschise poarta. El își luă rămas bun.

- Ne vedem când te întorci din ținuturile Segri ! La Aynor, da ?

Melchior, zâmbind, înclină din cap. Contele dădu pinteni și o porni la trap.

***

- Frate, ce beznă ! Nu vezi la zece metri în fața ta ! spuse Nor de la cârmă în noaptea de smoală lăsată peste ape. Și se întețește și vântul !

Coborându-și ochii de la vele, Skander se uită în direcția de unde bătea acesta.

- Sunt vânturile de vest. E vremea lor.

Încercă și el să străpungă întunericul.

- Ia stai … Ce naiba e acolo ?

Nor roti ochii înspre babord.

- Unde ?

Skander întinse brațul.

- Acolo. Nu vezi o formă ce plutește ? Și care vine perpendicular pe cursul nostru ? O să ne ciocnim cu ea în câteva mile dacă o ține tot înainte !

- Parcă … Parcă se vede ceva …

- E o corabie ! O corabie, Nor !

Nor o deslușì și el.

- Dar nu văd pavilionul și ar putea avea escortă.

- Însă, n-am fost observați, iar asta ne pune în avantaj. Ia ascultă !

Skander ridică un deget.

- Ce ?

- Zgomotul valurilor. Chiar de nu poți să vezi, poți să auzi. Sunt două corăbii ! De tonaj mult mai mare decât al nostru ! Ceea ce înseamnă că sunt corăbii cu mărfuri și cu maximum treizeci și două de tunuri la bord.

Nor, ascultând mai atent, găsi că raționamentul Căpitanului era corect. Miji un surâs de pui de viperă.

- La țanc. Tocmai începeam să ne plictisim.

Skander trecu la timonă.

- Du-te și trezește oamenii, Nor. Stingeți lămpile și strângeți velele. Semnalizați și celorlalte fregate și pregătiți-vă.

- Abordaj pe tăcute ? Asta e prima oară pentru mine.

Celălalt zâmbi.

- O să fie distractiv. Îți promit.

Învârtind roata de mai multe ori la dreapta, Skander schimbă traiectoria cu câteva grade.

- O să ne apropiem din spate și o să aducem corăbiile lângă ale lor fără să ne simtă. Tu cu Vald vă ocupați de timonier și de cine mai doarme pe afară, restul coboară cu mine. Ne-am înțeles ?

- Da, Căpitane. Mă duc.

Băiatul dispăru și foarte repede, oamenii se iviră în șir la babord, gata de luptă.

Când fregata se lipi de bordul inamicului, Nor sări asupra timonierului, apoi asupra celui ce se repezise să bată clopotul. După care, coborî și el sub punte, unde măcelul începuse deja.

Împușcături, strigăte, izbituri, blesteme. Încăierări cu pumnalele. Sudoare și sânge într-o beznă înăbușitoare.

Însă prada nu se zbătu mult - fapt de așteptat în împrejurările date - pirații profitând de panica instalată ca să ucidă tot ce mișca, până se făcu liniște și putură aprinde făcliile ca să-și admire opera.

- What a mess … zugrăvi Skander pe scurt scena.

- Patru compartimente pline. I-am luat ca din oală.

- Navigatorul ?

Nor oftă.

- Era pe hol … Și a tras … N-am vrut să-l omor …

Căpitanul se încruntă, dar pe urmă își dădu seama că vina îi aparținea. Uitase că Ian, cel însărcinat cu asta, nu mai era. Și că Nor n-avea suficientă experiență în rezolvarea tuturor aspectelor meseriei.

- Lasă, Nor. Se mai întamplă și de astea.

Apoi ceru ca toată lumea să iasă pe punte.

Discutând sumar cu șefii de echipaj, socoti în total opt răniți și patru morți. Se gândi un moment la cei ce-i părăsiseră, pe urmă hotărî :

- Duceți răniții la chirurg. Scăpați de leșuri și apucați-vă să spălați punțile și cabinele. Dimineață, să nu mai existe strop de sânge pe nicăieri și totul să fie la locul lui. Corăbiile sunt intacte și începând de acum, ambele sunt proprietățile noastre. Ne vom sluji de ele, ca și de celelalte.

- Da, Căpitane. Alte ordine ?

Skander observă legătura de pe coapsa lui Nor.

- Cum stăm cu medicamentele ?

- Opt lăzi pline.

O ușurare îi străbătu pe toți.

- Provizii de apă și carne ?

- Din belșug. Putem înlocui acum carnea putredă și apa stătută.

Skander se arătă mulțumit.

- Bun. Acum hai în cală. Am o presimțire bună în ceea ce privește captura asta.

Oamenii bătură palma între ei și-l urmară.

Înapoi pe fregata-pavilion, Skander studia cu Nor registrele.

- Indigo, unguente, mosc, lemn, bumbac. Valoare estimată : aproximativ cincizeci de milioane.

Compară în minte cu valoarea ultimelor capturi.

- Plus corăbiile - îi aminti Nor. Adică încă vreo douăzeci.

Apropiindu-se de suma așteptată, Skander se destinse. Se lăsă pe spătarul jilțului.

- Nu stăm rău deloc pentru un asalt ce ne-a costat doar patru vieți ... Cât despre celelalte, stăm nesperat de bine pentru sezonul furtunilor.

Nor zâmbi și se așeză pe colțul mesei.

- Într-adevăr. Săptămânile astea, totul a mers ca uns. Am adunat pradă bogată și aproape picată din cer.

- Pescadoarele vândute déjà Marchizului, fregatele răscumpărate de Arinthia, fierul onorabilului Mook, mărfurile Contelui de Aynor și escorta-i scăpată nescufundată - enumeră Skander. O pradă demnă de faima noastră.

- Nu-i așa ? zâmbi iar tânărul.

Skander îi admiră trăsăturile armonioase.

- Yeah, am avut vânt din pupa și am ajuns la ospețe la timp. Însă - observă el pe un alt ton neajunsul - la cel mai fastuos dintre ele, tot n-am ajuns.

Aluzia făcu ca zâmbetul lui Nor să capete o notă năzbâtioasă.

- Să vestesc atunci *amicii* că e rost de petrecere ? Se vor bucura să audă.

Skander pufni.

- Cred și eu. Cât de des primesc astfel de invitații ?

***

În oraș, sfârșind cu întrevederile, Contele trecu pe la o librărie, de unde ieși după un timp cu un pachet legat cu sfoară.

Observând lume agitată, întrebă :

- Ce se petrece, Noah ? Ce-i cu vâlva ?

- Satul Lauder a fost atacat de pirați în toiul Sărbătorii Măștilor. Și-s multe victime pare-se.

Contelui i se opri inima în piept.

... Sărbătoarea Măștilor ? ... În Lauder ? ...

Noah căută spre el, nedumerit de expresia-i împietrită.

- Conte ?

- Melchior …

Ieșind brusc din transă, Contele sui ca o furtună pe cal.

- Melchior s-a dus la sărbătoarea asta ! Și trebuie să fi fost acolo când a avut loc atacul !

- Melchior ? … Conte, stați ! Unde plecați ?!

- Mă duc să-l caut, Noah ! răspunse acesta cambrând calul. Și sper să-l găsesc viu și nevătămat, altfel am să spânzur cu mâinile mele toți pirații de pe Ara !

Contele porni în galop. Noah, zvârlind volumele înapoi librarului, îi strigă în timp ce încăleca ca să-și urmeze stăpânul :

- Trimite astea la Aynor ! Cu vorbă pentru majordom că Domnul Conte nu mai poate onora azi întrevederea cu Prințul !

Și cerul să se îndure … Să nu-l lase să se întoarcă acasă cu sufletul rupt … Deși, viteaz cum e, puțin probabil ca Melchior să fi fugit ca să se pună la adăpost și să nu fi sărit în ajutorul celorlalți înfruntând pirații …

***

- Domnule Duce, un mesaj de la Kadja.

Deviind o lovitură și împingând oponentul înapoi, Ruis întrerupse lupta de pe pajiște.

Luând hârtia, rupse sigiliul și citi :

Insula Macilor. La răsăritul lunii pline.

Pe Insulă ? … Miji un zâmbet.

- Sunt, deci, poftit să culeg cireașa de pe tort ? *My pleasure.* De când îmi doream să trec și porturile Prințului Rocher în registrele secrete ale Casei de Mago !

***

În Lauder, focul sărbătorii încă ardea în gemetele și plânsetele zecilor de victime ce se târau cu deznădejde pe plajă.

Cu inima strânsă, Contele descălecă. Coborî malul și începu să caute printre cei căzuți.

Însă nu-l putu găsi pe băiat.

- Melchior ! Melchior !

De la picioarele lui, un bărbat mai în vârstă cu bărbia însângerată îl trase de pulpana hainei cerându-i apă. El, luând butelcuța de la Noah, îl sprijini să bea.

- Cine a fost ? Cine a făcut asta ?

Omul se chinui să vorbească.

- Skander … Skander și ai lui … Au năvălit pe neașteptate … Copiii dansau … N-au avut când să fugă … I-au răpit pe toți … Pe toți feciorii noștri … Și pe ai mei … Pe amândoi … N-am putut să-i scap …

Nenorocit, se lăsă năpădit de lacrimi.

- Au vorbit de răscumpărare ? Unde vor s-o primească ?

Acesta clătină din cap.

- Ducați ? … Nu … N-au cerut ducați … Știau că n-avem … Ei au venit după băieți … După flăcăi cu care să întregească echipajele pe corăbii și din care să facă apoi pirați … Copiii noștri sunt pierduți pe vecie …

În vaietele pline de jale ale sătenilor, Contele se ridică. Mergând spre valurile ce spălau nisipul și privind în zările de opal, murmură cu îngrijorare :

- Melchior …

***

Noaptea Draconidelor

- În sănătatea Voastră, Conte !

- În sănătatea Voastră, Prințe !

Cei doi înălțară paharele și sorbiră.

- Ah, vinul ăsta e grozav ! Aroma îi e atât de fină ! Poate fi comparată doar cu cea a vinului de Aynor.

- Mă măguliți, Prințe. Însă sunt de acord că vinul de Kopie are o savoare aparte. Vă felicit pentru a fi devenit proprietarul podgoriilor. A fost o alegere inspirată.

- Un mare noroc, Conte, deoarece la cărți nu poate fi vorba de altceva. Binedispus de veștile primite de peste ocean - și amintindu-și și de oferta-mi repetată de a-i cumpăra podgoriile - regele m-a provocat în urmă cu vreo două săptămâni să i le câștig. Cu toată Curtea prezentă la serată, nu puteam să-l refuz, însă am avut mână bună în ziua aceea, altfel ar fi trebuit să cedez pădurile Cibin puse miză în partidă, păduri moștenite din moși-strămoși și cu tradiție vânătorească, de care chiar n-aș fi vrut să mă despart acum.

Rotind ușor lichidul în pahar, Contele surâse.

- Cu adevărat, Prințe, sunteți protejatul stelelor. Trebuie doar să cereți ca să vă vedeti împlinite dorințele.

- Ei, Conte - zâmbi acesta - ce pot face ? Eu doresc să plătesc pentru tot ce vreau să achiziționez, dar dacă regele și suita preferă genul *ăsta* de tratative, pot eu să nu primesc ? Toti știu că, deși îmi displace să vânez pe ceață, tot nimeresc cerbul, însă asta, în loc să-i convingă a înceta cu provocările, pare a-i ambiționa să continue … Iar regele nostru ! … Care nu se poate despărți de posesiunile sale decât dacă le pierde la cărți … (Râse încetișor.) Până la urmă, norocul cel mare nu e atât că ies câștigător în cele mai multe partide, ci că se găseste mereu cineva dispus să-și joace proprietățile cu mine, când acestea nu sunt de vânzare.

Contele se amuză și el.

- După cum spuneam, Prințe … Nu vă avântați să luptați cu zmeul ce păzește merele de aur. Lăsați-l să ațipească și răpus de osteneală, în somnu-i dulce, vă va invita singur să le culegeți.

Încuviințând din cap, Prințul pufni.

- Yeah … E distractiv … V-aș invita cu plăcere la un whist - fără nici o miză, bineînțeles ! - însă știu că nu obișnuiți.

- Într-adevăr. N-am înclinații pentru jocurile de cărți. Dar nici cu plictiseala nu lupt. Viața mă provoacă într-o mulțime de alte feluri.

Prinzând aerul meditativ cu care vorbi Contele, Rocher crezu că înțelese.

- Sunt la curent. Ăsta e și unul dintre motivele pentru care v-am rugat să-mi faceți o vizită.

Contele reveni cu gândurile în salon.

- Am auzit de corăbiile pierdute și de refuzurile armatorilor; și voiam să vă spun că vasele mele vă stau la dispoziție până în ziua în care corăbiile comandate vor ieși din șantier. Și nu - se grăbi el să disipe rezerva Contelui, care, auzindu-i spusele, se și înnorase puțin la chip - nu fac asta doar datorită prieteniei ce ne leagă, cu toate că sunt și un pic supărat că ați evitat să-mi vorbiți despre asta când știați că la mine ați fi găsit sprijin imediat - ci și pentru că anul ăsta, din cauza secetei prelungite, recoltele de porumb și orez din coloniile Dorne și Zagra sunt slabe și drept urmare, vom avea mai puține drumuri pe acolo. Recoltele Voastre de aici însă sunt bogate și ar fi păcat să le pierdeți din simpla dorință de a nu deranja. Nu mă deranjați deloc. Dimpotrivă. Chiar mă bucur să vă pot fi de folos ... Să pot întoarce și eu o dată un serviciu unuia dintre puținii aristocrați pe care îi apreciez …

Contele își întoarse ochii.

- Prințe …

Acesta așteptă. Nu ținea să spună lucrurilor pe nume, însă nici dispus să accepte un nu ca răspuns nu era. Când simți că urma a fi întâmpinat de un alt refuz diplomat, puse asul pe masă :

- Cu atât mai mult cu cât știu că nu vreți să încheiați noi contracte cu Arinthia.

Contele tresări. Prințul trăsese drept la țintă. Intuiția îi era infailibilă. Oftă și zâmbi.

- Prințe, acum chiar nu jucați cinstit.

Rocher ridică din umeri.

- Uneori e nevoie și de asta. Nu toți oamenii înțeleg de ce-i numești prieteni și nu cunoștințe.

Înclinând din cap, Contele mulțumi. Prințul surâse.

- Perfect. Atunci vă voi trimite corăbiile în porturile de vest, unde vor fi cel mai aproape de Domeniile Voastre. Folosiți-le după cum vă e necesar.

- Apreciez, Prințe. Vă sunt foarte îndatorat.

Acesta ridică paharul în onoarea oaspetelui.

- Doar cu niște sticle cu vin de Aynor, Conte, cu care să sărbătorim victoriile de peste ocean.

- Care ?

Prințul luă o înghițitură din licoarea roze.

- Cele de care vă vorbeam mai devreme. În sfârșit, trupele regelui au izbutit să debarce pe țărmurile Olve, unde au cucerit nu mai puțin de opt forturi Ceruzi și au ocupat, în doar patru luni, teritorii de aproape o sută de mii de mile pătrate. În est, flota Amiralului de Chassen a descoperit un arhipeleag locuit de o populație numeroasă și cu obiceiuri de viață foarte diferite de ale noastre, iar în sud, Generalul Rieu a învins băștinașii și acum luptă cu Duhein ca să traseze granițele temporare. Splendide vești, nu ? După înfrângerile suferite în luptele de la Rislo și Kampa, victoriile astea sunt precum înfruptarea dintr-o frigare fragedă de purcel după luni întregi de post. Costurile războaielor duse sunt imense și trebuie recuperate și pe parcurs, altfel, dacă continuăm să înregistrăm pierderi semnificative în bătăliile pe mare cu pirații și în cele de pe uscat cu rivalii, vom ajunge la ruină înainte de a deveni de facto stăpânii acelor pământuri. Și câte bogății putem exploata de acolo ! N-aveți idee ! Însă, ca sa intrăm in posesia lor, trebuie să învingem în toate confruntările, deoarece nici Ceruzi, nici Duhein, nu le vor da drumul ușor.

Oaspetele agree tacit și păru a-și aminti de ceva.

- Prințe, e adevărat că am pierdut forturile din Morbi din pricina dezertărilor ?

- Este. Soldații nu-și primiseră soldele de câteva luni.

Contele se uită la el cu gravitate.

- Au fost transporturile cu ducați atacate de pirați ?

Prințul răspunse jovial.

- Nah … Regele a cheltuit banii pe bijuteriile favoritei.

Un moment, Contele nu-și găsi cuvintele.

- Cât ?

- Douăsprezece milioane. Plus dobânda.

Senne trase aer în piept.

- Înțeleg. În cazul ăsta, Prințe, sper să aveți cu războaiele același noroc ca și cu cărțile de joc și să obțineți mult mai mult decât investiți.

Acesta râse.

- Mulțumesc, Conte. Știu că vorbiți sincer.

Tinerii mai gustară din vinul cel savuros.

- Și à propos, Conte … Pentru că tot suntem la expediții peste mări și țări … Am vești bune și pentru ceea ce finanțăm împreună. Exploratorii noștri au descoperit niște insule în nord. Destul de întinse ca suprafață și foarte bogate, pare-se, în zăcăminte de *salpetru și sulf.*

Pronunțând pe un alt ton ultimele cuvinte, Prințul urmări atent reacția Contelui. Așa cum se aștepta, acesta se încruntă puțin când auzi, ca apoi, punând paharul pe masă, să-și rezeme obrazul în dosul degetelor și să rămână gânditor.

- Uitați, Conte. Știu că nu vreti să vă implicați în negoțuri cu arme și muniții, însă, gândiți-vă la asta ca la o oportunitate de a tăia, într-un viitor nu foarte îndepărtat, legăturile cu oamenii care nu vă sunt pe plac. Negoțul cu praf de pușcă aduce în vremuri de expansiune teritorială profituri fabuloase, iar războaiele astea vor dura încă zeci de ani până la așezarea definitivă a frontierelor. Dacă noi doi punem bazele unei fabrici de pulbere neagră în Nestier, îi vom scoate de pe piața țării pe Ikka și Espen, căci voi aranja eu însumi ca regele să ne acorde monopol de fabricare și livrare pentru armatele sale. Câștigurile vor curge asemenea râurilor după ploaie și în câțiva ani, vă garantez că veți dispune de o flotă comercială de zeci de corăbii, veți putea organiza piețe de desfacere proprii în colonii și achiziționa teritorii pentru noi culturi, oriunde în lume veți dori. De pe poziția aceea, veți fi liber să impuneți o politică de negocieri în acord cu principiile Voastre; iar dacă într-o zi, veți simți că acest compromis și-a atins scopul și nu veți mai dori să continuați, eu voi fi dispus să vă cumpăr în întregime partea, astfel încât, la retragere, să nu pierdeți nici un cent. Aveți cuvântul meu de cavaler și de prieten.

- Prințe … Nu e nevoie …

Îndreptându-se în scaun, Contele își coborî ochii pe harta desfășurată de Rocher, pe care o studie puțin, urmărind îndeosebi peticele hașurate ce reprezentau zonele cu zăcăminte.

- Sunt locuite insulele ?

- Nu. Sunt izolate și de continente și de rutele comerciale. Căpitanul spune că n-au găsit urme de așezări omenești pe acolo.

- Se poate cultiva ceva ?

- Nici de asta nu e sigur. Temperaturile sunt scăzute, iar soarele stă pe cer mai puține ore decât la noi. Însă flora e bogată și fauna diversă. Lupi, vulpi, șoareci, bufnițe - ceva mai mici decât prin alte părți de lume și pare-se, cu blana sau penajul de un alb strălucitor.

Contele îl privi cu mirare.

- Trebuie să recunosc că asta m-a nedumerit și pe mine. Vulpi cu blana albă ?! Sau lupi ?! Asta n-am auzit niciodată. Ce priveliște trebuie să fie o haită de lupi cu blana ca zăpada ! Sau ghețuri cât casa plutind pe apele cele mai limpezi ! Cred că ar merita un voiaj de câteva luni ... Ce spuneți ? Ați vrea să mi vă alăturați într-o mică aventură în nord la primăvară ?

Contele tăcu. Dar mai apoi, zâmbi de tactica prietenului său. Ceva mai degajat, luă iar paharul și-l duse la buze.

- S-ar putea. Nici eu n-am văzut până acum vulpi sau bufnițe albe.

***

Pe puntea superioară, în ploaia slabă de septembrie, băieții răpiți din Lauder se înghesuiau înfricoșați unii într-alții sub privirile aspre ale oamenilor lui Skander.

Urmat de Nor, Căpitanul cântărea din ochi prizonierii aliniați de-a lungul bordului, îngânând cu mulțumire când trecea pe lângă unii cu constituție mai robustă și mormăind ceva de *castraveți murați* când dădea peste câte un pipernicit, care parcă nu supsese destul de la mama lui.

Din fericire, d'ăștia erau doar trei, astfel că Skander consideră raidul un succes și iertă oamenii ce aduseseră pe corăbii și niscai sticle cu lichior de la petrecere.

Merse spre scara teugii.

- Câți sunt ?

- Douăzeci și patru. Crema flăcăilor din opt sate.

- Hhh …

Își scărpină bărbia.

- Să-i pui să-și spele fețele. Cu vopseaua desenelor șiroindu-le pe obraz, arată ca sălbaticii de pe Coasta Roșie.

Nor râse.

- Ai dreptate. O să-i pun.

Skander porni să urce treptele.

- Câți oprim aici ?

- Doi. Restul, după necesități.

Mai făcu un pas și se opri.

- Ah, era să uit. Ne mai trebuie unul la bucătărie. Hakon mai mult încurcă decât ajută.

- Că bine zici.

Nor se înapoie la prizonieri. Alese din mers un băiat mai bine dezvoltat și un copil slăbuț de vreo opt-nouă ani - pe care-i scoase din rând - și mai căută unul.

De pe puntea prova, Skander dădu ordin să se ridice ancora. Nor, apucându-l de braț pe Melchior, strigă apoi la oameni :

- Pe ceilalți, împărțiți-i prin flotă !

Pirații se puseră în mișcare. Unii îi împinseră pe prizonieri să coboare în bărci, alții dezlegară parâmele ca să întindă pânzele.

Nor îi dădu pe cei doi în grija unui om mai vechi, iar pe Melchior îl împinse pe scările ce duceau sub punte.

- Tu ! La bucătărie !

Melchior căscă ochii speriat. Bucătărie ?!

- Ce ?! Eu ?! Eu nu știu să gătesc !!

- O să înveți. Mai repede decât gândești. Hai, dă-i drumul !

***

În biroul său de acasă, într-o dimineață cu nori, Arinthia discuta cu Ty lista mărfurilor descărcate.

- Continuă …

Acesta citi din registru.

- Hârtie … Nouă sute de suluri. Treizeci pătrunse de umezeală, restul intacte.

Bărbatul asculta cu interes.

- Încurajator pentru primul transport - observă el. N-aș fi crezut să reziste atât de bine unei călătorii de o lună pe mare. De n-aș fi încasat ducații în avans, nu m-aș fi gândit să intrăm și pe piața de hârtie. Însă a vinde tiparnițelor lui Kenai e *foarte* rentabil, văd.

Fiul pufni.

- Nu ți-am spus eu ? Tirajele cu povestirile aventurierului Soso și cu Memoriile Ducesei de Melli ating cifre uimitoare și se epuizează în săptămâni. Omul a scăpătat aproape peste noapte numai cu astea două titluri ... Și abia își ia elan. Lui singur dacă îi vindem acum, acoperim un sfert din piața hârtiei de tipar.

Proptindu-și vârfurile degetelor unele într-altele, tatăl petrecu un timp meditând la cum să profite mai bine de oportunitate.

- În cazul ăsta, ocupă-te de detalii. Încheie un contract de exclusivitate cu plata în avans și cu o clauză de exonerare de la despăgubiri pentru marfa deteriorată de umezeală.

- Așa voi face.

Negustorul se arătă mulțumit. Luând carafa de toartă, turnă vin în pahare.

- Mai departe …

Ty trecu la următorul produs.

- Vopseluri. Șase mii cinci sute de cutii. O mie o sută pentru lemn, restul pentru țesături.

Arinthia sesiză o discordanță legată de număr. Miji ochii.

- O mie o sută ? N-am comandat mai multe ?

- Ba da. Da’ n-au avut. Data viitoare.

Bărbatul își duse mâna la frunte. Asta era a doua oară când se întâmpla. Furnizorul acela îi dădea bătăi de cap.

- Vopseaua pentru lemn trimite-o toată șantierelor navale din Duhein ... Pe cealaltă, la depozitele din Somer. În cele din Koppen nu mai e loc.

- Nici în cele din Somer nu mai e - îl informă băiatul. Proprietarii marilor țesătorii au respins din nou oferta. Preferă să lucreze tot cu Iacin, în ciuda promisiunilor noastre de viitoare avantaje de tot felul. Cu excepția câtorva

țesătorii mici, piața vopselurilor din Nestier ne e închisă. Iacin domină cu o cotă de aproape optzeci la sută. Nu putem lupta cu el.

Arinthia oftă preocupat.

- Atunci, să încercăm să cooperăm cu el. Să-i propunem un parteneriat.

- Prin care să-i oferim ce ?

- Ceva ce-i lipsește. Ceva ce nu poate obține cu bani.

Dezlipindu-se de pervaz, Ty începu a se plimba prin încăpere cu registrul în mână :

- Ce nu poți obține cu bani ? Ce-ți trebuie în afară de palate, servitori și fete frumoase ?

Tatăl lui clătină din cap.

- Ty, nu-i judeca pe toți după cum ești tu. După ce au atins un anume nivel de bogăție, unii încep să caute și un alt fel de experiențe. Ca o întoarcere spre sine sau spre cer. N-ai de unde să știi, ești prea tânăr acum, dar există și astfel de oameni.

- Și crezi că Iacin e unul dintre ei ?

- Nu știu. Însă știu că avem nevoie de un miracol ca să depășim obstacolul ăsta. Fă săpăturile de rigoare și vezi ce afli.

Apropiindu-se, fiul lăsă registrul pe masă.

- Da, tată.

Arinthia își roti cu grijă gâtul înțepenit.

- Altceva ?

- Atât. Asta e toată încărcătura venită azi-noapte.

Mutându-si ochii pe o statuetă de aur, negustorul mai chibzui un pic la cele hotărâte.

- Bun. Pentru azi, mai rămâne, deci, să-l convingem pe amicul nostru Quineau să dea o recepție în onoarea proaspeților logodnici, domnișoara Charier și tânărul Carré.

- Charier și Carré ? Copiii bijutierilor Coroanei cumva ?

- Chiar ei. Îi știi ?

- Oarecum. Niște tineri destul de dezghețați la minte pentru odraslele unor oameni foarte înstăriți, obișnuite să trăiască în puf și să nu miște un pai până nu risipesc averea părinților. Afacerile bijutierilor vor prospera în mâinile lor când le vor prelua.

- Ca și ale noastre, după ce-i vom convinge să cumpere perle și nestemate de la noi, în detrimentul lui Quineau.

Ty râse.

- Dacă nu merge cu părinții, merge cu copiii ?

Arinthia mișcă din cap.

- Nu va fi simplu să diminuăm influența bijutierilor asupra odraslelor … Însă, prin niște înscenări bine plănuite, vom pune și treaba asta pe roate.

Ty făcu o mină parșivă.

- Și când începem ?

- Mai încolo.

Acesta nu înțelese.

- De ce să așteptăm ? Pot orchestra ceva în două luni, tată. O răpire sau …

Bărbatul îi curmă avântul cu un gest.

- Ty - spuse el sobru - gândește planurile în tihnă și în detaliu, însă acțiunile lasă-le pentru mai târziu. Pentru după ce aceștia se vor fi așezat la casa lor. Poate chiar pentru după ce vor avea primul copil. Dă timp însurățeilor să capete mai multă independență și interes pentru statut social.

- Statut social ? repetă Ty. Ah ... se dumiri el. Himera cea mai scumpă a burghezilor scăpătați. Tu ai deja un plan în minte, așa-i ?

Arinthia nu răspunse, dar fiul pricepu și lăsând subtilitățile în seama expertului, o luă agale spre ușă.

- Unde pleci ?

- Mă duc în port să văd sclavele aduse din colonii. Vreau să aleg câteva. Să mai împrospătăm atmosfera la palat.

- Câte sunt ?

- Vreo sută. Toate foarte tinere. Croite pentru bordelurile din capitală !

Și o urmă de desfrâu îi străbătu râsul. Arinthia se ținu sobru. Ridicându-se, merse la ferestre, de unde privi în stradă.

- Când te întorci, să vii cu două sclave frumoase, o pereche de câini de vânătoare, una de păsări exotice și mai multe cutii cu mirodenii rare.

- Pentru cine ? se interesă Ty din prag.

- Pentru Quineau, desigur, pe care-l vom vizita diseară. Și căruia să ai grijă să nu uiți să-i adresezi felicitări pentru noua sa poziție de oficial al regelui și complimente pe măsură pentru interioarele renovate ale palatului.

- Se înțelege. Dar tot nu mi-ai spus de ce trebuie să-l convingem să ofere o recepție în onoarea copiilor bijutierilor.

- De ce ? …

O clipă, bărbatul auzi din nou clar în minte cuvintele Contelui Senne.

Dacă vreți să mențineți contractele cu Casa de Aynor, convingeți-l pe Skander, piratul, să facă o vizită reședinței bijutierilor în noaptea Draconidelor. Asigurați-vă că el însuși va fi acolo și că bijutierii cu familiile lor nu vor fi acasă.

Apoi răspunse :

- Pentru că altfel, băiete, toate favorurile acordate Ducelui Ruis și armatorilor vis-a-vis de Contele Senne vor greva balanța negoțurilor noastre cu pierderi irecuperabile de milioane de ducați.

***

Așezându-se pe o ladă ca să se odihnească și să respire vântul cu stropi de mare, Melchior își șterse cu o cârpă nădușeala, căci în spațiul strâmt al bucătăriei - unde oalele fierbeau încontinuu, mirosurile se amestecau între ele, focul urca cu o sută de limbi pe pereții de tablă când răscoleai jarul și vântul te îneca cu fumul întors pe horn - era înăbușitor. Prin dreptunghiurile înguste lăsate deschise sub liniile tavanului intra prea puțin aer și de nu voiai să-ți dea sângele pe nas sau să leșini de-a dreptul, era obligatoriu să mai ieși pe punte și să te stropești cu apă - o lecție pe care Melchior o învățase din primele zile și pe care o respecta de atunci cu mult aplomb, indiferent cât de tare răcnea la el bucătarul să nu lase oalele pe foc și sa fugă sau să șteargă întâi grăsimea scăpată pe podea. Spre disperarea lui Zoll, el pleca din bucătărie oricând simțea nevoia, însă pe de altă parte, îi era și foarte util, dovedindu-se repede un ajutor serios, isteț și inventiv, pe care el chiar se putea baza ca să iasă cu masa la timp. Evident, mușteluiala era nelipsită - n-aveai cum să scapi de ea aici, când tot ce știai să gătești era carne friptă - însă Melchior învăța iute, era un companion cu haz și știa o mulțime de lucruri. Lucruri de care până și el auzea pentru prima oară, cu toate că număra dublul vârstei băiatului și umblase printr-o mulțime de locuri.

De data asta, bucătarul avea noroc. Și ca să nu rămână fără steaua norocoasă, el însuși își trimitea acum ajutorul afară după una alta, fără a-l mai presa să revină grabnic la treabă.

Și tocmai într-o astfel de pauză, auzi Melchior de aproape un glas ironic :

- Ia uite la el ! Puștiul crede că aici ne jucăm în nisip !

Înălțându-se în picioare, Melchior privi printre butoaie.

- Nu așa ! Ține peria cu două mâini și freacă bine ! Nu mângâia scândura ! Că nu se ia mizeria ușor !

Un pirat cu atitudine arogantă și băiețașul ales zilele trecute de Nor - își zise el recunoscând copilul.

- Și nu speli puntea stând pe vine ! Ci în genunchi ! Ca să aplici mai multă forță !

Până să se conformeze micuțul, acela îi și trase un picior, fapt ce-l făcu pe copil să se lovească cu un icnet de bord.

Degetele lui Melchior se strânseră pe lemnul scorojit.

- Mai stai mult acolo ? Hai, odată ! Treci aici și dă-i bătaie !

Copilul, târându-se înapoi în genunchi, apucă iar peria.

- Așa ! Trage înspre tine ! Freacă porțiuni mici și de mai multe ori în același loc ! Pe urmă, clătește cu apă !

Și plin de sine, izbi găleata vărsând-o pe picioarele lui. Supus, copilul continuă să curețe, dându-și toată silința s-o facă bine.

- Apoi, înmoi peria și o iei de la capăt cu rândul următor ! Dintr-o parte într-alta până în margini ! Pricepi ?

Băiețașul murmură un da. Satisfăcut, piratul - care era cam de o seamă cu Melchior – se întoarse la amicii cu care spăla puntea centrală și cu care începu apoi să râdă de novicii cu caș la gură ce se lăsau atât de ușor intimidați de oricine poftea să se amuze pe seama lor.

În spatele butoaielor, Melchior își înăbuși revolta.

Mizerabilul acela … Să-și bată joc de un copil …

- Dacă mai face asta o dată în fața mea, am să-i ard una cu tigaia, de o să-i sară fumurile pe urechi !

Promițându-și-o lui însuși, săltă lada cu ceapă după care venise și coborî cu ea în bucătărie.

***

În dunetă, Skander discuta cu Nor cele propuse de Arinthia.

- Negustorul spune că regele a plătit bijutierilor douăsprezece milioane și că ducații se găsesc la reședința lor din lagună.

- Câștigul lui ?

- Optsprezece procente, plus două transporturi transoceanice la cerere.

Nor calculă repede.

- Știe Arinthia cum să facă ducați cu mâna altora ... Însă, trebuie să admitem că nici cele zece milioane ale noastre nu vor fi de colea. Unde mai pui, și fără riscurile obișnuite de pe mare.

- Yeah. Asta pleașcă.

Râseră amândoi.

- Și când atacăm ?

- În noaptea Draconidelor.

Nor ridică ochii de la pumnalul cu care se juca. Crezu că Skander uitase.

- Stai puțin. În noaptea aceea, trebuie să fim pe Insula Macilor la întrevederea cu Kadja și Reine.

- Și vom fi. Prin tine.

Nor primi răspunsul ca pe o lovitură în piept.

- Cum ?!

- O să ne împărțim. Tu o să mergi pe insulă, eu în lagună. Iar dimineață ne vom vedea în estuar cu ambele treburi rezolvate.

- Skander, vreau să vin și eu ! Nu mă da la o parte !

- Nu asta fac. Te pregatesc doar pentru ceea ce trebuie să devii.

- Tocmai de aceea ! Vreau să fiu acolo unde e acțiune !

- Nor, nu va fi cine știe ce luptă. O mică încăierare cu paza conacului. N-o să pierzi nimic.

Coborându-și privirea, tânărul vorbi cu sufletul rănit :

- De ce mă trimiți unde e mai ușor ? Nu-s un copil pe care să-l bagi la adăpost când bate vântul. Ia-mă cu tine !

- Îl iau pe Vald. Am hotărât deja.

- Skander …

Acesta veni lângă el. Îi puse mâna pe umăr și-l privi în ochi.

- Nor, te trimit acolo unde e nevoie de tine. Iar misiunea pe care ți-o încredințez acum, e mai importantă decât cea în care voi merge eu însumi.

De ceea ce vei stabili *tu* împreună cu ceilalți Comodori, va atârna reușita atacurilor noastre. În fapt, asta e prima oară când pun în mâinile tale viețile tuturor, inclusiv pe a mea. Înțelegi câtă încredere am în tine ?

Rușinat de incapacitatea sa de a citi adevăratele gânduri ale Căpitanului, tânărul lăsă capul în jos.

- Da …

- Atunci ridică fruntea. Arată-mi că ești băiat deștept și demn de a fi mâna mea dreaptă.

Nor înclină din cap.

- N-am să te dezamăgesc.

Skander zâmbi și-l bătu cu palma pe obraz.

- Așa te vreau.

***

În sunete ritmice de valuri sparte de etrava vasului, Melchior stătea singur pe punte cu ochii la stele și gândurile la Conte.

- O noapte frumoasă … se auzi o voce cu care începuse a se obișnui.

Băiatul își aduse gândurile înapoi.

- Te face să te gândești la păduri și izvoare, la răsărituri admirate de pe piscuri înalte - continuă aceasta. Îți place să hoinărești pe munți, să simți vântul libertății cum îți dă putere ?

- Ce faci aici la ora asta ? replică el. N-ai somn ?

- Ca și tine. La asta te gândeai, nu ? … Hai, zi că nu e așa !

- Ce-ți pasă ?

Nor se amuză pe sub mustăți.

In Lauder, merseseră după niște pui de lup de mare - și prinseseră în lat destui - însă, ca să se aleagă și cu o vulpe șireată … Asta era ca un vin spumos combinat cu căpșuni și băut în cinstea unei capturi bune …

Dar mai întâi, să facă vulpea să priceapă unde nimerise.

Împingându-l pe neașteptate în bord și apucându-l strâns de haină, îi puse vârful pumnalului în gât.

Melchior, tresărind, stătu pe loc.

- Ei bine, dacă vrei să mai apuci niște răsărituri pe creste - spuse el cu amenințarea în glas - ai grijă ce povestești pe corabie. Un singur cuvânt

dacă răsuflă …

- Despre ce vorbești ? Nu înțeleg.

- Despre ceea ce ai văzut și auzit pe muntele acela, când ne-ai spionat. N-ai uitat, nu ?

Melchior înțelese. Skander și Secundul se temeau să n-afle echipajul despre sacii cu ducați netrecuți în registrele flotei.

- N-am să spun nimănui. Puteți dormi liniștiți.

- Așa sperăm. Altfel …

Împungând și mai mult în piele, Nor afișă un surâs insolent.

- Credeai că n-o să te recunosc, ai ? Ai scăpat în două rânduri, dar până la urmă tot aici ai ajuns.

***

În noaptea Draconidelor, laguna era mai tăcută ca niciodată. Skander și oamenii lui săriră împrejmuirea parcului conacului bijutierilor.

Câinii ce sosiră în fugă lătrând, fură imediat reduși la tăcere cu arbaletele. Alerți, pirații așteptară să se ivească și paza, însă aceasta n-apăru nici după zeci de secunde. Pe aleea principală și în jurul casei, felinarele stăteau aprinse, semn că slugile își așteptau stăpânii să se întoarcă de la recepție; cu toate astea, nici pe la ferestre n-apăru vreo siluetă care să privească afară.

- Or moțăi și ei. E două dimineața.

- Te prinde somnul după o zi de muncă.

Skander nu mai pregetă.

- Vald, ia oamenii și intră prin spate. Noi intrăm prin față.

Acesta dispăru. Asemenea și Skander cu ai lui.

Până la o sută de metri de intrarea principală, nici un obstacol nu le răsări în cale, dar când să apuce pe peluză, un foc de armă îi opri. Urmate de multe altele trase asupra oamenilor lui Vald.

- O ambuscadă ?!

Sângele i se smuci în vene. Făcând semn cetei să alerge în sprijinul celeilalte, o porni înapoi laolaltă cu ea, însă pe la jumătatea drumului, toți deveniră țintele unor împușcături de mai de aproape. Ghidându-se în întuneric după exploziile pulberii de la armele inamicilor, traseră și ei în cei

ce înaintau acum forțându-i îndărăt spre aleea felinarelor ... *Și în tragerile lor*, mult prea imprecise ce nu făceau victime printre piraţii luaţi prin surprindere - fapt suspicios pentru o capcană riguros planuită - văzu Skander brusc și limpede intenţiile atacatorilor.

- La dracu' ! Ne obligă să tragem încontinuu doar ca să ne lase fără pulbere ! Vor să ne captureze vii !

Un proiectil îi vâjâi pe la ureche. El, dându-se pe după copac, băgă pe țeavă ultima încărcătură. *Însă, cine să fi organizat asta ? Arinthia ?*

Trase, zvârli arma și evaluă iar situaţia.

Suntem depăşiţi numeric, obligaţi să luptăm cu săbiile şi împinşi spre şanţul cu apă. Damn !! Acum nu mai e despre ducaţi ! Acum e despre libertatea noastră ! O păstrăm ? Sau ? ...

Scrâșnind din dinți, scoase sabia și sună atacul, năpustindu-se asupra inamicului cu oamenii după el. În fuga neacoperită, nu fu nimerit de nici un proiectil, în schimb, se trezi brusc orbit de nişte explozii. Înjurând, tăie dezorientat aerul cu lama, luptând cu dușmanul nevăzut în ţipetele și blestemele tovarășilor ce o păţeau la fel, însă doar până ce inamicul, prinzându-l într-un năvod, trecu furios la atac, *o altoială cu bâtele*, cum nu îndurase niciodată ! și foarte susţinută, în pofida disperatelor împunsături și tăieturi cu care el încerca să-și scape pielea și libertatea.

Și toți se aleseră acum cu oasele îndoite și carnea tăbăcită, vai mama lor ! Însă, nu toți și cedară. Luptând în continuare cu fortă, unii izbutiră să mai anihileze din inamici, să creeze o breșă și să se salveze. Însă, la limită. Scăparea fusese la limită.

Apoi se făcu liniște. Atacatorii adunară ostaticii și aduseră făclii.

- Șapte … Și cred că au scăpat tot atâția … Au luptat ca fiarele ca să nu fie prinși. Știau că-i așteaptă spânzurătoarea.

- Suficienți și ăștia ca să aflăm ce ne interesează. Unde-i Contele ?

Oamenii se uitară după Stăpân.

- Conte ?

Noah îl zări căzut la pământ.

- Conte !! Sunteți rănit ?!

Alergând la el, îl întoarse cu grijă pe spate. Îi observă mâna crispată pe piept.

- Nu se poate … O lovitură de pumnal chiar în piept …

Cu ochii închiși, Contele lupta să facă față durerii.

Noah își smulse o mânecă, o împături și o presă cu ambele mâini pe plagă. Contele n-avea convulsii, spasme, care să indice starea cea mai rea, însă nici sângerarea ce nu se mai oprea, nu era semn bun.

- Indré - spuse el feciorului ce îngenunchease de cealaltă parte a sa - du-te urgent după doctor. Informează-l despre gravitatea rănii și despre conjunctură. Adu-l aici și …

Contele articulă întretăiat :

- Nu … Să aștepte la Aynor … Trebuie să plecăm de aici …

Feciorul privi îngrijorat la Noah.

- Să-l transportăm cu o rană în piept până la Aynor ? Nu e primejdios pentru Stăpân ?

Noah stătu în cumpănă. Nici el nu voia să facă asta, însă știa și că împrejurările erau delicate. Când plănuiseră ambuscada, nimeni nu-și imaginase că va ieși așa, iar acum … Zorii erau aproape … Și bijutierii probabil în drum spre casă …

Ce să facă ? Cum câștiga mai mult timp pentru Conte ?

- Du-l la Aynor, Indré - decise în final. Acolo să ne așteptați.

Feciorul se ridică.

- Și du-te ca vântul ! Să nu te temi ! O să trăiască !

- Am plecat ! strigă el din șaua calului.

Noah presă pe rană o altă pânză. Contele gemu.

- Rezistați, Conte. Ajutorul e pe drum. În numele a tot ce vă e mai drag pe lume, rezistați !

O trăsură fu pregătită și Contele, cu infinite precauții, întins pe banchetă. Noah sui și el. Vizitiul dădu bice, iar caii porniră în galop pe străzile întunecoase și pustii.

În urma lor, oamenii încărcară morții, răniții si prizonierii în căruțe cu coviltir, strânseră năvoadele, bâtele și plecară și ei. Un singur om mai lăsară acolo. Pe cel ce trebuia să dezlege slugile închise în casă, când ei aveau să fie la mile depărtare de conac.

Când acestea ieșiră în parc ca să vadă ce fusese cu împușcăturile și luptele, nu găsiră pe nimeni pe nicăieri. Urmele de sânge din iarbă și lamele rupte înfipte în copaci aveau să le descopere în zori, odată cu stâpânii - și fără a le putea explica cine cu cine luptase pe proprietate în lipsa lor și de

ce. Însă, bijutierii bănuiră imediat motivul și plini de spaimă, dădură fuga la seif. Se liniștiră pe moment văzând comoara acolo, neatinsă, dar în mințile lor, știură că de acum înainte n-aveau să mai aibă parte de somn, de n-o duceau grabnic la loc mai sigur și nu se mutau ei înșiși în zone mai populate și mai aproape de oraș.

***

Contele reveni la viață după zece zile.

Așa cum se temuseră Noah și Indré, rana fusese adâncă și aproape fatală, însă Contele răzbise cu o putere a voinței formidabilă, de parcă învățase de la pirați ce însemna să nu cedezi și cum să înfrunți o situație aparent fără speranță.

- Nhh …

- Conte ! V-ați deșteptat !!

Toată suflare de pe Domeniu se bucură de vestea cea bună. Contele deschisese, în sfârșit, ochii.

- Skan … der …

- Nu faceți efort să vorbiti, Conte. Așteptați să vă mai întremați. Plaga nu e închisă complet.

Contele se simțea, într-adevăr, stors de vlagă. Și-l durea pieptul când respira. Acceptă sfatul doctorului și lăsă pentru altă dată conversațiile obositoare.

Moment ce sosi într-o zi cu soare, într-o ieșire pe deal, cu Noah drept sprijin la nevoie.

- Deci, Skander a scăpat …

Noah adeveri.

- Și Melchior ? El unde e ?

- Probabil tot în ghearele lui. Pirații spun că nici un băiat de la Lauder n-a fost vândut și că toți servesc pe corăbii ca ajutoare pe punte. Și nu cred să mintă. N-ar avea de ce.

Contele inspiră. Simțea o mică ușurare știindu-l pe Melchior încă pe corăbiile piraților, însă viața pe mare era dură și plină de pericole. Nici nu știai când te trezeai în ochiul furtunii și nu mai puteai ieși din el.

- Le-ai spus ce vrem de la ei ?

- Nu. Am lăsat asta la latitudinea Domniei Voastre.

Contele încuviință. Ca întotdeauna, Noah arăta multă înțelepciune și iscusință în treburile delicate.

- Altceva ? Ce-ai mai stors de la indivizi ?

Noah reflectă un moment.

- Un plan de asediu.

- Asediu ? …

- Da. Al porturilor Prințului de Velmur.

Oprindu-se, Contele întoarse ochii.

- Când ?

- În toamnă. N-a stabilit o dată anume.

- Și ce porturi vizează ?

- Pe toate șase. Simultan.

Senne cugetă.

- Dispune de atât de mulți oameni ? Asta va necesita o acțiune de amploare. Nu va putea cuceri porturile doar cu tunurile.

- O știe. De aceea nici nu va ataca singur, ci în tandem cu Reine și Kadja.

Contele rămase mut. O alianță a celor mai temuți pirați împotriva prietenului său ?!

- Trebuie să-l avertizez pe Prinț. Să se pregătească de război. De data asta, chiar în ograda sa.

Un joc de cărți pe care Rocher nu-l învățase încă. Va avea oare vreme să o facă ?

- Și apoi, să ne vedem de propriul nostru război, Noah. Să-l scăpăm pe Melchior din lațul acestor pirați, înainte de a fi prins și ucis în focul încrucișat al tunurilor, în bătălii pe mare.

***

Vulturul, Lupii și Baracudele

Pe terasa palatului, pe la chindii, Ducele discuta cu Kadja rezultatul întrevederii de pe Insula Macilor.

- Porturile de vest, deci ... Excelent, Kadja. Ai dus negocierile exact acolo unde am vrut.

Îi zâmbi apreciativ.

- Și știu că n-a fost ușor să obții asta de la Skander și Reine. Însă, iată dovada că acum ești la fel de bun cu tratativele ca și cu sabia. Bravo ! Acum m-am liniștit. Am în mâinile cui să las afacerile Casei de Mago, dacă îmi ia cumva regele capul fără să mă întrebe dacă vreau să i-l dau.

- Duce ? … se neliniști Kadja auzindu-l.

- Ah - râse el - fii pe pace, Kadja. N-am în intenție să-mi cedez locul de la masa de joc a suveranului. Am spus “dacă cumva” - ceea ce se traduce printr-o probabilitate destul de mică ca faptele să se concretizeze. Iar după ce-am să-ti explic și *miza* pe care o joc acum, o să pricepi de ce țin morțis să trag toată spuza pe turtele mele și să-mi păstrez și capul pe umeri. N-ai de ce-ți face griji. Mai avem încă multe de înfăptuit împreună, băiete. Iar distracția cea mare abia acum începe.

Satisfăcut, își frecă palmele. Kadja, înclinându-se, așteptă să i se expună planul.

- Să revenim, deci … Porturile de vest … Cea mai bună locație din Nestier pentru tranzacționarea mărfurilor din colonii. După ce le vom ocupa, nu vom mai avea probleme cu creșterea stocurilor. Vânzările se vor fluidiza și vor rămâne la niveluri ridicate, chiar și după deschiderea comerțului cu teritoriile de la tropice pentru care se bat acum Nestier și Ceruzi. Pe urmă - continuă el după un moment de gândire - vor fi o bază bună și pentru incursiuni pe viitoarele rute ale opiumului - cele pentru care luptă Duhein cu Amons - și pe care le vom face cu sau împotriva lui Reine. Asemenea și pentru incursiuni pe rutele lemnului de taiga, când aceiași beligeranți se vor plictisi să se tot împungă cu coarnele și vor face la un fel

cu pământurile boreale, placintă din care ne vom servi și noi, desigur, tot cu sau împotriva lui Skander de data asta.

Își umplu plămânii cu aer.

- Ceea ce-mi amintește … Sunt gata pregătirile de asediu ?

- Aproape. Așteptăm tunurile de mare calibru de la Hatzeg. O sută de bucăți.

- Când le vom avea ?

- Luna viitoare.

În picioare, Ruis privi colinele cu pădure. Când lucrurile se aranjau singure atât de frumos, nu era ăsta un semn ?

- Perfect - spuse el. Între timp, vreau să te ocupi de altceva. Peste două săptămâni, un transport de arme va pleca din Arden spre porturile Nestier din coloniile Ceruzi. O încărcătură de zeci de mii de pistoale cu escortă pe măsură.

- Pregătește regele o nouă ofensivă acolo ? Armurierii ardeni nu mai pridideșc cu comenzile. În ultimele șase luni, au livrat marfă cât pentru doi ani.

- Evident că asta pregătește, Kadja. Doar nu-ți închipui că un om cu atâta amor propriu ca el, va permite rivalilor să se înfrupte prea mult din prada ce i-au furat-o ? Care rege poate suporta așa un afront ?

Kadja își permise un zâmbet. Ducele bău niște vin.

- Însă, transportul ăsta e diferit. Armele de care vorbesc nu-s ca celelalte. Ele sunt rezultatul unui experiment ce revoluționează ideea de armă de foc și care, dacă trece cu succces și de acest ultim test, va face din purtătorul coroanei Nestier stăpânul întregii omeniri și al pământurilor de pretutindeni mai repede decât ar face un roi de lăcuste înconjurul globului.

- Revoluționa ? se miră tânărul. Ce vreți să spuneți ? Ce-i atât de deosebit la armele acelea ?

- O să vezi - răspunse Ducele. Insă, să ai grijă să n-ajungi să le descoperi tainele pe pielea ta. Pune gheara pe ele, înainte să le folosească escorta împotriva ta sau să încapă pe mâinile celor care mai cunosc secretul.

- Cine mai știe ?

Ducele se încruntă.

- Și Skander și Reine. Ambele iscoade m-au înștiințat zilele trecute.

Kadja analiză scurt și cu luciditate eventualitatea. O alianță a celor doi avea să îngreuneze îndeplinirea misiunii.

- Și vor organiza un atac comun ?

- Nu ... Nu și-au împărtășit veștile. Însă amândoi vor pândi convoiul în apropierea Insulelor Dihorului.

Într-adevăr - medită și Kadja - cel mai bun loc de pe ruta nordică unde să te desfășori în voie și fără martori.

- Așa că să fii cu băgare de seamă, Kadja. Nici Skander, nici Reine, nu agrează musafiri nepoftiti la masă; și în plus, și riposta escortei va fi feroce. Nu va căuta doar să vă pună pe fugă, ci va face tot posibilul să vă scufunde. Așteptați-vă la bătălii grele, la pierderi semnificative. Veți înfrunta soldați, nu oameni ai mărilor ...

Aici făcu o pauză, dând timp tânărului să înțeleagă bine situația, în ansamblul ei.

- Dar indiferent cum - reluă el - transportul *trebuie* capturat. Încărcătura aceea n-are pret. E incomensurabilă în ducați, deoarece, *noi*, odată intrați în posesia ei, vom deveni stăpânii mărilor; iar după ce vom avea și fabricanții de partea noastră, vom ajunge - ia ghici ? - nici mai mult nici mai puțin decât înșiși stăpânii regelui.

Zâmbi văzând surpriza de pe chipul interlocutorului.

- Da, Kadja. Stăpânii regelui. Miza pe care doar eu, Skander și Reine ne permitem s-o jucăm.

Râse ușor.

- Și acum, spune-mi tu, vulturașul meu neînfricat, merită să-l provocăm pe Maiestatea Sa ? Și să ne păstrăm și capul pe umeri după asta ?

Citind în ochii bărbatului care-l crescuse și-l pusese mai târziu la conducerea operațiunilor sale clandestine de pe mare, îndrăzneala aceea determinată și fără limite pe care el o admira atât de mult, Kadja surâse.

Un tenis de pe bărci cu Maiestatea Sa ? De ce nu ?

Ducele îi arătă o hârtie împăturită. Îl bătu pe umăr și-i puse în palmă schița armei ce avea puterea să transforme un rege într-o marionetă.

***

La bucătărie, Melchior muncea pe rupte.

Toca, curăța, frigea, fierbea - ligheane de carne, oale de legume. N-avea timp să răsufle sau să se gândească în altă parte. Era într-o foială continuă.

Cu toate astea, Zoll nu înceta cu apostrofările :

- Nici ceapă nu știi să tai ?! În numele caracatițelor din adâncuri ! Unde ai trăit până acum, băiete ? În peșteră ? Mămăligă nu știi să învârți în tuci, chiftele nu știi să prepari, aluat nu știi să frământi. Cum ai supraviețuit ?

Și iar :

- Toacă morcovul mai repede că se arde ceapa ! Mestecă în orez că se lipește de cratiță ! Taie carnea ! Curăță cartofii ! Zdrobește usturoiul ! Pisează piperul ! Domolește focul !

Melchior bodogănea în surdină și alerga în toate părțile.

Să stea cu orele pe lângă plita cu oale și tigăi nu era treabă simplă când nu făcuse asta niciodată, însă zi după zi se adapta și învăța, realizând totodată și cât efort și implicare presupunea gătitul.

Nu-i plăcea îndeletnicirea asta, nu era croit pentru ea, însă, constrâns de împrejurari, trăia o experiență nouă pe care o lua așa cum era. Viața lui se consuma acum în bucătărie și în curs de o lună, ajunsese să se descurce mulțumitor cu aproape toate. Ce nu-i ieșea ? Off … Ce nimeni n-avea cum evita în spațiul acela strâmt.

Să nu se ardă zilnic de la vasele încinse, plită și grăsimi.

***

În zi de sărbătoare - așa cum era și Ziua Corăbierilor, celebrată în octombrie - pirații primeau, pe lângă carne de vânat și o cană de vin - păstrate anume pentru astfel de ocazii - și un mic desert : plăcintă cu dovleac și miere.

La cină, Melchior, ducând în mână o tavă rotundă, împărțea ultimei serii de optsprezece oameni desertul, câte două bucăți fiecăruia. Glumele pe seama lui Spar - un tânăr care tot ofta după bruneta cu care-și petrecuse ultima noapte pe uscat - înveseleau atmosfera și, schimbând priviri cu Nor, chiar și Skander zâmbea, lăsându-se ulterior convins să acosteze în primul port spre a liniști nevoile fiziologice ale echipajului. Melchior, stânjenit de natura conversațiilor purtate la masă, trecu pe partea cealaltă a șirului. Nu înțelegea cum puteau oamenii pronunța asemenea cuvinte și îmbuca în

același timp, însă, lăsând, ca întotdeauna, aspectele neplăcute ale vieții să alunece pe lângă el și să se șteargă în uitare, își văzu de treabă, zorindu-se să termine. În urma lui, se reașeză și Malik întors de afară.

Și în vreme ce împărțea ultimele porții și-i striga lui Zoll ceva, observă capul coborât în piept al băiețasului de data trecută și farfuria goală din fața lui.

Huh ?! Goală deja ?! Când copilul mânca atât de încet ?!

Însă postura aceea descurajată nu era a unui puști ce tocmai înfulecase pe nemestecate două plăcinte mari proaspăt scoase din cuptor, ci mai degrabă a unuia care nici n-apucase să le guste și deja rămăsese fără ele - gând ce-l făcu pe Melchior să privească înspre Malik și să priceapă pe dată de ce râdea acela cu gura plină și-și dădea coate cu amicul lui de răutăți, Pepper.

Înfuriindu-se, o luă spre capătul mesei, decis să-l altoiască pe mișel așa cum merita și cum își promisese lui însuși.

- Tu !! Nemernic ce ești !! Furi de la un copil ?!

În drum însă fu oprit de Skander, care, ridicându-se de pe bancă și punându-i o mâna grea pe umăr, îi arătă din priviri să-și vadă de treburi. Melchior, nemaiavând ce face, se supuse. Copilul plecă de la masă.

Întors în bucătărie, Melchior se uită în tava de coacere. Numai patru bucăți rămase. Ale lui și ale lui Zoll …

- Vulpe ! Niște apă !

Duse carafele. Oamenii băură și se ridicară.

După ce strânseră masa, spălară vasele și curățară plitele, bucătarul și ajutorul se așezară și ei să mănânce. După care, Zoll se duse la culcare, iar Melchior după copil.

Găsindu-l ghemuit pe puntea-prova, oftă și se apropie.

- Pot să stau și eu ?

Micuțul înălță capul. Melchior se așeză în dreapta lui. Își umplu cu nesaț plămânii cu aerul răcoros și contemplă un timp în tăcere bolta sclipitoare.

- Cum te cheamă ? întrebă el întorcându-și ochii.

- Xavi.

- Frumos nume. Nume de prinț.

Acesta tăcu. Melchior, desfăcând cârpa din mână, îi arătă desertul.

- Ei, Xavi, nu vrei să guști niște plăcintă cu dovleac făcută de mine ? Și să-mi spui cum ți se pare ?

Copilul tresări și șovăi să răspundă invitației.

- E caldă. Ia uite cum miroase. Haide. Ia-o până nu se răcește. E bună ? Ia să văd și eu. Se spune că o tartă împărțită cu un prieten e mai gustoasă decât dacă o mănânci singur. O fi adevărat ? Mie așa mi se pare. Ție ?

***

După ce explică motivul pentru care Contele îi dăduse drumul și lăsă mesajul de la acesta pe masă, Rollin ieși.

Rămași singuri în încăpere, Skander și Nor reflectau la veștile legate de cele petrecute la conacul Charier-Carré. Înțelegeau acum de ce organizase Contele ambuscada și de ce vrusese să-i prindă vii, însă cum aflase el de lovitura pusă la cale de ei și Arinthia, tot nu pricepeau.

- Carevasăzică, Contele de Aynor ne-a întins capcana - zise Skander. Asta trebuie să fi fost în contul pierderii flotei comerciale.

Dădu din cap a înțelegere.

- Prea bine, n-o să ne supărăm pe Domnia Sa pentru a fi vrut să regleze niște socoteli cu noi. Da' asta - mai spuse arătând cu degetele epistola Contelui - ce se vrea a fi ? O ofertă de pace ?

Plecând de la ferestre, Nor luă hârtia și citi :

Suntem dispuși să plătim răscumpărare pentru unul dintre băieții răpiți din Lauder la Sărbătoarea Măștilor. Numele lui e Melchior și are 1o ani.

- Tot nu-mi dau seama. E 10 ori 16 ? Cifra e ștearsă de ploaie.

- Ce mai contează, Nor ? Câți Melchior rudă cu Contele crezi că avem pe corăbii ?

- Că bine zici. E deja noroc cu carul s-avem unul - se amuză acesta. Și cât s-ar cuveni să cerem pe el ?

- După rang, firește. Dacă e vorba de un Aynor, cel puțin o sută de mii. Asta, pe lângă compensația de doi la sută din prada scăpată la conacul bijutierilor. Adică alte două sute de mii de ducați.

- Trei sute de mii ? făcu tânărul cu îndoială. S-ar putea ca suma să i se pară Contelui prea mare. Prețul pentru un pui de aristocrat se învârte pe la patruzeci de mii.

Skander se înnegură.

- Și *ciomăgeala* încasată de ai noștri face mai puțin ? Eu îți spun că face mult mai mult. Și acum mă dor oasele de la setea cu care au dat.

Stânjenit de propria lipsă de tact, Nor începu să se plimbe prin încăpere.

- Și cu cei căzuți prizonieri ce facem ? Îi vor spânzura dacă ...

- Îi vor spânzura oricum - sosi sec replica. D'asta au organizat ambuscada.

Oprindu-se în dreptul ferăstruicii de la ușă, Nor privi în lungul punții, în capătul căreia îl văzu pe Vulpe căzând ca un caraghios pe treptele de la teugă, după ce călcă pe niște pești mici, de saramură, zvârliți de Pepper în picioarele lui.

- Ai grijă pe unde mergi ! îl sfătui acesta în hohotele tuturor.

Nor strânse din buze.

Idiotul acela ... Tot nu pricepea cum stătea treaba ...

Reveni la discuția lor.

- Vor afla de planurile de asediere a porturilor, Skander.

- Evident - exprimă și Căpitanul. Însă asta e ca o înțepătură de albină în blana ursului. La ce poate să ne strice a fi așteptați cu teamă săptămâni la rând de garnizoanele lipsite de experiența asediilor și de locuitorii torturați de zvonuri contradictorii ? Circul se vestește cu surle și trâmbițe, Nor și toți se înghesuiesc să vadă parada, chiar dacă le e frică de lei. Inconștienți, vor ține cu tot dinadinsul să sară împreună cu noi prin cercuri de foc, iar noi vom chefui și vom juca cu ei până nu vom mai avea cu cine. Petrecere de care să se audă în șapte regate, băiete ! Și de care să se povestească până la a șaptea generație !

***

O zi cu vreme capricioasă. Marea parcă se certa cu vântul, soarele cu norii. Fregata brăzda valurile precum o așchie dunele de nisip. Echipajul, sub comanda lui Nor, spăla punțile cu oțet.

- Hei, pițigoi ! Nu mai freca pe uscat că-mi zgârâi timpanele ! Toarnă niște apă pe scândurile alea !

Auzind vocea *aceea*, copilul lăsă peria și se ridică.

Apucând găleata merse la tribord, unde, înălțându-se pe vârfuri în tangajul vasului, reuși, după niște încercări, s-o împingă în afară. Apoi,

cățărându-se pe bordul înalt, își căută iar echilibrul și găsindu-l cât de cât, lăsă găleata încet spre apă. Se căzni s-o umple, însă din pricina lungimii frânghiei, n-avea control asupra ei. Găleata ba plutea pe valuri, ba se lovea de carenă, obligându-l să repete operațiunea de mai multe ori și să se aplece și mai mult peste bord.

- Off ! Nici o treabă ca asta nu ești în stare să faci !!

Fixându-i brutal piciorul cu propria coapsă în curbura tare a bordului, Malik se aplecă și-i smulse frânghia din mâini, gest ce rupse echilibrul copilului, făcându-l sa balanseze neajutorat cu brațele și celălalt picior în aer și să țipe îngrozit, căci dacă Malik s-ar fi retras un pas, el ar fi căzut în mare ... Însă Malik nu-i dădu drumul. Ba chiar îl ținea atât de strâns, încât aproape că-i strivea genunchiul de lemn.

- Uite cum trebuie să faci !

Scuturând și săltând frânghia, acesta făcu ca găleata să se scufunde cu totul în apă, după care, opintindu-se s-o ridice, o apucă cu mâini sigure și o puse pe copastie.

- Ai înțeles ?

Prins în același loc, de unde vedea doar valurile ce amenințau să-l înghită, copilul plângea cu mare spaimă. Întinzând un braț pe sub umerii lui și eliberându-i piciorul, Malik îi făcu vânt în spate. Copilul se prăbuși pe punte moale ca un sac cu mazăre. Piratul se uită la el cu dispreț.

- Ah, cu ce plozi ne-am pricopsit ! Asta ne mai lipsea !

Din bucătărie, de pe lada pe care se cocoțase auzind răstelile, Melchior văzu totul și asta îi aminti de scena de acum două nopți, când, întorcându-se de afară, îl zărise pe Xavi pe podea, dezorientat și speriat.

- Xavi, ce faci pe jos ?! Dormeai adineaori când am ieşit.

Fără un cuvânt, copilul se frecase la ochi şi se urcase înapoi în hamac. Un râs înfundat se auzise atunci dinspre hamacul lui Malik şi lămurindu-se imediat, Melchior vrusese să meargă să-l cârpească pe infam, căci Xavi n-avusese cum să cadă din hamac decât dacă-l răsturnase careva; iar vinovatul era chiar acolo, la trei hamace distanță, mândru de fapta lui. Însă se răzgândise ca să nu-i trezească pe ceilalți cu scandalul.

Și acum iar. Neobrăzarea individului îl călca pe nervi.

- Nemernicul naibii ! Crede că toți sunt la cheremul lui !

Coborând de pe ladă, apucă un linguroi cu care vru să urce pe punte ca să-l pocnească odată pe tiran, dar n-apucă să pună talpa pe prima treaptă că fu tras de guler de Zoll, care, luându-i arma din mână, îl împinse înapoi la cratițe.

- Vezi-ți de treabă, băiete. Aici fiecare se descurcă singur.

***

O nouă săptămână. Zoll se tăvălea pe podea torturat de o durere de măsea.

După ce isprăvi cu toate, Melchior merse la culcare mai devreme decât de obicei. Nu mai întârzie pe afară ca să ia aer proaspăt și să asculte ce se mai vorbea - în ideea că poate afla ceva de care să se folosească spre a se întoarce pe uscat - fiindcă acum chiar era obosit. Firește, nu muncise singur. Nor i-l trimisese pe Spar drept ajutor, însă asta nu-i ușurase cu mult efortul, deoarece Spar era mai priceput la încondeiatul ouălelor și la cusutul velelor rupte decât la tocatul unei verze sau prepararea celui mai simplu sos.

Și abia ce se cufundase mai adânc într-un somn fără vise, când se trezi zgâlțâit cu putere de cineva.

- Vulpe ! Vulpe ! Scoală ! Ești de cart !

Cu ochii cârpiți de nesomn, Melchior îl recunoscu pe Nor. Cart ?! Când creierul îi traduse cuvântul, el mârâi fără interes și se întoarse pe partea cealaltă.

- Nu e rândul meu. Am fost alaltăieri noapte.

- Rollin are o indispoziție. O să-i ții tu locul.

Nor plecă. Melchior se ridică în șezut.

Își ținu puțin capul în mâini. Fir-ar să fie … Dintre toți oamenii, nu mai găsise pe nimeni care să facă de cart ?! Nah … O făcea înadins. Își găsise un cal de bătaie și acum îi testa rezistența.

Încercă să se adune. Se dădu jos din hamac și privi prin întuneric. Toată lumea dormea. Inclusiv Zoll. Se întrebă cât să fi fost ceasul. În drum spre scară, văzând hamacul lui Magne gol, înțelese că trebuia să fie miezul nopții, sfârșitul cartului acestuia.

Ah … Deci, două ceasuri dormite …

Frecându-se la ochi, ieși pe punte, unde se petrecu cu Magne ce cobora la hamace. Căscă, își întinse oasele și dădu să suie pe platformă.

Nor strigă de la cârmă.

- Vulpe !

Melchior se opri cu piciorul pe scările de frânghii. Se uită la el. Acum ce mai voia ?

- Hai încoa' ! Nu vrei să mai schimbăm și noi o vorbă ?

Sărind înapoi pe punte, băiatul merse la pupa, unde se rezemă leneș de bord, în dreptul timonei.

Nor privi la velele umflate de vânt.

- Vreo opt nouă noduri … Dacă o ține așa și mâine, vom ajunge la timp ...

- Unde ? întrebă Melchior, care începea să se trezească sub rafalele de stropi zvârlite în obraz.

- La o petrecere - îi zâmbi acesta.

Și-i făcu cu ochiul. Melchior se prinse.

- Genul acela la care te inviți singur și te distrezi copios spre necazul gazdelor ghinioniste ?

Nor chicoti. Era isteață Vulpea. Dar cam încăpățânată.

- Tot nu vrei să aprinzi și tu niște artificii ?

- Nu, mulțumesc.

Nor plescăi din limbă nemulțumit.

- Se vede treaba că nu ești de gașcă. Pe unde ai crescut, de ești atât de morocănos ?

- Nu-s morocănos. Doar că nu vreau să fiu aici.

- Eh, ai și tu răbdare. O să-ți placă mai încolo. Începutul e mai greu. Deci ?

- Pe unde am găsit mâluri fertile.

- După cum vorbești, parcă ai fi Duhein, deși arăți a Nestier după chip și corp. Iar după cum te porți, aduci a Ceruzi. De unde ești, de fapt ?

- De pretutindeni. Cum e o vorbă în Duhein : "Sunt de oriunde răsare soarele."

- Așa, carevasăzică. Și chiar ai fost prin Duhein ?

- Yeah.

- Ce-ai căutat pe acolo ?

- Băteam țara în lung și-n lat cu un geograf, care se săturase să-i tot învețe pe alții despre locuri pe care nici el nu le văzuse și care mă luase să-i car cojocul și ghetele de iarnă drept pedeapsă, după ce mă prinsese încercând să-i fur o hartă.

Nor zâmbi ironic.

- Ghetele de iarnă, huh … Trebuie să fi fost grele, nu ? …

- Erau, pentru cât de firav eram eu pe vremea aceea. Omul era un tip înalt și vânjos, în floarea vârstei.

- Și cât ai umblat cu el ?

- O iarnă și două veri prin Duhein și o altă iarnă prin Shinque.

- Pe urmă ?

- Pe urmă, vreo șase luni cu un pescar de știuci pe râurile adânci din Ceruzi, vreo zece cu un poet prin Amons - care, după ce văzuse că știu literele, mă luase cu el ca să-i scriu versurile compuse pe drum - un an și ceva cu un cioplitor în lemn pe care-l ajutam să-și vândă sculpturile prin iarmaroace, vreo doi cu un căutător de leacuri pentru tuberculoză, gută, malarie … Apoi, cu un fizician …

- Fizician ? D'ăia care-și pun aripi și încearcă să zboare peste lacuri când îi împinge prea tare foamea ?

Melchior râse.

- Nu ... D'ăia cărora nu li se face niciodată foame, că-s prea ocupați să calculeze tot felul de trăsnăi.

- Cum ar fi ?

Stătu să-și amintească.

- Forța gravitației, câmpuri magnetice, distanța până la soare, pozițiile stelelor …

- Știi să calculezi pozițiile stelelor ? făcu Nor cu interes.

- Știam pe atunci, dar am uitat. Cu toate că omul spunea atât de multe, iar eu auzeam pentru prima oară despre gravitație, magnetism, densitatea atmosferei, el știa să vorbească pe limba mea, știa cum să explice totul în cuvinte simple și cu înțeles. Și pentru că văzuse că pricepeam ușor, promisese să mă învețe mai multe, da' n-a mai apucat. A murit de febră galbenă în Hoffi.

Revăzând în minte întreaga perioadă, Melchior își spuse că timpul petrecut cu fizicianul fusese cel care-i plăcuse cel mai mult. Atunci

descoperise el cât de puține știa și cât de multe erau cele despre care era dornic să învețe.

Nor verifică cursul pe busolă.

- Deci, ești un om umblat … Cu atât mai bine. De oameni care să cunoască ținuturi prin care n-am mai fost, avem întotdeauna nevoie. Ne vor fi de folos niște hărți cu așezările prospere de pe râurile navigabile din Ceruzi, Duhein și celelalte regate.

- Nu-mi amintesc detalii. Asta a fost cu ani în urmă.

- O să-ți amintești, dacă te străduiești. Ce altă treabă ai când stai de cart ?

Melchior vru să răspundă, dar se abținu.

- Așadar - hotărî Nor - pentru următoarele săptămâni, ai sarcină să-mi vii cu câte o hartă după fiecare cart. Vreau numele satelor, distanțele dintre ele și ocupațiile de bază. Pescării, orezării, ferme de porci și vite. Chiar și distilării, dacă se găsesc pe acolo.

Un moment, băiatul rămase fără grai.

- Doar nu vorbești serios. N-am vreme și de asta !

Nor ridică din umeri.

- O să-ți faci. Și vezi să fii cât mai exact în amintirile tale - îl preveni el cu glas nuanțat - altfel, pentru fiecare greșeală sau omisiune mai însemnată, o să te alegi cu câte o lovitură de nuia din partea fiecărui membru al echipajului. Și nu suntem decât vreo optzeci, după cum bine știi …

Nemernicul ! se răzvrăti Melchior în gând. O făcea intenționat ca să nu-i lase nici o clipă liberă ! De ce naiba se găsea mereu câte cineva care să dea unei secături putere să pedepsească, dacă nu-i respectai ordinele ?

Boscorodind ceva la adresa piraților, Melchior își mută ochii în noapte.

- Acum poți să urci în gabie - îl scuti Nor de obligația de a-i mai ține companie. Cască ochii în toate zările și strigă dacă zărești ceva. Prin apele astea, putem da nas în nas cu patrulele regelui. Fii pe fază !

Melchior o luă în sus pe plasa de funii. Când aproape să pună piciorul pe platformă, se trezi lovit în cap de ceva tare ce căzu apoi pe punte.

- Au !! se frecă el pe țeastă în locul respectiv uitându-se în jos după obiect.

- Fii prezent aici, chiar și când ți-s gândurile aiurea ! îl admonestă Nor după ce culese medalionul cu care-l lovise și se întoarse la cârmă. O să ajungi hrană pentru rechini, de nu iei aminte la tot ce vine înspre tine !

***

La prânz, în timp ce prima serie înfuleca de zor cotletele și legumele servite, Zoll îi puse lui Melchior o tavă în brațe spunând scurt :

- Du asta în cabina lui Skander.

În zumzetul conversațiilor de la masă, Melchior luă tava și ieși. Nu întrebă cu ce ocazie Căpitanul și Secundul prânzeau azi în separeu. N-avea nevoie. Știa că asta se întampla doar când cei doi aveau treburi importante de discutat ce nu puteau fi momentan aduse la cunoștința echipajului - fapt destul de rar, după cum constatase el însuși de când era pe fregată - ei, de regulă, stând la masă cu toată lumea și vorbind deschis pe orice subiect, bucurându-se astfel de aprecierea și încrederea tuturor. O încredere neștirbită până acum din câte auzise și datorită căreia, atunci când se iveau situații de felul ăsta, nimeni nu se supăra, pe nimeni nu deranja.

Nici pe el nu-l deranja câtuși de puțin; doar că se întâmpla ca el să fie un pic mai curios decât restul. Și cu cât taina era mai bine păzită, cu atât și curiozitatea lui sporea. Ca să nu mai spunem că avea și cel mai bun motiv să nu scape veștile cele mai prețioase : dorul de casă și de uscat.

Mutând tava într-o mână, ciocăni la ușă.

- Intră ! se auzi glasul lui Skander.

Intrând, observă atmosfera sobră, tipică situațiilor cu impact și hârtia împăturită din mâinile lui Nor. Cum însă, în prezența lui, ambii evitară să mai discute, el nu putu ghici natura problemei. Și nici întreba. Așeză, deci, farfuriile pe masă și turnă vinul în pahare, le ură poftă bună și se retrase.

Dar hârtia aceea îi rămase agățată în minte. Ce vești aducea ? De unde ? Și nu-i trebui mult să se hotărască să afle. Să fugă pe punte, să încalece iute și neobservat bordul și să coboare ținându-se doar în degete și-n tălpile goale pe exteriorul vasului până la ferestrele înalte ale cabinei Căpitanului.

Din fericire, marea era calmă azi. Fregata plutea lin și frumos, iar el se mișca pe suporții de lemn fără nici o frică. Dacă nu se uita în apa fără fund, nu risca foarte mult. Iar dacă și discuțiile celor doi aveau să rezume expeditiv esențialul, el avea să fie înapoi în bucătărie ca să servească oamenii, înainte ca Zoll să facă spume la gură și să răcnească după el.

Un ultim exercițiu de suplețe și se propti deasupra ferestrelor deschise. Aplecă urechea și iată ce auzi :

- O armă cu șase țevi, Nor, e o armă cu care regele Nestier ne-ar nimici pe toți într-o clipire. Trebuie să capturăm transportul ăsta cu orice preț, deoarece de el depinde acum viitorul nostru. Dacă lăsăm încărcătura să ne scape, atunci putem pune cruce dominației piratерești pe mare și vieților noastre de oameni liberi.

Melchior nu înțelese. Cum ? O armă cu șase țevi ?!

- N-o să ne scape, Skander. Ce marfă e mai valoroasă decât propria noastră libertate ? În bătălii de felul ăsta, nimeni nu ne va învinge vreodată.

Melchior tresări. Cuvintele lui Nor se auzeau parcă din propria sa minte. *Libertate ...*

- Nor - spuse Skander apropiindu-se - acum vorbești ca un adevărat Căpitan de pirați. Sunt mândru de tine, băiete.

Uitându-se drept în ochii lui, îl bătu bărbătește pe umăr. Apoi merse și se sprijini de un stâlp.

- Și acum spune : l-ai găsit pe Melchior acela ? Ar fi neplăcut să rămânem acum fără cele trei sute de mii de ducați răscumpărare, când aproape le aveam în palmă.

Agățat ca un paianjen de tocul gros, Melchior încremeni. Răscumpărare ? Doar nu voiau să spună că …

Nor veni la ferestre.

- În flotă n-a răspuns nimeni la numele ăsta, însă n-am apucat să-i întreb și pe novicii noștri. Dacă mă gândesc puțin, cred că Vulpea și Ayer sunt prea călіți în ape reci și repezi ca să fie pui de aristocrați, așa că mai rămâne doar Pitulicea lui Malik, că e delicat ca o fată și se potrivește și ca vârstă.

Se răsuci pe călcâie.

- Uite, mă duc chiar acum să-l întreb. Da’ pot să pun pariu că el e. Chiar seamănă un pic cu Contele de Aynor, nu găsești ?

Contele ?! exclamă Melchior în sine.

Deci, n-avea auzenii ! … Contele accepta să plătească o răscumpărare pentru el ! Și nu era vorbă ! Îl credea în stare ! Doar că suma era greșită ! Pirații trebuie că văzuseră un zero în plus ! N-avea cum să fie *trei sute de mii* ! Era enorm ! Nici Senne nu putea fi atât de irațional, încât să arunce o avere pe el !

Dezmeticindu-se însă repede, văzu deodată o scăpare.

În clipa în care Nor ieșea pe ușă, el se cățăra înapoi pe bord, grăbindu-se apoi pe urmele lui după Xavi, pe care-l observă chircit într-un loc retras spărgând o găleată de nuci pentru cină.

- Hei, puștiule ! Ia fă-te încoa' !

Văzând cine-l chema, copilul lăsă ciocanul și se ridică. Nor, proptindu-și mâinile în șolduri, se uită mai atent la el.

- Cum te cheamă ?

Dinspre babord, veni și Malik.

- Pițigoi. Sturz. Pitulice.

- Ține-ți gura, Malik. Lasă-l să vorbească.

Xavi era speriat. Nu știa cu ce greșise.

- N-ai făcut nimic rău, băiete - îl liniști Nor. Nu vreau să te pedepsesc. Vreau doar să știu care e numele tău adevărat.

Cu Malik holbându-se la el, copilul era prea intimidat ca să răspundă. Melchior profită și interveni.

- Îl cheamă Melchior. E pui de aristocrat.

Xavi începu să tremure.

- Tu ce te bagi ? De unde știi ?

- De la el. Mi-a spus-o în Lauder, unde ne-am împrietenit. Mă rugase să-l ascund de oamenii Contelui de Aynor, care-l căutau ca să-l ducă înapoi la palat unde locuia. El fugise de acasă ca să vadă dansurile și voia să stea până la sfârșit, însă Contele nu-i dădea voie să umble prea mult singur pe unde avea poftă. Îi era teamă să nu fie răpit, iar el să-și piardă titlul de tutore și de administrator al moștenirii lui.

Trântită senin și pertinent, minciuna nu fu greu a fi crezută. Totuși, Nor, ca să fie sigur, întrebă scurt :

- Deci, Contele de Aynor e tutorele tău ?

În așteptarea răspunsului, Melchior stătu ca pe ghimpi.

Însă copilul nu-l dădu de gol. Speriat, el își plecă capul între umeri și ochii în pământ.

Nor îi interpretă postura drept o confirmare.

- Bine. Atât voiam să știu. Întoarce-te la ce făceai.

Ușurat că scăpase, băiețașul își văzu de nucile lui. Nor și Malik plecară. Melchior, îngenunchind lângă el - chipurile ca să-i arate cum să scoată mai

ușor miezul din coajă - îi explică de ce minţise :

- Xavi - șopti el cu seriozitate - de vrei să fii liber și să te întorci acasă, de aici înainte să spui tuturor că numele tău e Melchior. Cineva vrea să plătească o răscumpărare pentru tine, iar tu vei fi curând trimis înapoi în Lauder. Însă, asta e secret deocamdată - numai Skander și Nor știu - iar până în ziua în care ți-o vor spune ei înșiși, trebuie să te prefaci că nu știi nimic și să faci ce ți-am zis. O să ții minte ?

Copilul dădu din cap.

- Ia zi : cum te cheamă ?

Acesta răspunse după un moment :

- Melchior.

Adolescentul zâmbi. Nu știa de ce era Xavi atât de sperios și obedient, însă vedea că pricepe repede. Unde mai puneai, știa și în cine să aibă încredere ! Da. Da. Copilul ăsta era deștept. Cert, doar că nu se manifesta.

Bucuros că-i venise ideea și că Xavi nu stricase farsa pusă la cale adhoc, Melchior îl bătu discret pe spate și se ridică.

Apoi, cu voce tare, îl mustrului și el :

- Sparge toate nucile ! Le scoți miezul și-l pui în oala asta. O umpli și mi-o aduci. Numa' vezi să nu-ți ia toată ziua ! Într-o oră, să fii cu ea jos ! Altfel, va fi vai și amar de penele tale, Pitulice !

***

La niște zile după asta, pe la zece dimineața, flota de nouă fregate a lui Skander se apropia de Insulele Dihorului. Cu lunetele la ochi, Căpitanul și Secundul cercetau zările pe ruta pe care trebuia să treacă transportul secret de arme al regelui Nestier.

- Nimic la orizont - zise Nor. Crezi că l-am scăpat ?

Skander se mai uită o dată pe calculele navigatorului.

- Nu l-am scăpat. Două galioane încărcate n-aveau cum să ajungă aici înaintea noastră, chiar și prinzând vânt prielnic după trecerea prin strâmtoare. Am ajuns la timp ca să le ieșim în întâmpinare.

- Deci, sunt pe aproape, spui ... Să trimit corvetele în recunoaștere ?

- Trimite-le. Și pregătește flota de luptă. Presimt că nu vom avea mult de așteptat.

Nor dădu ordinele.

Oamenii verificară legăturile tunurilor, aduseră pe punte butoaie cu pulbere neagră, puseră la îndemână săculeții cu schije, agățară de parâme ghearele de abordaj, se echipară cu săbii, pistoale și pumnale ascuțite.

Nici pe novici nu-i uitară, înmânându-le și lor câte o pereche de arme, împreună cu sfatul de a le folosi cât mai eficient. De a executa ordinele cu rapiditate și de a-și păzi bine pielea.

Apoi, unii suiră pe vergile cele mai înalte, nerăbdători să zărească primii prada. Alții, pe punte, făceau glume și simulau lupte între ei.

Melchior, pe puntea prova, se uita la pistolul din mână, întrebându-se cu un fior dacă va reuși să scape cu viață și azi. Văzuse cum era în bătăliile pe mare în câteva rânduri deja, însă tot nu-și putea stăpâni un tremur. Pe urmă, amintindu-și de Xavi - care trebuia să fie terifiat de cele ce aveau să se petreacă - alergă repede la el ca să-i insufle puțin curaj.

- Să stai pe lângă mine, Xavi, da ? Să ții distanță de tunurile care trag și să te ghemuiești când explodează ceva. Să te pui la adăpost dacă atacă cu schije și să nu ieși până ce ai noștri nu trec la abordaj. Promite-mi asta și eu îți promit că vom scăpa amândoi și acum. Promiți să fii cu băgare de seamă tot timpul ?

Copilul promise. Melchior îi șterse lacrimile.

Curând se întoarseră și corvetele și toți pirații se adunară ca să audă veștile.

- Comodore ! Transportul e sub asediu ! La patruzeci de mile de aici se duce o luptă feroce ! Convoiul e atacat din două părți ! De două flote ! Escorta ripostează cu foc continuu, însă a pierdut deja trei vase ! Franjuri sunt și câteva corăbii inamice, dar folosindu-se de ele ca de niște berbeci, atacatorii strâng împresurarea și-l țin pe loc ! Escorta numără acum cincisprezece vase. Flotele piraților …

- Stai ! Care pirați ?

- Kadja și Reine ! Atacă cu douăzeci de fregate !

Un murmur trecu printre oameni. Kadja și Reine știau și ei ?!

- Ești sigur ?

- Da, Comodore. Flamurile lor sunt arborate pe catarge. Haita de lupi și Vulturul ce stă în vârful unei grămezi de aur. Nu e nici o îndoială.

Într-adevăr, astea erau pavilioanele celor doi ...

Cât despre faptul că știau de armele regelui Nestier, ce era de mirare ? Doar aveau și ei oamenii lor la Curțile tuturor regilor, asemenea lui.

Regăsindu-și pragmatismul, Skander curmă discuțiile.

- Și sunt aliați în atacul ăsta ? Nu luptă și între ei ?

- Nu, Comodore. Luptă doar împotriva escortei. Ambii țin ridicat sub pavilioanele flotelor și Craniul Spart.

Un val de ușurare trecu printre oameni. Deci, n-aveau să lupte împotriva unei alianțe Kadja-Reine create dinainte !

Asta era a doua veste bună, deoarece n-ar fi fost ușor să câștige împotriva ei luptând pentru o asemenea miză.

Însă, flamura cu craniul căruia îi lipsea o parte de os și prin care se revărsau ducații de aur pe două săbii lungi încrucișate dedesubt arborată în timpul unei bătălii simplifica mult lucrurile, deoarece aceasta semnifica învoiala lor tacită de a ataca împreună - de se nimereau cumva să vâneze aceeași pradă - și de a o împărți apoi după cât putea să apuce și să păstreze fiecare. Învoială agreată demult de toți trei sub numele de “Flamura Craniului Spart” și respectată până acum ca o înțelegere rezonabilă, în baza căreia puteau evita să scape o pradă importantă în timp ce luptau pentru ea între ei. Craniul Spart arborat era garanția că nu vei ataca și nu vei fi atacat de cei cu care făcusei învoiala, până în momentul în care se elibera drumul spre comoară. Pe urmă, nu mai exista nici o înțelegere. Fiecare lupta pentru tabăra lui și pleca cu ce obținuse, rareori întâmplându-se să apară nemulțumiri, de regulă, valoarea prăzilor atingând asemenea cifre, încât oamenii spuneau că, nici de ar vrea, n-ar avea cum să cheltuie atâta avere în viața asta.

Însă ăsta nu era un motiv să se oprească. Nu când luptau cu adversari pe potriva lor și alături de care stăpâneau mările și oceanele lumii fără teamă de nimeni.

- Atunci e loc și pentru noi ! decretă Skander în numele tuturor. Să-i arătăm regelui Nestier cum se joacă un brâu ! Și apoi, să încingem o învârtită și cu ceilalți invitați !

Strigătele piraților explodară precum o lovitură de tun. Mai motivați ca niciodată, ridicară ancorele spre a naviga cu maximum de viteză spre petrecerea ce începuse fără ei.

Apropiindu-se, văzură că situația se schimbase puțin. Escorta mai pierduse trei fregate, flotele lui Reine și Kadja se înjumătățiseră. Acum luptau doisprezece la opt în favoarea regelui, iar escorta rupea împresurarea. Galioanele, echipate și ele de război, se pregateau să fugă, mobilizând toți oamenii pe punte.

Și în centurile lor, prinse câte două pe fiecare parte, văzu Skander prin lunetă faimoasele arme cu șase țevi.

Ah ... Ingenioasă treabă. Tir cu pistolul. Merită să sacrificăm câteva Baracude ca să salvăm bancul.

- Căpitane ! Kadja și Reine așteaptă ! Ce facem ?

Skander îi căută cu luneta pe cei doi, care și ei priveau spre el. Dădu ordinul de atac :

- Arborați pavilionul nostru și Craniul Spart ! Închideți încercuirea și spulberați escorta ! Faceți tunurile galioanelor să tacă și treceți la abordaj ! Pe ei, fraților !! Încărcătura asta e a noastră !!

Un urlet barbar izbucni din piepturile oamenilor - un urlet atât de putenic încât vibră și în piepturile celorlalți pirati, conștienți și ei de momentul de răscruce de care atârnau viețile lor - din momentul acela, bătălia ducând inevitabil la spulberarea escortei.

Soartă împărtășită și de echipajele galioanelor, care, copleșite de numărul atacatorilor, nici n-apucară a face prea mult uz de pistoalele revoluționare, printre trupurile lor străpunse de săbii abia făcându-și acum loc pirații pentru a se pregăti de gongul final al piesei.

Iar când acesta bătu - prin coborârea Craniului Spart de sub pavilioanele triadei - o nouă luptă începu, la fel de crâncenă ca și prima ... Și în vălmășugul căreia nimeni n-ar fi putut spune care tabără avea să înhațe partea cea mai mare din pradă, căci toate erau puternice … Și foarte determinate să plece de acolo cu cât puteau duce.

Deodată însă, un șir de explozii din interior, zgudui galioanele oprind încleștările de pe punți. Oamenii se întrebară din priviri ce se întâmpla.

- Au dat foc magaziilor cu pulbere !! strigară apoi. Vor să scufunde galioanele !! Să ne împiedice să punem mâna pe arme !!

Încetând luptele, pirații făcură repede echipă pe ambele corăbii ca să salveze încărcăturile și folosind sistemul de scripeți, reușiră în timp record

să scoată din fiecare cală cam o sută de lăzi, pe care, nefiind vreme de ciorovăială, acceptară să le împartă în mod egal.

Pe urmă, când galioanele începură, sub presiunea apelor revărsate înăuntru, să scârție cu sunete lugubre și să se încline primejdios pe o parte, părăsiră și ei punțile, urmărind apoi de la bordurile propriilor fregate, cum piereau înghițite de valuri ducând la fund ambițiile unui rege … Și poate laolaltă cu ele, chiar și idealul lor ... Al celor ce preferau să moară vitejește în luptă decât să trăiască fără speranță în lanțuri.

***

La Aynor, Noah traversa peluza uitându-se după Conte și observându-l pe marginea helești eului, merse la el.

- Stăpâne, o epistolă pentru Domnia Voastră.

Contele își ridică ochii din apa lin unduitoare.

- De la cine ? întrebă el luând hârtia.

- Nu știu. Un om a adus-o și a lăsat-o la poartă, spunând doar că e pentru Domnia Voastră.

Epistola nu purta numele expeditorului. Cine s-o fi trimis ? Rupând sigiliul, Contele o desfăcu și citi :

Acceptăm oferta pentru trei sute de mii de ducați.
De Sărbătoarea Lavandei, la miezul zilei, aruncați sacii cu aur în apele lacului de pe Insula Papagalilor. Vom elibera băiatul după ce vom număra toți ducații. Vă vom înștiința apoi unde a fost debarcat.

Senne tresări.

- E despre Melchior ? ghici Noah.

Contele își ținu emoția în frâu. Îi dădu epistola.

- E răspunsul lui Skander la oferta mea de răscumpărare. Vrea trei sute de mii de ducați.

Noah făcu ochii cât gogonelele.

- Trei sute de mii ?! Ăsta e jaf ca-n codru ! Al naibii pirat ! Acum chiar se întrece cu gluma !

Contele privi apusul de foc.

- Noah, să pregătești ducații și transportul lor pe insulă.

- Stăpâne, chiar credeți că o să-i dea drumul băiatului ?

Revăzând în minte chipul și spiritul vioi ale lui Melchior, Senne își aminti cum, revenind într-o după amiază la palat după ce isprăvise cu niște treburi la fabrică, îl găsise afară șezând pe iarbă, răsfoind o carte mare și groasă.

- O enciclopedie, Melchior ? Ce cauți ?

- Conte ! Te-ai întors ! Mă bucur !

- Și eu. Ce studiezi acolo ?

- Ah ... Tropicele ... Mă întrebam ce sunt acelea ... Ce vor să însemne liniile de pe hărți ...

- Tropicele ? Și ai aflat ?

*- Acum citeam ... Cele două paralele situate la 23*27' latitudine nord și sud față de ecuator, care delimitează zonele temperate ale celor două emisfere și mărginesc zona fierbinte de la mijloc. Zona fierbinte ? De ce o numesc așa?*

- Pentru că e foarte cald acolo. Și foarte umed. Soarele arde, vântul arde, pământul arde. E ca un mic iad ziua. Însă, cu o baie în ocean te răcorești repede, iar nopțile sunt plăcute, dacă nu iei în seamă țânțarii.

- Și iarna ? Bate crivățul și pe la ei ?

- Ei n-au iarnă. Acolo temperaturile variază foarte puțin. Dogorește cam tot anul.

- Adică oamenii aceia nu cunosc frigul ? Gerul ? Zăpada ?

- Nu. Ei cunosc doar ape calde și verzi, văzduh de un albastru intens, nisipuri albe, negre, violet ...

- Violet ? ...

El râsese.

- Ți-ar plăcea să le vezi ? Să vezi cum strălucesc plajele noaptea ca niște covoare cu nestemate ?

Melchior se uitase la el întocmai ca un copil care nu îndrăznea să ceară voie să meargă la săniuș pe derdeluș, pe o ninsoare ca-n basme.

- Atunci, va trebui să vii cu mine.

- Unde ?

- În insulele de la tropice. Unele dintre cele mai frumoase locuri cunoscute.

- Când ?

- Când vrei tu. Lasă-mi doar o săptămână la dispoziție ca să găsesc o ambarcațiune potrivită pentru voiajul nostru.

- Să mergem numai noi doi ? Tu n-ai treburi acolo ?

- Treburi, Melchior ? Când e vorba să petrec timp cu tine în locuri ce par a fi rupte din rai ? Absolut nici una. Vreau doar să te am mai mult lângă mine și să te văd bucurându-te de tot ce descoperi. Râsul tău e ca o limonadă rece pe arșiță ... Și-mi trebuie mai mult ...

Îi mângâiase obrazul.

- De aceea, o să-mi îngădui să te răpesc o vreme de la Moname ? O să vrei să-mi dăruiești râsul tău zi după zi și îmbrățișările tale noapte de noapte ?

Contele își acoperi chipul cu palma.

… Melchior …

Dacă el ar fi avut timp să-și țină promisiunea, băiatul n-ar fi fost acum captivul unor pirați, ci liber și împreună cu el într-o aventură pe insulele de la tropice din care să se întoarcă acasă fericit și cu cele mai frumoase amintiri.

- Nu știu, Noah - răspunse el. Cert e însă că nu putem risca viața băiatului. Vom plăti banii ceruți și vom aștepta să-i și numere. Însă, la fel de cert e și că nu ne vom încrede în cuvântul lor.

***

Răzvrătire și negocieri

Furtuna se pornise de vreo două ceasuri.

Sub vânturile turbate ce învălmășeau norii pe cerul întunecat și răscoleau marea cu sălbatică îndârjire, corabia sălta, se balansa din bord în bord, scârțâia și se prăvălea în prăpastii din care ieșea apoi cu tenacitate războinică doar pentru a se prăvăli iar în altele.

Prin valurile uriașe ce măturau punțile cu furie, legați cu frânghii de mijloc, oamenii se chinuiau să manevreze velele, Nor și Vald îi trăgeau înapoi la bord pe cei căzuți în apă, Skander ținea cârma ca vasul să nu izbească în celelalte sau să se rupă de flotă.

La piciorul catargului cel mai înalt, în patru labe și alb la față ca varul, Melchior se lupta cu răul de mare. Cu amețelile cumplite în care i se îneca judecata și cu stările de vomă ce-i vlăguiau puterile. Tras tot mai jos pe o spirală periculoasă, băiatul se agăța de viață cu instinctul, singurul cârlig ce-l mai putea ține la suprafață în delirul în care se scufunda.

… Ahhh … Nu mai vreau … Nu mai vreau …

Greața îi tăie din nou gemetele. Târându-se înspre bord și abia urcând pe el, se aplecă în afară să vomite.

Sleit, rămase acolo, sub ploaia biciuitoare, alunecând și mai mult, prin amplitudinea mare a ruliului, în vertijul înnebunitor, până ce o mână, smulgându-l din colții inconștienței, îl duse înapoi pe centrul vasului.

Însă furtuna abia începuse, iar lui îi era tot mai rău. Țintuit de podea de turbionul minții, Melchior n-avea forță să se mai salveze. Pentru prima oară în viață își blestema soarta și-și dorea să nu se fi născut.

***

Din fericire, trecu cu bine și peste această încercare; și în două zile burdușite cu somn și liniște și ajutat și de un întăritor preparat de Zoll, își regăsi și puterile și optimismul.

Cocoțat în a patra dimineață - o superbă zi de noiembrie - pe o vergă ca să dezlege o pânză, se întrerupse pentru a urmări lupta lui Malik cu Pepper pentru penele de cocoș abandonate de Căpitan din pricină că nu-i mai foloseau la scris, pene pe care însă ambii țineau să și le pună la pălărie ca să aibă cu ce se făli în fața fetelor din porturi - când iar se trezi lovit de ceva mic și tare.

- Au !! La dracu', Nor ! Încetează, în numele bogaților pe care vrei să-i mai jefuiești !! O să-mi spargi capul cu medalionul ălă !

- Nu mai căsca gura ! îi strigă acesta. Destupă urechile și mișcă-ți mâinile la treabă ! Sau vrei să te trimit mai curând înapoi la bucătărie ?

Afurisindu-și norocul cu tipul ăsta, Melchior își văzu de dezlegat. Nor, culegând de pe jos bijuteria, se întoarse la timonă, unde i se alătură și Skander după ce sfârși de discutat cu Serge.

- Care-i treaba cu Vulpe, Nor ? De ce vorbește singur pe vergă? Nu-l lași să doarmă nopțile?

Acesta râse de aluzie.

- El însuși o cere, Căpitane. Fierbinte și insistent. Mă tot imploră s-o fac dur și să scot untul din el.

Skander râse și el.

- Dur, huh ? …

Îi veniră în minte nopțile petrecute cu Nor. Sensibilitatea pe care acesta o arăta în intimitate în contrast cu fermitatea cu care conducea oamenii. Asta îl atrăsese la început, asta îl atrăgea și acum la el.

Iar când se juca cu cuvintele în felul ăsta …

Trebui să se depărteze puțin de el ca să nu-l sărute chiar acolo, de față cu toți oamenii de pe punte - fapt ce știa că nu va fi apreciat de tânăr - și rezemându-se de balustradă, se uită în sus la Melchior, care deja se mișca pe funiile de sub vergă la fel de sigur și ușor ca și oamenii vechi.

- Însă, dacă mai azvârli mult cu pandantivul, într-o zi o să-l pierzi în mare, Nor și-ți va părea rău. E chiar frumoasă piesa aceea de argint. De ce nu-ți găsești o altă jucărie cu care să-l terorizezi ?

- Îmi place asta. E grea și-l scutură de lene. O bucată de lemn nu l-ar învineți așa.

Skander pufni.

- Ți-a cășunat pe el, văd. Până acum nu ți s-a întâmplat cu nimeni.

- El e special. E o vulpe cu nerv.

- Și-ți face plăcere să-l învinețești ?

Nor zâmbi.

- Poate. Mă întreb când o să învețe să se ferească ?

- O să învețe până la urmă. Va fi nevoit, nu ? Și atunci vei plânge după bijuterie.

Nor inspiră. Privi un moment în tăcere spre băiat, apoi spre orizontul albastru. Și spuse :

- Când va veni ziua aceea, Skander, îi voi da liber. Îi voi explica *de ce* facem asta și *de ce* greșește crezând că viața pe corăbiile de pirați e precum a păsărilor în colivii. Iar de voi și vedea în ochii lui că a înțeles, n-am să plâng după ce am pierdut, ci am să mă bucur sincer pentru ce am câștigat.

***

În cală, Melchior scoase de sub cămașă pistolul cu șase țevi furat zilele trecute din lăzile salvate de pe galioane și, ținându-l în mână, se mai uită puțin la el, rememorând avertismentul de aseară al lui Nor.

- Și ca să nu uit, Vulpe ... Pe vas, nu admitem furturi - spusese el ca într-o doară pe cand vorbeau despre cum aveau să schimbe lumea pistoalele respective. Știi cum pedepsim hoții aici ?

El tresărise. Asta îi amintise de ...

- Ah, nu ! Nu suntem la fel de cruzi precum regele din Nestier ! Stai liniștit ! Ți-am spus doar ca pe vasele noastre nu există stăpâni și supusi, ci doar frați de cruce care împart tot ce au. Noi doar trecem vinovatul pe sub chilă. O dată sau de două ori, în raport cu gravitatea faptei. Treabă care lecuiește oamenii de dorința de a-și însuși ceea ce nu le aparține, deoarece - ca să-ți explic mai clar - nimeni nu ține să-și simtă pielea răzuită de cochiliile cu vârfuri ascuțite lipite de carena vasului, dacă poate evita experiența.

El se întrebase în gând oare cine îi cotrobăise prin boccea de găsise arma.

- Însă, pe fregata asta, numai eu și Pitulice n-am primit câte un pistol cu șase țevi. Nouă de ce nu ni se permite să avem unul, așa cum au toți ?

- Pitulice e prea mic pentru asta. El abia se descurcă cu pistolul cu înșurubare. Nu vrem să se rănească singur. Cât despre tine, nu ți-am dat unul, pentru că tu nu vrei să lupți. Ce-i trebuie unui bucătar pașnic ca tine o armă atât de puternică ?

Oftând, Melchior puse pistolul înapoi în ladă.

- N-are importanță - își spuse. Cu sau fără arma asta, tot am să scap de aici și am să mă întorc acasă.

Înapoi în bucătărie, fu luat în primire de Zoll.

- Pe unde te învârtișI ? Te caută Nor. Fugi !

În pas agale, Melchior se înființă pe punte, unde văzu oamenii adunați în grup.

- E mort, Nor ! S-a dus pe copcă de frică să nu-l torturăm ! Să vezi ce față înspăimântată are molia ! Zici că a văzut stafii ! Are părul băț în cap !

- Însă, despre scrisoare tot n-a scos o vorbă, canalia. Și nu e nimeni în flotă care să ne-o poată descifra.

Lui Melchior nu-i trebui mai mult ca să se lămurească. Vorbeau despre individul capturat în ultimul atac, asupra căruia găsiseră, ascunsă în căptușeala hainei, o scrisoare adresată lui Arinthia, care, după părerea lor, trebuia să conțină informații comerciale prețioase, dar în privința cărora omul pretinsese a fi ignorant, susținând că el făcea doar un serviciu unei cunoștințe.

- Zoll m-a trimis la tine - zise Melchior când întâlni privirea tânărului. Ce treabă ai cu mine ?

Nor îi întinse o hârtie despăturită.

- Tradu !

Melchior, apucând-o, se uită fugitiv pe ea. Văzu numele lui Arinthia - lucru ce-l făcu, într-adevăr, puțin curios - însă o înapoie fără a se manifesta.

- Nu știu limba. Cuvintele îmi sunt străine.

- Ba o știi. E Duhein. Nu mai minți, că n-ai uitat-o ! Ai o memorie excelentă.

Băiatul ocărî în gând. Carevasăzică, de asta ținuse să-i povestească în noaptea aceea pe unde umblase ! Și el care-i căzuse în plasă ca un nătăfleț !

- A reține denumirile unor așezări dintr-o țară nu-i totuna cu a-i învața limba din mers.

- Citește ! ordonă Nor. Cu voce tare ca să audă toată lumea.

Supărat, Melchior se încăpățână.

- De ce aș face-o ? Acum suntem camarazi ? Toți mă tratați ca pe un cartof necopt, ca pe o ridichie rostogolită din sac de care vă tot încurcați pe punte. Deși muncesc mai mult decât voi toți, niciodată nu sunteți mulțumiți. Voi mă țineți aici cu forța și tot voi vă plângeți. De ce aș …

- Vulpe !

Melchior se uită urât la el.

- Și apoi, de ce v-aș ajuta când v-am spus deja că nu sunt de acord cu fărădelegile voastre ?

Un murmur străbătu grupul.

- Că ești sau nu de acord - răspunse distant Nor - asta contează prea puțin. Aici toți punem umărul și toți tragem în aceeași direcție. Dacă te tratăm ca pe un cartof necopt, e doar pentru că asta ești. Nu vezi faptele drept ceea ce sunt, nici găsindu-te în miezul lor ! Cât despre cealaltă problemă … Despre refuzul de a vâsli laolaltă cu noi … Dacă continui s-o faci, până la urmă te vom debarca, așa cum doresti, însă nu fără a primi o compensație pentru tot ce ai învățat la noi, de nu vrei să te abandonăm pe o insulă pustie.

O speranță se înfiripă în mintea lui Melchior.

- Atunci, îmi dați drumul dacă o traduc ?

Nor îl fixă cu o privire glacială.

- Și noi de unde știm că n-o să inventezi o poveste doar ca să scapi ? punctă Rollin. Ai fi în stare să ne joci un renghi.

Pricepând că se amăgea, Melchior întoarse foaia.

- Atunci, mă plătiți ca să v-o traduc ?

Murmurul prevestitor de rău se intensifică.

- Mai degrabă o să te vindem, Vulpe - replică acid Pepper. Dacă nu-ți place la noi, sperăm să-ți placă pe plantații. În ocnele de cărbuni, în gatere, în carierele de bazalt.

- Sau mai nimerit - reliefă cu voce dulce-veninoasă Malik - într-un bordel cu pretenții. Băieții cu fețe ca a ta sunt exact pe placul aristocraților de la Curte. Or să se înfierbânte pe loc când or să dea cu ochii de tine și, fie că se vor bate pentru tine, fie că vor sări toți odată pe tine, vei fi iapa cea mai călărită a stabilimentului.

Înmărmurit de insultă, Melchior se albi și se înverzi la chip. Malik, delectându-se un moment cu expresia lui, continuă în același stil :

- Dacă vorbim cu proprietarul Casei Trandafirul Roșu, o să obținem pe ochii tăi frumoși cel puțin treizeci de mii fără târguială, iar de te oferim la pachet cu Pitulice, care și el arată ca un ghiocel, pe lângă a fi și o floare de jad …

Nemaiputând răbda, Melchior se repezi la el, dar fu oprit de oamenii care-l împinseră înapoi. Și *în clipele acelea*, în mijlocul lor, simți el că trebuia să ia taurul de coarne.

Înălțând fruntea și privind pirații în ochi, spuse :

- Fiecare om din flotă primește o parte din prada pentru care luptă. Dacă eu nu lupt, e pentru că nu vreau să jefuiesc pe nimeni. Însă, legea voastră spune limpede că cel care oferă vești despre o posibilă captură, va primi o pătrime în plus la împărțirea ei. Dacă scrisoarea asta vorbește de o potențială pradă, iar eu o traduc pentru voi, atunci trebuie să-mi dați pătrimea hotărâtă de voi înșivă. E dreptul meu ca parte a echipajului și ca posesor al unor cunoștințe de care nimeni din flotă nu mai dispune. Nu cer ce nu mi se cuvine și nu sunt mai prejos decât voi. Dacă toți suntem egali pe aceste corăbii, atunci arătați-mi că sunteți drepți și că aveți cuvânt. Că nu sunteți la fel ca cei pe care îi jefuiți pe motivul că ei sunt cei care fură, înșeală și asupresc pe cei fără putere.

În grup, se lăsă tăcerea. Curajul lui impresiona puțin oamenii.

- Vulpe …

Melchior, însă, nebăgând în seamă atenționarea lui Nor, merse mai departe :

- Și vreau să fiu plătit și pentru munca în bucătărie. Nu știu cum vi s-o părea vouă, dar a găti de două ori pe zi - într-un loc în care abia poți respira și în numai doi oameni - pentru optzeci de adulți, e o treabă tot atât de grea și periculoasă ca și lupta pentru o pradă. Și cu toate că voi nu luptați în fiecare zi, prada vă revine mereu numai vouă, în timp ce eu lupt șase zile pe săptămână și mă aleg doar cu o strachină de tocană de pe fundul tuciului și o bucată de mămăligă rece - și alea garnisite pe alocuri cu carturi suplimentare și glume proaste, ca și cum aș fi un câine răpciugos, bun să încaseze doar șuturi în fund. Ei bine, nu mai vreau să fiu batjocura voastră ! Vreau să fiu plătit pe măsura muncii mele ! O muncă de care toți fugiți și …

- Și care ar fi măsura asta ? fu întrerupt de Hakon. Vrei să te plătim ca pe Zoll ?

- Nu știu ce leafă are Zoll, dar atâta vreme cât Zoll însuși consideră că-i sunt de ajutor, poate fi și leafa mea pe aproape.

- Zoll e cu noi de multă vreme și e un bucătar cu experiență. Merită banii pe care-i dăm.

- Și eu nu ?

Melchior înfruntă oamenii nesovăitor.

- Tu ești pe corabie de trei luni, amice și nici acum nu știi să faci o turtă ca lumea. Cât să-ți dăm ? Cât pentru o bere ?

Ironia îl șfichiui, iar râsul oamenilor făcu să-i sară mustarul.

- Atunci … N-am să mai muncesc în bucătărie. O las în seama cui o vrea să mai fie sclav pe corăbiile voastre.

Și vru să plece, dar cum pirații nu se dădură la o parte ca să-i facă loc, se văzu nevoit să împingă pe unul, fapt ce iscă o îmbrânceală din care băiatul ar fi ieșit cam șifonat, de n-ar fi intervenit Nor, care, împingându-l în colțul scării și punându-se între el și oameni, îi zvârli printre dinți :

- Ce dracu' faci, Vulpe ? Te bagi singur în colții Baracudelor ? Te credeam mai deșteaptă.

El răspunse cu o privire aprinsă.

- Sunt egal cu toți de aici. Chiar dacă-s novice, trudesc cât de mult pot. Nu mai vreau să fiu calul vostru de bătaie pe nemeritate ! Ori îmi dați drumul, ori acceptați că sunt unul de-al vostru și-mi acordati plățile ce-mi revin în acord cu propriile voastre legi !

Obiecțiile se făcură auzite iar.

- Ai tupeu, Vulpe … Abia venișI și și începuși să pui condiții …

Din dreapta lui Nor, ce nu se mișcase din fața băiatului, Căpitanul ceru să se facă liniște. Oamenii îi dădură ascultare.

- E adevărat - zise el - că până acum n-am plătit pe nimeni dintr-ai noștri pentru vreo traducere, nici pentru ajutorul dat în bucătărie … N-a fost nevoie, noi, alegând de bună voie să fim pirați și frați de cruce pe aceste vase, am cooperat mereu pentru scopul comun. Însă, referitor la legile noastre, ele *sunt* aceleași pentru toți și drept urmare, *trebuie* să le respectăm. Băiatul nu greșește. Ca unul de-al nostru, are aceleași drepturi ca întreg echipajul. De aceea, iată ce propun eu.

Skander așteptă un moment în atenția tuturor.

- Pentru munca din bucătărie, față de care n-avem plângeri, să-i plătim trei sute de ducați pe lună, adică de zece ori leafa bucătarilor de pe corăbiile-pavilion regale. Cuantumul va crește cu cincizeci la sută la împlinirea unui an de stat pe corăbiile noastre, cu sută la sută pentru anul următor, două sute la sută pentru următorul și trei sute la sută pentru următorul. Iar sumele vor rămâne fixe, chiar și în perioadele în care numărul celor prezenți la bord va fi mai mic. Ce spuneți ? Sunteți de acord ?

Oamenii se consultară din priviri.

Socotind și el, Melchior nu-și putu reține uimirea. Căpitanul voia să-i dea atât de mulți bani ?! Perle și corali din mările sudului! Chiar își imagina că echipajul va accepta să plătească lunar un novice cu venitul anual al unui amiral de-al regelui ?!

Însă uimirea îi crescu și mai mult văzând cum oamenii socoteau propunerea drept rezonabilă și-și dădeau acordul.

De neînchipuit ! Și el, săracul, care ceruse o plată doar pentru că, scos din pepeni, îl luase gura pe dinainte … Nu-i trebuiau ducații lor și în nici un caz, ducați furați, dar acum ce mai putea face ? Că nu-și putea lua vorbele înapoi.

- Cât despre traducerea scrisorii - reluă Skander - dat fiind că *e* posibil să vorbească despre o potențială pradă, propun să-i dăm sfertul dintr-o parte, așa cum procedăm de obicei. Însă asta doar dacă traducerea ne ajută să punem gheara pe pradă. Dacă se dovedește a fi o înșelăciune, va primi câte o lovitură de bici din partea fiecărui om, iar cealaltă plată îi va fi redusă la o sută de ducați pe lună și va rămâne fixă pentru un an. Sunteți de acord ? E careva împotrivă ?

Oamenii acceptară și propunerea asta.

Aproape stânjenit de a fi fost realmente luat în serios de echipaj, Melchior stătea cu ochii în podea. Așadar, contrar aparențelor, oamenii ăștia nu-l desconsiderau ?

- Nor, să consemnezi în registru hotărârile de acum. Și vezi să fie aplicate începând cu luna asta.

- Da, Căpitane.

Oamenii se împrăștiară. Skander, care, în răstimpul în care ei se consultaseră vis-à-vis de propunerile sale, luase din mâinile lui Melchior

scrisoarea ca să se uite pe ea, i-o dădu înapoi, expediindu-l totodată în cabina sa unde se găseau hârtie, pene și cerneală, ca să se și apuce de tradus.

Pe coridor, băiatul fu prins din urmă de Nor, care, după ce-l felicită nițel ironic pentru discurs, simți nevoia să-i ofere și un mic sfat :

- Însă ai grijă, Vulpe. Nu te hazarda. Și mai ales, nu lăsa să-ți scape din minte că armele piraților nu-s principiile, ci săbiile și pistoalele. De nu vrei să trăiești adevărul vorbelor lui Malik, coboară cu picioarele pe pământ și alătură-te celor care văd în tine mai mult decât un pumn de ducați și în lupta lor, unica năzuință pentru care merită să mori.

***

Plecate într-o misiune scurtă cu scopul de a captura vasul Amons ce trebuia să livreze în porturile Ceruzi primul transport de migdale și fistic - niște semințe ce creșteau pare-se pe pământurile descoperite în est și cucerite prin iarnă după o serie de confruntări cu Nestier - cele două fregate aflate sub comanda lui Nor străbăteau marea spre ruta pe care informațiile spuneau că va trece prada.

Pe punte, Nor discuta cu Malik despre starea celor ce făcuseră febră azi noapte după ce fuseseră atacați de o vietate în timpul unei băi în mare, iar Vald cu boțmanul despre înlocuirea unui scripete cu fisuri. Oamenii sfărâmau bucăți de ghiulele pentru a face schije din ele, Melchior - transferat temporar pe un vas ce nu ducea lipsă de bucătari - se bucura de aer și soare, ajutându-l pe dogar să refacă niște butoaie de apă dezmembrate după golire pentru economisire de spațiu.

- Corăbii la orizont !! Corăbii la orizont !!

Toți își lăsară ocupațiile ca să alerge la tribord. De pe dunetă, Nor și Vald deschiseră ocheanele.

- E Reine … Cu șase fregate … Ce naiba caută pe aici ?

Nor dădu luneta la o parte. Asta se întreba și el.

- N-ar fi trebuit să fie pe ruta galioanelor de Marmația ? E vremea lor, iar el n-ar rata ocazia să vâneze niște ”balene” cu carne atât de gustoasă, când îi ies în cale atât de rar. Să fi prins veste de vreo altă pradă prin apele astea, de care noi să nu știm ?

- Se poate - răspunse Nor cu ochii la inamic. Căci e îndoielnic că și-ar lăsa flota să lupte cu escortele pe ruta aurului, ca el să plece cu șase fregate să pescuiască sardine. N-ar fi bătut sute de mile până aici doar pentru flecuștețul Amons (asta presupunând că ar avea cunoștință de ceea ce transportă). Aspiră la mai mult, nu ? Ca și noi.

- Ai dreptate. N-ar fi bătut, cum nici noi n-am fi făcut-o, de nu s-ar fi întâmplat să ne găsim pe aproape. Însă acum, iată-l aici, tăind-o direct spre noi și strigându-ne pe nume. Ce facem ? Ca ”un vechi amic”, o să țină morțis să urcăm la bord ca să bem împreună un pahar și să mai vorbim despre ce e nou și cum o mai ducem; și o să se supere dacă-l refuzăm. Iar Skander va fi și mai puțin încântat, de ar fi să audă că l-am “împovărat” pe Reine cu comanda corăbiilor noastre după ce am fost învinși la *skandenberg* sau că l-am obligat chiar să ne ofere ”găzduire” după ce am ciocnit prea multe pahare. Și nu că n-am știi cum să ne revanșăm apoi față de el, însă Comodorul nostru ține grozav la reputația Baracudelor, pe care n-o vrea știrbită indiferent cum.

- Yeah, politețea pe mare e ca un cui în talpă, Vald, totuși, în cazul de față, n-avem încotro. Va trebui să răspundem amabilității lor și să ne purtăm cu mănuși. Nu putem lupta cu ei. Am pierde inutil.

- Și atunci ?

Nor chibzui.

- Reduceți viteza. Lăsați-i să se apropie și așteptați.

Așa procedară. Iar lupii, imitându-i, opriră cam la o milă de ei. Însă nici o tabără nu pregăti tunurile de tras. Obloanele stăteau închise, oamenii așteptau pe punți privindu-se de la distanță. Căci ambele părți știau că acum acolo n-avea să aibe loc nici o luptă.

În fine, o voce străpunse văzduhul. A lui Nor.

- Arborați pavilionul verde ! Și coborâți o barcă !

Apoi, spre Vald :

- Cheamă-l pe Malik.

Acesta se conformă.

- Malik - spuse Nor - *tu* răspunzi în lipsa noastră. Însă, fii atent ! Chiar și de vor vrea să ne ia prizonieri pe toți, nu ataci ! Treaba asta trebuie rezolvată cu diplomație. Ne-am înțeles ?

- Da, Căpitane.

- Bun. Atunci să mergem, Vald. Reine ne așteaptă.

Coborând treptele, tânărul o luă spre scara lăsată pe exteriorul corăbiei. Puse un picior pe bord, însă, înainte să-l încalece, se opri. Întorcând capul și mai gândindu-se un moment, hotărî :

- Vine și Vulpe cu noi.

Apoi, coborî în barcă. Melchior se uită după Nor cu uimire. Ce să caute el la discuții ?! Malik îi făcu semn să-i urmeze.

În barcă, se așeză în colț, în spatele lui Nor, opus vâslașului. Se întreba și el dacă Nor avea un plan care să-i scape. Trebuia să aibă ! își făcu singur curaj. Un tip ca el n-ar merge acolo, de n-ar avea ceva în minte. Însă, de nu-i va ieși, ce o să se întample cu ei ? Vor fi capturați ?

- Și ce negociem ? se interesă Vald pe drum. N-avem mare lucru în cale.

- Ne descurcăm noi - răspunse Nor. Întâi, să vedem care sunt cererile lor.

Urcară la bordul fregatei lui Reine. Dunn îi întâmpină politicos și-i conduse la Căpitan.

După ce schimbară politețurile cuvenite, ca niște oameni civilizați ce erau, Reine întrebă ce era cu ei pe acolo și, aflând de lipsa Comodorului, oftă :

- Ce păcat că nu e și Skander cu voi … Am fi băut și cu el un vin ... Sunt săptămâni de când nu ne-am văzut și chiar voiam să mai vorbim despre planurile noastre … Nu, Dunn ?

Nor pricepu că se referea la porturile Velmur. Dunn răspunse cu o figură și un ton cumpătate.

- Eu zic că e o plăcere să ne vedem și cu Nor. Apreciem vizita și ne bucurăm să avem ca oaspete o persoană care înțelege atât de bine regulile curtoaziei.

- Plăcerea e de partea mea, Dunn. Și aș fi vrut să vă aduc un dar mai valoros, însă întâlnirea chiar a fost o surpriză. Sper să mă scuzați de data asta …

Reine miji un zâmbet.

- Eh, hai, nu te formaliza atâta, Nor. Știi doar că vom primi orice dorești să ne oferi.

Prin asta, Nor înțelese că lupii n-aveau să deschidă ei înșiși tratativele și că așteptau oferta lui. Se pregăti, deci, mental cu o inspirare adâncă.

- Multumesc. Cordiali, ca întotdeauna. Iată, atunci.

Răsucindu-se spre stânga, arătă cu mâna spre Melchior ce stătea la un pas în spatele lui.

- Acesta este Vulpe. Pe numele lui adevărat, Melchior. Pe el puteți încasa o răscumpărare de trei sute de mii de ducați de la Contele de Aynor. Contele e dispus să plătească suma la orice oră.

Melchior făcu ochii cât tipsiile. Nor nici nu clipi. Trebuia să negocieze o ieșire fără captivitate sau pierderi. Să plece de acolo teferi și cu fregate cu tot.

- Trei sute de mii ? făcu Reine. Bună târguială pentru un pui de condor. Știe Skander cum să pună problema cu cine trebuie. Da' treaba e că Vulpea singură nu face cât două fregate. Cu ce umplem traista ?

Nor expiră cu resemnare, arborând figura celui ce se vedea forțat să dea mai mult decât ar fi vrut.

- Într-adevăr, Vulpea în sine nu face mai mult de trei sute de mii, însă cunoștințele ei fac cât zece fregate. Bucata de Qsen pe care ați primit-o de la noi drept garanție lunile trecute, de la el o aveam. Dacă faceți un drum împreună în Munții Condorilor, unde cresc rădăcinile astea, o să umpleți traista. Ba chiar mai multe, de vă plac cățărările pe stâncă și nu trâmbițați locația, de care, până acum, doar el și cu mine avem cunoștință.

În tăcerea lăsată, Nor susținu neclintit privirea pătrunzătoare a lui Reine. Asemenea și pe a lui Dunn. Ambii îi măsurau și cântăreau spusele cu prudență.

Apoi, ei își mutară ochii asupra lui Mechior, care, împietrit de uimire, nici nu mai respira. Nor știa cine era ?! Și-l vindea cu atâta cinism ?! Băiatul era atât de șocat, încât nici să se răzvrătească nu mai era în stare.

Reine reveni la tânărul Căpitan.

- Însă, vulpile nu se hârjonesc cu lupii, Nor. Cum ați convins-o pe asta să vâneze cu haita ?

Nor schiță un surâs de mic diavol.

- Suntem inventivi. Voi, nu ?

Reine râse. Tipul ăsta era sprinten la minte. Pe placul lui.

Astfel, bătură palma și se despărțiră. Nor plecă cu Vald și cu fregatele, Melchior fu dus în cală și pus să curețe mizeria făcută de șobolani.

***

În portul cel mai aglomerat din sud, în care, indiferent de anotimp, datorită climei blânde, zeci de corăbii continuu docau, descărcau, încărcau și plecau, Contele și Noah treceau prin mulțimea de hamali, marinari, sclavi, negustori și vameși, urmându-l pe trimisul celor cu mesajul, care trebuia să-i conducă acolo unde se presupunea că erau așteptați.

Cu toate că mesajul fusese extrem de vag

Melchior
Dacă vă interesează subiectul, fiți în portul X la data Y la ceasurile patru după amiaza.

și nesemnat, ba chiar se bătea și cap în cap cu cele agreate cu Skander, Contele tot îi dăduse curs fără preget, întrebându-se cine să fi fost expeditorul și de ce nu-l căutase în persoană la palat, dacă tot știa despre răpirea băiatului.

Și degeaba încercase Noah să-l descoasă pe trimis despre identitatea respectivului, căci omul, ridicând din umeri, îi spusese simplu că el era doar un hamal în port și habar n-avea de numele celor ce-l plătiseră să facă asta.

- Mi-au spus doar să vă duc la ei. Nu știu nimic mai mult și nici nu vreau să știu.

Astfel se țineau după el prin forfota de pe docuri Contele și Noah. Ajunși în dreptul unei corăbii tipic comerciale, însoțitorul le făcu semn că aici era ! și nepăsător, își văzu de drum. Nedumerit, Contele privi pavilionul străin și oamenii ce încărcau mărfurile.

Apoi - recunoscându-l probabil - un matelot traversă puntea suspendată, îi făcu o plecăciune și în numele Căpitanului, îl pofti la bord.

- Poftiți ! Poftiți, vă rog ! Vă așteptam ! Pe aici !

Oaspeții fură conduși la pupa, în încăperea unde Reine și Dunn discutau în picioare.

- Domnul Conte de Aynor ! anunță omul.

Senne păși înăuntru însoțit de Noah.

- Domnule Conte ! îl primi Reine ceremonios. Bine ați venit la bordul corăbiei noastre ! Suntem deosebit de onorați !

Acesta îi salută pe amândoi.

- Dați-mi voie să mă prezint. Eu sunt Reine, Comandor de flotă și lider a câteva sute de oameni liberi și cu inițiativă.

- Reine ? se încruntă Contele.

În spatele lui, Noah puse mâna pe pistol. Reine se zori să lămurească lucrurile :

- Nu e nevoie de arme, Conte. Sunteți în siguranță aici. Nici o amenințare nu pândește după ușă. Aveți cuvântul nostru. Iertați-ne că am omis să ne prezentăm în mesajul trimis și o facem abia acum, însă ne-a fost teamă - și știm că veți înțelege - că numele nostru nu ne va fi de mare ajutor în stabilirea unei întrevederi cu Domnia Voastră. Din contră chiar … Și cum noi preferăm ca omul să-și facă singur o opinie despre cine suntem și cum tratăm cu partenerii, am ales să vă invităm pe Domnia Voastră aici. Și vă mulțumim pentru a fi răspuns invitației, oferindu-ne astfel prilejul de a ne introduce și a vă face propunerile pe care le-am avut în minte atunci când v-am scris. Dar nu vreți să luati loc ? Și să serviți un pahar cu vin ?

- Nu, mulțumesc - refuză Contele. Propuneri ? Mesajul vorbea despre Melchior. Aveți informații despre el sau doar v-ați folosit de numele lui ca să vă atingeți scopul ?

Din vocea Contelui răzbătea supărarea. Reine făcu o figură de om înțeles greșit și un gest împăciuitor cu mâinile :

- Avem chiar mai mult de atât, Domnule Conte. Dați-mi voie să vă explic.

Lăsându-și palma pe mânerul pistolului, Senne așteptă. Reine, trecând de cealaltă parte a mesei ca să-l aibă și pe Dunn în față, se rezemă de pervazul ferestrelor.

- Ei bine, se întâmplă, Domnule Conte, să-l avem drept oaspete pe corăbiile noastre pe însuși acest protejat al Domniei Voastre. Pe tânărul Melchior.

Contele nu-și putu stăpâni o urmă de surprindere.

- Mi s-a spus că e pe corăbiile lui Skander.

- A fost. Acum e la noi. O mică favoare din partea amicului nostru Skander.

- Și eu de unde știu că spui adevărul ? Vreau să-l văd.

- Vai, Conte … Ce rău îmi pare să văd că n-aveți încredere în cuvântul nostru. Prea bine. Vă vom da atunci posibilitatea să-l vedeți.

Oferindu-i luneta de pe masă, arătă spre vasele din larg ce-și așteaptau rândul să intre în port.

- Căutați-l pe corabia ce poartă pavilionul nostru. E singura din grup. O s-o găsiți ușor.

Contele luă ocheanul și-l puse la ochi. Identificând pavilionul, cercetă atent puntea. Nu-l găsi pe băiat acolo, însă îl recunoscu pe bompres vopsind lemnul gros într-o poziție incomodă.

Melchior ! tresări el. Melchior !

Era chiar el ! Indubitabil ! Viu și într-o bucată ! Melchior !

Amintindu-și însă unde era, se strădui să-și stăpânească iureșul inimii. Lăsând luneta pe masă și întorcându-se la locul de dinainte, privi piratul în ochi încercând să-i deslușească intențiile.

- Deci, cât vreți ? întrebă el bref, dornic să încheie repede discuțiile și să-l ia pe Melchior acasă.

Atât de aproape era să-l scape din ghearele acestor indivizi, încât nici nu-i venea a crede că-l putea avea înapoi lângă el chiar azi, de-i acceptau oferta. Aproape că-și ținea respirația, așteptând răspunsul.

Însă Reine, făcând o figură dezamăgită, clătină din cap.

- Vai, Conte ... Noi nu cerem ducați în schimbul unei vieți salvate … Nu ne coborâm atât de jos. Va rugăm, nu ne comparați cu Skander. E atât de puțin măgulitor.

Contele avu un moment de descumpănire.

- Atunci, ce vreți ? Ce poftiți de la mine ?

Reine îl privi șiret.

- Să poftim ceva de la un om respectabil ca Domnia Voastră ? rosti el tărăgănat. Nici prin gând nu ne trece una ca asta, Domnule Conte. Noi vrem doar să discutăm niște posibilități. Eventual, să punem la cale împreună o mică afacere.

Contele se simți ofensat.

- Nu fac afaceri cu hoții.

Reine zâmbi înduioșat.

- Însă faceți cu Arinthia și alții ca el.

Contele se încruntă și mai mult.

- Vorbește clar, dacă ai o propunere. N-am vreme de bâlci.

- Bâlci ? Și noi care voiam să fim politicoși …

Privi un moment spre Dunn.

- Prea bine, atunci. Iată. Am vrea să facem cu Domnia Voastră un mic schimb. Băiatul contra planurilor porturilor Velmur.

Planurile ?! … Un gol mental îl încercă pe Conte.

- Nu le am.

- Dar le puteți obține.

Să trădeze încrederea Prințului ? Indivizii ăștia n-aveau pic de rușine ! Cum își închipuiau că ar accepta ?!

Totuși, voia să-l scape pe Melchior … Iar pentru asta îi trebuia timp să găsească o ieșire.

- O să văd ce pot face. O să vă înștiințez.

- Am vrea cuvântul Domniei Voastre.

Contele tăcu.

- Nu-l putem avea ? Atunci, dați-ne voie să vă numim și pe Domnia Voastră oaspetele nostru.

Însă Contele îl țintì cu pistolul mai iute decât își imaginase el că ar fi un aristocrat capabil s-o facă. În spatele său, Noah îl ținea pe Dunn, iar Dunn pe Conte.

- Dă ordin oamenilor să-l debarce pe Melchior. În schimbul lui, vei primi patru sute de mii de ducați de aur mâine, în oricare loc numești acum.

Văzându-i determinarea, Reine nu putu să nu se întrebe ce însemna puștiul acela pentru el, de era dispus să plătească atât de mult pentru libertatea lui. Ușor adaptabil la viața grea de pe corăbii și plin de îndrăzneala celor ce știu că dacă nu-și iau singuri ce au nevoie, nimeni n-are să vină să le dea, băiatul nu se purta deloc în felul în care erau crescute odraslele de viță nobilă; iar de ar fi fost să fie, datorită trăsăturilor frumoase, doar un moft de o vară de-al Contelui, nu era sigur că ar merita. Cât de nebun să fii să dai atâta avere pe o jucărie ?

- Interesantă oferta … admise el onest când sfârși cu presupunerile. Numai că oamenii au ordin să scape de băiat, dacă nu primim ceea ce dorim. După cum v-am spus, noi nu despre bani discutăm aici …

- Atunci ai cuvântul meu - promise răspicat Contele - că am să-ți împrăștii creierii în nouă zări când ne vom mai intersecta. Nu știu dacă am să pot face rost de planurile porturilor. Chiar și șantajat cu uciderea băiatului, s-ar putea să-mi fie imposibil să le obțin, iar tu să te alegi până la

urmă cu zero informații din cele care-ți trebuie. Ai fi mai câștigat dacă mi-ai cere ceva ce-mi aparține și nu m-ai obliga să fur de la cunoscuți. Însă repet : dacă Melchior pățește ceva în răstimpul în care e la tine …

Deși Contele aproape că-i atingea fruntea cu țeava pistolului, Reine nu era intimidat de mânia lui, totuși simțea că amenințarea nu era vorbă în vânt.

- În cazul ăsta, să sperăm că vom avea o înțelegere cât mai curând, Conte ... Înainte ca băiatului să înceapă să-i placă pe mare și să dorească să rămână cu noi.

Încă un moment de suspans și Contele lăsă jos pistolul. Cântărindu-l în palmă și întorcându-se pe jumătate, spuse :

- Mai vorbim, Reine. Cine știe ? Poate ai noroc cu planurile. Însă - adaugă îndreptându-se spre ușă - chiar și obținându-le, nu fă greșeala să-ți pui prea multe speranțe în detaliile lor. Porturile nu vor putea fi cucerite ușor. Va fi nevoie de mai mult decât de un asediu cu ghiulele ca să deveniți stăpânii lor.

Încheind conversația, salută și ieși. Și urmat de Noah, părăsi corabia fără a fi împiedicat.

În încăpere, Reine și Dunn rămaseră tăcuți, ambii gândind că întrevederea mersese prost și că principiile acestui Conte erau tot atât de deranjante, ca și ireverența cu care afirmase că intențiile legate de porturile Velmur nu erau ambiții de nasul lor.

***

Pe vasul naufragiat pe țărmul de răsărit al Coastelor cu Măslini nu se găseau decât porțelanuri sparte și postavuri roase de șoareci. Nici un ducat din milioanele cu care spuneau zvonurile că un Prinț din Duhein voia să cumpere unele teritorii de la regele Ceruzi. Adevăratul transport trebuia să o fi luat pe vechea rută a mătăsii, care, prin ocolirea zonelor cele mai patrulate de pirați, oferea mai multă siguranță în traversarea oceanului.

Da’ nu era bai, deoarece zvonurile nu prostiseră pe nimeni. Dunn trecuse pe aici cu două corăbii, în principal, ca să refacă rezervele de apă potabilă și să taie niște lemne de foc - nicidecum că ar fi crezut minciunile sfruntate răspândite cu multă abilitate de proprietarul ducaților - în timp ce Reine

împărțise flota pe ambele rute și căuta comoara plutitoare cu tunurile pregătite.

Și care n-avea cum să-i scape ! Poate doar s-o împartă cu vreo altă haită, care, nelăsându-se nici ea păcălită de fâlfâiturile din hățișuri, luase urma cerbului … Treabă care, evident, nu supăra pe nimeni, atâta vreme cât prada era bogată și o împărțeai cu aceleași vechi cunoștințe.

- Să mergem ! făcu el semn oamenilor să urce în bărci.

- Căpitane !! strigară ei arătând spre acea parte a Coastei ieșită în arc de cerc în mare.

Dându-se pe după epavă, Dunn văzu și el cele patru fregate ce navigau spre ei cu vânt din pupa.

- Baracudele !! Skander și ai lui !

Cu luneta la ochi, Dunn căută pe punți, însă nu-l găsi pe Comodor. Iar situația i se clarifică repede în minte.

- E Nor. Probabil după apă, ca și noi.

Apoi, deduse :

- Iar dacă el e aici, înseamnă că Skander e pe rutele mătăsii. Pe urmele prăzii pe care o vânează și Reine.

Pe țărm, încordarea descrescu. Nu pentru că s-ar fi evaporat motivele de îngrijorare, ci pentru că acum rezolvarea lor nu mai depindea de ei. Acum totul depindea de Dunn și de Nor. De felul în care știau cei doi să protejeze interesele grupurilor lor, fără a strica inutil relații folositoare.

- Deci ? Să trimitem să-i spună lui Zoll să destupe niște sticle cu vin ? Avantajul e de partea lor.

Stăpân pe sine, Dunn privi corăbiile ce se apropiau. Zâmbi și răspunse :

- Bineînțeles. Și să pună grabnic la frigare și cea mai fragedă carne. Azi avem invitați de seamă la masă.

Gluma risipi și ultimii nori. Și asta, deoarece toți aveau încredere în Căpitanul lor.

Când Nor sosi la țărm cu oamenii lui, Dunn negocie prietenește niște provizii de carne de țestoasă, legume proaspete și nouăzeci de lăzi cu coniac pentru dezinfectarea punților. Iar când Nor întrebă, fără să pară că ar da totuși importanță, dacă vizitaseră între timp Povârnișul Pietros, i-l oferi înapoi și pe Vulpe, că tot n-aveau loc pe corăbii pentru novici și nici vreme de cățărat pe munți îndepărtați.

Apoi, mulțumite de târg, părțile se despărțiră.

Dunn plecă cu fregatele, Nor își trimise echipajul după apă. Profită de prilej ca să vâneze și niște capre de stâncă și abia spre seară întinse pânzele, ducându-se să se reunească cu Skander, care, la ceasurile acelea, trebuia să fi încărcat deja în cale milioanele de ducați Duhein împărțite frățește - sau pe aproape - cu Reine.

Bătea un vânt molatec când Melchior urcă iar pe fregata Baracudelor … Și când puse piciorul pe punte, avu un straniu sentiment cum că se întorsese acasă.

Nu, nu era acasă - se corectă el imediat - însă era un loc cu care se familiarizase, unde învățase niște lucruri și unde își câștigase prin luptă un loc.

Deși, în realitate, doar trecuse din ghearele unui grup de pirați înapoi în ale celui care-l vânduse, cumva, în fundul minții sale, se bucura oarecum că se întorsese. Firește, asta nu însemna că-i ierta pe nemernici pentru lipsa lor de scrupule, dar parcă cu ei se simțea mai confortabil decât cu ceilalți.

Pe urmă, mai era și Pitulice, la care se gândise în mai multe rânduri în răstimpul ăsta. Cum avea să se descurce copilul cu Malik de acum încolo ?

Dădu din cap cu ușurare. Bine că se întorsese. De n-ar fi făcut-o, ar fi fost mai îngrijorat pentru pușți decât pentru el însuși.

Coborî sub punte. Vorbi puțin cu Xavi, care se bucură sincer să-l vadă înapoi și căruia, numai ca să-i șteargă din memorie versiunea cu care neîndoielnic îl speriase Malik, îi servi o istorioară inofensivă legată de lipsa lui, asigurându-l că nu fusese nici o clipă în pericol și promițându-i în șoaptă să nu mai plece de pe fregată fără el; după care, ignorând remarcile în zeflemea ale celorlalți, se sui în hamacul lui, unde, punându-și mâinile sub ceafă și fixându-și ochii în tavan, meditâ la cele trăite în ultimele zile până i se închiseră pleoapele și adormi.

***

Iar lucrurile se reașezară pe făgaș foarte repede. Înapoi în bucătărie și la frecușul obișnuit.

Trimis de Zoll să aducă niște grăsime din cea stocată pe punte, Melchior călca printre funiile pe care oamenii le strângeau în colaci ca să le pună la

locul lor atent să nu se împiedice, când deodată se trezi cu o gleznă prinsă într-un nod și ridicat în aer de un picior. În țipătul ce-i ieși, scăpă și butoiașul din brațe, care, sub propria greutate, se sparse în izbitură făcând loc grăsimii să se împrăștie pe jos. Apoi, ca spectacolul să aibă și mai mult piper, fu tras și mai sus, pe mijlocul velei, unde, agitându-se ca un bufon după tichia-i cu clopoței șterpelită de pușteni zbanghii, Melchior distră publicul de se crăcănă de râs.

- Ți-am spus să te uiți pe unde calci !

Și numai ordinul lui Nor îl coborî de acolo punând capăt circului. Bosumflat pe glumele idioate ale lui Pepper, băiatul adună grăsimea în găleți și plecă cu ele spre bucătărie.

Însă, nici șapte pași nu făcu, că-l auzi pe Nor în spate :

- Și să te întorci să cureți, Vulpe. Grăsimea e periculoasă pe punte.

Pus pe harță, Melchior se răsuci pe călcâie.

- De ce eu ?! Nu din vina mea a ajuns pe jos !!

- Însă tu ai făcut mizeria. Și până acum trebuia să știi că rotocolul în care călcai nu era frânghie de harpon, ci parâmă de velă ! Când ai de gând să începi să te porți ca un adevărat marinar ?

***

Dimineața se strângeau nori de furtună.

Insula Papagalilor, cea pe care trebuia Contele să lase ducații de răscumpărare - acum că Melchior se găsea iar cu ei - era un punct minuscul pe harta Mării Ara, în contrast cu renumele creat de frumusețea păsărilor care o locuiau și de care se bucurau, primindu-le în dar de la cei ce urmăreau să obțină diverse favoruri, doar capetele încoronate și suitele lor, căci, deși coordonatele locului nu erau vreun secret, navigatorii recomandau Căpitanilor de corăbii să nu se aventureze până acolo numai ca să prindă niște păsări-paradis, oricât de mult erau unii dispuși să plătească ca să aibă cu ce impresiona un rege, deoarece insula era localizată într-o zonă seismică activă și frecvent bântuită de furtuni iscate din senin. Desigur, pentru un echipaj experimentat, trecerea prin zonă nu era decât o altă provocare a mării cu care să se măsoare; totuși, dacă nu te găseai în împrejurări potrivnice, care să te oblige să te refugiezi în acele ape ca să scapi, de pildă,

de urmăritori cu care nu te puteai pune, atunci era mai înțelept să ocolești cercul și să-ți afli distracții pe altundeva.

Însă Skander alesese locul tocmai datorită vremii neprielnice, ce făcea ca aria să fie nelocuită de oameni și rar traversată de corăbii. Dacă Contele reușea să ducă răscumpărarea acolo, el putea sta liniștit în privința ei, deoarece nimeni n-avea s-o fure, iar ca să-l bănuiască pe Conte de un atac-surpriză, asta nici atât.

Contele era un om de cuvânt și el știa asta. De aceea și naviga acum înspre insulă cu doar două fregate în ziua următoare Sărbătorii Lavandei, discutând la timonă cu Nor în care port să-l lase pe pușți.

Cât despre Melchior, el habar n-avea unde mergeau și nici cu ce motiv. Cu ochii la norii ce se îngrămădeau pe cer, el se gândea la furtuna ce urma să se abată asupra lor. Nu-i mai era frică de răul de mare cu care se luptase la prima furtună. Între timp, se mai obișnuise cu mișcările de ruliu și suporta mai ușor amețelile și greața inevitabile. Însă valurile de cincisprezece douăzeci de metri, înălțându-se unul după altul ca niște monștrii din neant și năpustindu-se asupra vasului, tot îi dădeau spaimă, căci, pe mare, o corabie, oricât de solidă părea, era doar o legăturică de paie ce se putea dezmembra oricând, iar ca să supraviețuiești furtunilor pe ocean, dincolo de orice cunoștințe și experiență, trebuia înainte de toate să ai un mental de fier, o voință de a rezista și de a rămâne în viață, chiar și după ce corabia s-a transformat în așchii și toți tovarășii tăi s-au înecat, cum nu puteau descrie cuvintele. O voință care să te aducă la țărm, nu ca pe o epavă, ci ca pe un mental întărit de mii de ori. Voință cu care se născuse și el - da, nu-i lipsea - dar pe care o simțea, totuși, acum grevată de umbra unei frici.

Mentalul lui se temea de munții de apă neagră ce acopereau în furtună cerul și înghițeau pământul. Și în pofida strădaniilor de a-și învinge frica, mai avea până să reușească, deoarece spaima nu ceda ușor, tulburându-i încă somnul în unele nopti perfect liniștite.

Apoi, pe la amiază, cu răscumpărarea în cufere, Baracudele se îndepărtau de Insula Papagalilor, navigând spre sud-vest. Furtuna agita apele tot mai mult, fulgerele brăzdau norii amenințător. Cu toate pânzele întinse, Skander profita de vântul puternic ca să ia distanță de stânci și să se vadă cât mai repede înapoi pe ape calme.

- Ce naiba ? … se întrerupse Nor din ceea ce-i spunea lui Melchior uitându-se mai atent spre înainte. Corăbii la prova ?

Skander ridică luneta.

- Pavilionul Prințului de Velmur ... Da' ce caută Prințul pe aici ? I s-a urât cu vremea bună ?

- Și vine fix pe traiectoria noastră - completă Nor. Cu viteză și împotriva vântului. Iar asta cu greu poate fi considerată o întâmplare.

Skander îi dădu dreptate.

- Însă, ce să vrea de la noi ? Să ne atace ?

Pufni. Să vâneze acum iepurii lupii ? Hai că asta le întrecea pe toate.

- Nu-mi dau seama - răspunse Nor. Dar nici la plimbare nu cred că e. Să așteptăm să se apropie și vedem pe urmă care-i sunt intențiile.

Și ținură cursul, până ce distanța dintre cele patru fregate fu redusă la o milă și ambele părți se opriră.

- Tot nu-l văd pe Prinț - mormăi Skander. Și nici steagul verde pe catarg. De ce nu se dă la o parte, dacă, totuși, n-are nimic să ne spună ?

Nor coborî luneta.

- Nu e Prințul. E Contele de Aynor. Îl vrea pe băiat.

Lui Melchior, care stătea lângă el, i se tăie suflul. *Contele ? Contele Senne* era pe corăbiile acelea ?!

Skander se uită mai atent.

- Contele de Aynor ?

Recunoscându-l și luându-i acțiunea drept ceea ce era, bărbatul trebui să admită că-l subestimase. Așadar, Contele nu se mulțumea să respecte termenii unei învoieli, ci și presa pentru a obține ceea ce negociase. Bravo lui ! Asta da abilitate cu care să se mențină printre prădătorii de vârf ai junglei, însă acum nu forța puțin cu confiența ? Nu găsea că pe vântul ăsta, ce frământa apele, făcându-le să se tălăzuiască și să spumege, nu era cel mai bun moment să poftești să te legeni cu barca pe valuri ?

- Și nu mai poate aștepta să ieșim din furtună ? replică el cu sarcasm. Dacă suntem împinși în stâncile de care vrem sa ne ferim, acolo înțepenim. Face pe viteazul ? Halal navigator ! Haidem, Nor ! Ia-o la drum și ocolește-l ! Să vină dupa noi, dacă vrea băiatul ! Dacă nu, să se ducă acasă și să aștepte mesaj. Ei, drăcie ! Își închipuie că ne e frică de el ?

Nor dădu comandă de punere în mișcare a corăbiilor și învârti cârma la patruzeci și cinci de grade. În paralel, Contele făcu aceleași manevre și trase o salvă de tun înspre ei.

- Haida de … Are chef de glume ?

Tonul lui Skander suna a necazuri pentru Conte. Melchior își simți inima asaltată de teamă. Din fericire, Skander refuză să intre în joc, rostind cu un aer sigur :

- Dă-i înainte, Nor. N-o să tragă în noi, știind că-l avem pe puști la bord. N-o să riște să-și ucidă protejatul.

Acesta o ținu tot înainte. Contele trase din nou.

- Dar nici să plecăm, n-o să ne lase.

- De parcă i-ar sta în putere … Haide, Nor. Izbește în el dacă nu pricepe și să o întindem de aici. Furtuna se întețește.

Nor o tăie de-a dreptul. Contele rămase pe poziții și ținti velele. Sfâșie două și rupse artimonul.

Skander se întunecă la față.

- Deci, chiar ține să-l luăm în serios … Prea bine, atunci. Să nu-l tratăm pe Domnul Conte cu lipsă de respect.

Hotărât, merse la marginea dunetei și tună :

- Aduceți din cală ghiulelele cele mai grele ! Pregătiți tunurile ! Atacăm !

Iar în momentul aprinderii fitilurilor :

- Arătați-i Contelui că n-am uitat treaba de la conacul Carré ! Scufundați-l !!

Pe marea zbuciumată, sub văzduhul grafit, bătălia se ducea cu explozii și distrugeri. În mintea lui Melchior, se băteau frica pentru viața Contelui și teama de valurile mari și negre. Aplecat peste bord, lupta cu sine ca să sară în apă și să înoate până la fregata lui Senne. Însă teama aceea îl copleșea. Îl înspăimânta. Îl făcea să dea înapoi precum un laș și să se agațe de ciotul arborelui pupa, cerându-și în gând iertare Contelui pentru neputința de a se duce la el și rugându-l să oprească atacul și să se îndepărteze de pirați. Nu voia să-l știe, nici prizonier, nici mort, din pricina lui.

- Vulpe, dacă ți-e rău, du-te de găsește-ți loc pe lângă arborele central ! Aici nu stai bine !

- Căpitane ! strigă Nor.

Uitând de Melchior, Skander privi în direcția indicată.

- Avem companie.

Prin norii de pulbere și praf de lemn, acesta zări trei fregate ce se apropiau din spatele corăbiilor Contelui.

- Cine ?

Și abia ce puse luneta la ochi, că și începu să râdă.

- Ei, asta da petrecere ! Reine ! Nici că se putea mai bine ! Unde dai și unde crapă ! Ha ! Ha!

Nor zâmbi și el de norocul Contelui.

- Trebuie să-l fi observat prin apele astea și intrigat, l-a urmărit. A scăpat o sumă frumușică zilele trecute. Dar *pe asta* n-o să o mai scape. Și nici n-o să vrea să o împartă cu noi.

- Fregatele lui Velmur ? …

Cu ochii la corăbiile Contelui, Skander reflectă puțin. Da, fregatele acelea erau solide. Merita să lupți cu Reine pentru ele, chiar și în furtună.

- Mă întreb ce va face Contele acum, prins la mijloc ? Crezi că se va arata mai rezonabil ? Cât să-i cerem ca să-l lăsăm acum *noi* pe el să plece ?

Nor nu răspunse. Aștepta să vadă ce va hotărî Contele când va deschide focul și Reine. Ceea ce acesta nici nu întârzie să facă, forțându-l pe Conte să se împartă și să lupte acum din poziția de pradă.

Disperat și nenorocit, Melchior se aplecă iar peste bord. Își spuse că n-avea de ce să se teamă, că valurile erau doar apă rece, iar el un bun înotător. De partea cealaltă a corabiei, Contele lupta pentru el, își asuma riscul de a fi ucis ca să-l salveze pe el ! Trebuia și el să-și înfrunte această frică și să evadeze ! Nu era un laș ! Nu fusese niciodată ! Putea să înoate până la fregata Contelui ! Putea să înoate și jumătate de mare ca să se reunească cu el ! Contele venise după el ! Senne venise să-l ia acasă !! …

Cramponându-se cu degetele de șina de lemn, inspiră o dată cât de adânc putu. Își adună toate puterile și …

Și în toiul bătăliei, Skander ordonă încetarea focului. Fregatele lui reorientară velele și începură a se îndepărta.

De pe puntea pupa, Căpitanul își scoase pălăria cu pene de struț și se înclină cavalerește înspre Reine.

- Ce face ? Pleacă ?! exclamă Dunn contrariat.

Însă Reine pricepu și zâmbi.

- Yeah … Un gest de simpatie … Ne lasă nouă fregatele lui Velmur … De data asta …

Dunn tăcu. Își spuse doar că mai avea multe de învățat de la mentorul lui despre cum să tratezi cu rivalii.

Nici Contele nu înțelese planul lui Skander.

Crezând că dădea bir cu fugiții, vru să se ia după el, dar cum Reine nu-i dădu voie, trebui să abandoneze și să continue lupta.

… Melchior … Melchior …

Iar lupta fu pierdută, Contele și oamenii lui fiind nevoiți să sară în apă ca să evite a fi capturați. Reine nu se supără - cu toate că, după regulile bunei-cuviințe, fuga lor aducea cu o mică impolitețe - ură tuturor succes în eforturile de supraviețuire și plecă cu fregatele.

Lăsați să lupte cu valurile în plină furtună, naufragiații se agățară și ei de ce putură. Contele, de speranța că Melchior nu fusese rănit (sau mai rău) în atacul lui, oamenii, de experiența lor în ale navigării, ce le spunea că, în vreo două ceasuri, norii se vor risipi, apele se vor liniști, iar ei vor putea înota spre pământurile cu păsări exotice, unde lăsaseră cu o zi înainte ducații de răscumpărare.

***

Dor de Conte și întrezăriri de adevăr

După ce discută cu oaspetele și-i oferi cu mâna sa planurile porturilor, Prințul Rocher îl însoți pe coridoarele palatului până la trăsura ce aștepta în fața scărilor.

- Cu bine, Prințe. Vă voi trimite vești. Mulțumesc încă o dată pentru încredere.

- Cu bine, Conte. Eu vă mulțumesc. Las totul în mâinile Domniei Voastre. Și nu vă mai faceți griji pentru fregate. Bine că v-au găsit oamenii regelui și că v-ați întors acasă. Asta e important. Viața Voastră, nu niște corăbii furate de pirați. Drum bun.

Contele Senne se înclină cu politețe. Sui în trăsura ce purta blazonul familiei sale și părăsi Domeniul Velmur.

***

Pe corabia lui Skander, Melchior pregătea prânzul, azi o delicatesă : salată de crabi proaspăt pescuiți, un fel pe care-l prepara pentru a doua oară numai, dar cu mult mai multă plăcere și interes decât tocana cu mușchi de vită și orezul cu porumb și conopidă pe care le gătea mai des decât se visa bătând pădurile și câmpiile pe spatele unor cai semeți și iuți.

Oftă amintindu-și de viața aceea frumoasă.

Sfârșind cu condimentarea cărnii și punând-o deoparte, trecu la prepararea maionezei. Și în timp ce freca la ea, atent să nu o taie, auzi de sus niște țipete înfricoșate.

- Xavi ? …

Întrebându-se ce putea să-l sperie atât de rău, urcă pe punte, unde-l văzu fugind de Malik care-l urmărea râzând cu doi crabi vii în mâini.

- Sunt doar niște amărâți de crabi ! Și d'ăștia ți-e frică ?!

Cu ochii la vietățile ce-și mișcau amenințător cleștii ascuțiți, copilul se împiedică și căzu. Malik apropie sadic crustaceele de el. Îngrozit, băiețașul se apără cu brațele, implorându-l să înceteze :

- Nu !! Te rog !! Nu-i pune pe mine !! Ia-i de aici ! Sunt înspăimântători !!

- Ei, sunt !! Uită-te mai bine ! În clipa asta, lor le e mai frică de tine decât îți e ție de ei, d'aia mișcă așa din clești ! Încearcă să te intimideze ca să scape, să n-ajungă să sfârâie în tigăile lui Zoll, dar joacă la cacealma ! N-au ce rău să-ți facă, dacă îi apuci de unde trebuie ! Uite ! Vezi cum îi țin eu ? Ia prinde și tu unul de mijloc ! Sau mai bine, de un picior din spate, că așa e la fel de inofensiv ca și o găinușă de baltă ! Hai ! Fă cum îți spun ! Nu e nici un pericol !

Încolțit, copilul își înghiți teama și întinse mâna, însă, apucând crabul cel greu cu doar două degete, îl scăpă pe jos, țipând tare și sărind pe o ladă când vietatea, eliberată, se mișcă iute înspre el.

- La naiba … Iar Nor tot mai speră că vom face și din tine un pirat … E inutil … Așa o cârpă …

- Îmi pare rău … N-am vrut …

- Yeah, nici eu n-am vrut să-ți dau pe jos omleta azi dimineață ... Hai, gata cu smiorcăiala acum și ține-l pe ăsta ! Cu toate degetele, dacă așa ți-e mai ușor ! Și nu mai tremura atât ! Ți-am spus că n-are cum să te atace ! Ești surd ?!

Ocolind hornul, Melchior prinse crabul de pe punte și-l azvârli în apă, apoi, cu o lovitură de picior aplicată pe sub mâna lui Malik, îl expedie și pe celălalt peste bord.

- Vulpe ?! Ce te bagi ? Vezi-ți de ale tale !

- Vezi-ți și tu de ale tale și nu mă mai bag ! Ce-ai cu copilul ăsta ? De ce-ți bați joc de el ?

- Ăsta nu e un copil - replică cu dispreț acela. Ăsta-i un pițigoi de zăvoi ce trebuie să învețe să nu se mai sperie de orice și să răspundă cu curaj unei provocări ! Să ne arate că nu-l creștem degeaba ! Că va deveni o baracudă pe măsura tuturor celor din banc !! Un pirat demn de faima noastră, nu o rățuscă plângăcioasă pierdută de mama, căreia îi e frică și de umbra ei !

Uitându-se drept în ochii lui, Melchior abia se stăpânea să nu-i turtească nasul cu lingura din mână. Nemernicul ! Odată și odată tot va trebui s-o facă. De ce nu acum ?

- Malik ! Te cheamă Nor !

Vocea răsunătoare a lui Skander domoli pofta lui Melchior de a trece la fapte, iar după ce și Malik dispăru din peisaj, uită incidentul și ajută copilul să se ridice și să se liniștească.

Apoi, aplecându-se mai mult, întrebă în șoaptă :

- Dar, Xavi, de ce ești tot aici ? Nu ți-am spus să te duci pe corabia Contelui ?

Băiețașul își lăsă capul în piept.

- Ba da, însă Zoll a înotat după mine și m-a adus înapoi.

- Zoll ? …

Printre strigătele amestecate ale celor ce amplasau un nou artimon și mulțimea loviturilor de ciocan ale celor ce se ocupau de reparații, Melchior își aminti de teama de ieri și - ca prin ceață - și de cauza durerii resimțite în spatele capului.

În plin atac al Contelui, exact când pusese piciorul pe parapet ca să sară în apă, brusc îl fulgerase o imagine.

- Pitulice ! Nu pot să-l las aici !

Dându-se în grabă jos, se uitase după Xavi. Zărindu-l cărând pulbere prin spatele tunurilor, alergase la el.

- Xavi ! Lasă găleata ! Vino cu mine !

Și-l trăsese în fugă după el pe teugă.

- Știi să înoți ? Trebuie să ne salvăm ! Să evadăm ! În clipa asta !

În zgomotul asurzitor al tunurilor, în pofida spaimei ce-i tăiase graiul, copilul dăduse din cap că da. El, apucând o ladă goală, o azvârlise în mare.

- Te ții de lada aceea și vii după mine ! O să suim pe corabia Contelui ! Să nu-ți fie frică ! O să reușim !

Ridicându-l pe copastie, îi făcuse vânt în apă. Apoi, vrusese să sară și el, dar când să pună sus și celălalt picior, cineva îl trăsese înapoi și-l lovise cu ceva tare în cap.

Buimăcit, el căzuse icnind, însă tot îl auzise pe Zoll, care se lăsase pe vine lângă el :

- Prost plan, băiete. N-ai înțeles cum stă treaba cu aristocrații ? Unde e mai multa libertate ca pe mare ?

În crevasa în care îi aluneca luciditatea, el nu-i mai putuse răspunde că nu toți aristocrații erau la fel și că acel om merita cu prisosință mult mai

multă considerație decât toți piraţii la un loc. Murmurase doar numele Contelui şi-şi pierduse cunoştinţa.

Înapoi, în soarele amiezii, Melchior își duse cu un mic oftat o mână la frunte.

- Ah, Zoll … Înțeleg ....

Bătând apoi ușor copilul pe umăr, îi zâmbi gentil :

- Lasă, Xavi. O să găsim un alt prilej și o să scăpăm amândoi. Ai cuvântul meu.

***

Decembrie.

În port, Skander ordonă descărcarea șofranului și merse să trateze cu Arinthia. Nor reorganiză spațiul în cală și plecă cu zece oameni ca să facă aprovizionarea.

Întâi, trimise la corăbii cantități însemnate de fructe : camu camu, măceșe, acerola, cătină, lămâi, portocale, papaya, grefuri - cele mai eficiente în prevenirea anemiei. Pe urmă, nuci și alune, semințe de in, de susan, de floarea soarelui. Apoi, linte, mazăre, fasole, carne afumată și pastramă, ouă, caşcaval, varză acră, sfeclă, morcovi, cartofi, prune uscate, biscuiți. Calupuri de marmeladă, kilograme de ciocolată.

- Bun. Acum ne-a mai rămas doar mierea. Hai să o rezolvăm și pe asta și pe urmă, mergem să ne cinstim cu niște vin. Mi s-a uscat gâtlejul de la atâta târguit.

Și cu grupul după el - care, evident, aprobă cu mult aplomb inițiativa - Nor o luă spre acea parte a pieței unde se desfăceau produsele apicole. Găsi la un muntean marfă bună și trecu iar la negocieri.

Fredonând încet, Melchior se fofilă de plictisitoarea obligație de a-l tot urma și ducându-se mai încolo, se opri în fața unei mese pe care erau așezate pentru gustare mai multe boluri cu faguri și din care, bucuros, se servi și el cu o bucățică.

Miere de salcâm. Recoltată în toamnă. Aurie. Fluidă. Parfumată.

- Melchior ? … Melchior ! exclamă o voce din apropiere.

Ivindu-se de după butoaiele stivuite pe două rânduri, un băiat cam de o seamă cu el și purtând pe chip un zâmbet de surpriză, venea alergând ușor.

- Melchior ! Ești chiar tu !!

- Rémi ? …

- Vai, ce mă bucur ! Ce fericire să te reîntâlnesc !

Vizibil emoționat, acesta îl îmbrățișă. Și Melchior era bucuros să-și revadă prietenul cu care împărțise multă vreme greutățile vieții de orfan sau în cazul lui Rémi, de copil izgonit din casă de părinți neiubitori. Cât să fi trecut de atunci ? Patru ani ?

- Unde ai fost ?! Ai plecat într-o seară să vezi un mânz și nu te-ai mai întors. Te-am așteptat. Te-am căutat. Te-au răpit oamenii regelui ca să te trimită cu trupele în Corvun ? Pe mulți dintre ai noștri, acolo se zvonea că i-au dus. Sau la asanarea mlaștinilor, la pavarea drumurilor ...

Melchior, recunoscător pentru grijile pe care Rémi și le făcuse pentru el, mișcă din cap.

- Nu, Rémi. Nu m-a răpit nimeni. Alte lucruri m-au împiedicat să mă întorc.

Zâmbi amintindu-și de mânzul acela, primul cal pe care-l furase și-l dusese în munți ... Cum își promisese atunci, cuprins de sentimentul acela nou, de libertate, ce-l înlocuia repede și definitiv pe cel de copil al nimănui, să salveze cât mai mulți cai cu spiritul viu, ce nu acceptau chingi și frâie. Cum vrusese să se întoarcă la Rémi, să-i povestească ce făcuse și să apuce apoi amândoi pe calea nou descoperită, care le promitea a trăi de acum înainte o viață cu sens … Cum fusese prins a doua zi de geograful sătul de a mai face pe profesorul și luat cu el ca să cutreiere lumea.

Și câte văzuse ! Câte învățase ! Nu i-ar fi de ajuns o sută de nopți petrecute lângă foc ca să-i istorisească lui Rémi tot !

- Dar spune-mi despre tine, Rémi ! Tu ce faci pe aici ? Când ai plecat din Nestier ?

Tresări când un ghemotoc cu coadă roșcată și stufoasă răsări de niciunde pe brațul lui.

- Ia uite ! Tot cu veverițele ?

Râzând, Rémi îsi chemă înapoi micul companion.

- Yeah ... Dar tu ? Tot cu caii ?

Melchior râse si el.

- Tot.

Rémi nu știa cine era faimosul hoț de cai, însă nici să fi știut - gândea Melchior - nu l-ar fi condamnat, el considerându-l în continuare prietenul lui, chiar și după ce observase pumnalu-i de la brâu și figurile mai aspre ale însoțitorilor.

Probabil bănuia că erau pirați.

- Sunt bine, Rémi - dori el să-i alunge temerile. E alegerea mea. Iar ei mă tratează ca pe un egal. Nu sunt oameni răi.

Cu speranța că acela era adevărul, Rémi arcui un surâs.

- Și zi-mi ! Ești slugă la omul ăsta ? E un stăpân bun ?

Nu doar din grijă pentru binele lui întreba, ci și din pricina expresiei luminoase arborate atât de natural, ce exprima o pace interioară cum doar ființele ce duceau o viață frumoasă împreună cu familiile lor aveau, niciodată copiii crescuți pe ulițe. Și cu toate că munteanul poseda trăsături de om cumsecade și muncitor, nu de escroc hain și hapsân, cum te-ai aștepta în împrejurările date, Melchior tot nu înțelegea cum ar putea un stăpân, oricare ar fi acela, să producă o atare transformare la un copil rob. Neapărat, îi trebuia o lămurire.

Rémi, privind un moment spre omul ce discuta cu Nor, zâmbi și răspunse :

- Acela nu e stăpânul meu, Melchior. Acela e tata.

- Tata ? exclamă acum Melchior în culmea surprizei. Te-au luat părinții înapoi acasă ?

Rémi negă blajin.

- Nu … E tatăl meu adoptiv ... Și al lui Iani ... Îl mai știi pe piciul cu jeleurile ce se ținea după mine și-mi zicea frate mai mare ? E și el aici și acum suntem frați cu acte în regulă. Amândoi îl ajutăm pe tata cu stupii și cu gospodăria … Și ne place … Stai să-l chem și pe el ! Va fi atât de bucuros să te vadă ! Era prea mic pe vremea aceea ca să te poată recunoaște acum, dar după nume îi ești foarte drag, deoarece i-am vorbit deseori despre tine … Așteaptă puțin ! Mă duc să-l strig !

Iar Iani se bucură, într-adevăr, cu multă ingenuitate de sosirea lui, întrebându-l chiar dacă avea să rămână cu ei. Cu o mică părere de rău, el îi spuse că nu-i era cu putință, dar că era fericit să-i vadă pe amândoi bine, în sânul unei familii.

… Rémi și Iani … Inimi răsplătite pe măsura bunătății lor.

Pe urmă, baieții doriră să-i dea din partea lor un borcan cu fagure, însă Melchior, de teamă că tatăl lor i-ar putea certa pentru risipă, acceptă să-l ia doar cu plată. Promise, în schimb, să mai treacă să-i vadă și plecă cu pirații.

Și multe ceasuri după aceea se gândi la întâlnirea cu trecutul, o revedere atât de liniștitoare și împlinitoare, cum nu crezuse că-i va fi dat să trăiască în viața asta.

***

La patru dimineața, clopotul bătu iar. Somnoros și ciufulit, Melchior se înființă pe punte ca să-și facă cartul.

Afară, senin și răcoare. Oceanul calm.

Zărindu-l pe Nor la timonă, lăsă suitul în gabie pentru mai târziu și merse pe dunetă, întâi ca să vadă cum îi mai era și apoi ca să-i țină puțină companie, după obiceiul pe care și-l făcuse de la un timp încoace.

- Hey … mormăi leneș în capul treptelor după un ultim căscat.

Rezemându-se de bord, inspiră aerul salin și așteptând să fie băgat în seamă, petrecu un timp studiind cerul, apoi pe Nor.

E mai bine ... Probabil încă mai are dureri, dar nu atroce ca cele din primele zile - își zise amintindu-și-l cu fața tumefiată și tot corpul umflat de nici nu-l mai recunoșteai. Asta e a șasea zi și abia acum i s-au dezumflat mâinile destul cât să se poată folosi de ele. Din pat s-a ridicat acum două zile, dar încleșta dinții la fiecare pas. Acum pare să se țină bine pe picioare, se recuperează încet și sigur – însă a fost înfiorător să văd un om în putere, pleznind de sănătate ca el, aproape ucis de o insectă. Dacă n-aș fi avut toate ierburile și fructele proaspete aici ? ... Dacă n-aș fi riscat și amestecuri noi văzând că după patru zile îi era la fel de rău ? ... Mă întreb dacă un doctor ar fi putut face mai mult ... Poate, căci ei sunt învățați. Însă, chiar și fără a fi doctor, Nor tot ar fi trebuit să mă asculte când i-am spus pe drumul de întoarcere, imediat după ce a fost atacat, să frece repede locul cu sare și să bea niște oțet de cidru cu miere. Și mai ales, să nu ridice ancora ! Să mai rămânem în port câteva zile ca să ne asigurăm că avea, într-adevăr, imunitate la venin și că n-o va păți pe mare în halul în care a pățit-o.

Incredibil cum a rezistat ... Eu n-am crezut că va răzbi.

Damn ... Înțepăturile de bărzăuni sunt înfricoșătoare.

Vrând să-și șteargă din minte imaginile de coșmar, își dădu din nou capul pe spate ca să mai admire luna arămie.

- Frumoasă noapte ! Te face să …

Dar contemplarea îi fu abrupt tăiată de Nor :

- Deci, ai avut tupeul să mă minți în față, Vulpe …

Huh ? Repoziționându-si capul pe verticală, Melchior se uită la el cu nevinovăție. Ce … Oh ! Rémi ! realiză el deodată motivul supărării. Nor îl auzise în port strigându-l pe nume ! Risipind fără să știe vălătucii minciunii ! Devoalându-l pe adevăratul Melchior în fața tuturor !

Farsă care, evident, n-avea cum să-i pice bine lui Nor ...

Însă - își găsi el repede portița de scăpare din bucluc - chiar era necesar să mai amintească de asta, după ce-l salvase de la moarte ?

Al naibii nerecunoscător ! Cum își revenise puțin, cum își pusese iar pintenii de cocoș !

Și ieșindu-si din pepeni, ripostă :

- Ce tot spui ? Știai că mint. Nu i-ai spus tu însuți lui Reine că eu sunt Melchior și că valorez o căruță de ducați ? Ce faci acum pe victima, ca un băiețaș înșelat de negustorul de acadele ?

În lumina lămpii, Nor relevă o figură meditativă.

- N-am știut că minți. Înlocuirea cu Pitulice a fost o idee spontană. O rezolvare ce știam că nu va fi refuzată. Nu mi-a trecut prin minte că un vulpoi ca tine ar avea legături cu un Conte.

Înroșindu-se ușor, Melchior lăsă ochii în podea.

- N-am. Nu știu de ce face asta. Probabil mă confundă.

Nor tăcu. Melchior, amintindu-și de propriul său motiv de supărare, trecu la atac.

- Dar ca să mă vinzi ca pe un sclav ! Ce Căpitan ești tu, să-ți vinzi oamenii ca pe gâște ?! N-ai spus că pe corăbiile voastre oamenii sunt liberi ?! N-ai spus că nu mai sunt demult prizonier și că acum sunt de-al vostru ?! Cum ai putut sa mă azvârli în colții lupilor, ca și cum n-aș fi contat ?!

- Vulpe, nu mai sări atâta ca ars. Nu te-am azvârlit. Am apelat doar la o mică strategemă ca să ies din impas. Nu vezi că te-ai întors ? De ce crezi că nu te-am lăsat la ei ?

Melchior se bosumflă.

- Pentru răscumpărare.

- Trei sute de mii ? făcu Nor, de parcă ar fi spus trei felii de cozonac. Ei, bravo ! Acum chiar ne jignești ! Tu n-ai aflat că noi nu ne deranjăm pentru prăzi cu valoare de sub zece milioane ?

Aflase. Și încă îl uimeau sumele astronomice de care vorbeau pirații după o captură.

- Atunci, pentru recolta de Qsen de pe Munții Condorilor.

Nor îi zvârli o privire pe sub gene.

- Munții Condorilor … Continui să spui asta … Chiar crezi că m-ai dus de nas ?

- Poftim ? Cu ce ?

- Cu rădăcinile Qsen. Cu Povârnișul Pietros.

Anticipând probleme la orizont, Melchior răspunse înțepat :

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Chiar nu ? De ce crezi că n-am mers acolo până acum ? În Munții Condorilor, după rădăcini ?

Lui Melchior i se rupse firul. Era prins cu ocaua mică ?!

- Știam că minți. O vulpe ca tine n-ar fi fost atât de doritoare să ne ducă la cuibul cu pui de fazan din care se înfrupta de puțină vreme. Și era firesc să nu fii. Doar nu puteai să împarți micul tău dejun cu niște străini.

Melchior își înjură norocul. Și el care crezuse că scăpase.

- Însă, iată cum face viața ca străinii să devină amici. Camarazi, în cazul nostru. Și cum ajungi să-ți petreci tot timpul împreună și să împarți frățește tot ce posezi. Îți vine să râzi când vezi cât de ușor se învârte roata. Când oamenii de care te fereai odată, sunt acum singurii pe care te poți baza.

Melchior strânse degetele pe parâmă. Știa ce urma. Știa că Nor va profita de ocazie ca să se amuze și mai mult pe seama lui.

- Nu că are haz ? Viața ?

- Cum zici tu.

- Și atunci, *Melchior,* dacă tot ești de acord cu mine, n-ar fi frumos din partea ta să ne împărtășești secretul ? Locul real de unde ai cules rădăcina Qsen ?

***

Atacarea unui vas comercial din Shinque ce transporta zahăr din colonii, făcu din echipajul lui, vreo șaptezeci de oameni, noi prizonieri ai Baracudelor.

După uciderea Căpitanului - ce încercase să-l împuște de sub scară pe când cobora în cală pentru o evaluare sumară a prăzii - Skander urcă înapoi pe puntea superioară spre a se ocupa de captivi, timp în care Nor trimise după Melchior.

- Am venit. De ce m-ai chemat ?

- Ca să vezi ceva. Stai aici și ia aminte.

Iar Melchior stătu, urmărindu-l pe Skander cum vorbea prizonierilor, după ce, în prealabil, îi studiase și etichetase ca pregătiți pentru un nou start :

- Uite care-i treaba, băieți. Ați fost deștepți că n-ati făcut pe vitejii și v-ați predat fără luptă. Asta înseamnă că sunteți realiști și știti ce merită și ce nu. Păi, de ce ai pofti să lupți cu piratii și să sfârsești ciung, orb sau mort pentru patru ducați pe lună plătiți în dispreț de nobili și negustori putred de bogați ? Dreptate și echitate e asta ? De unde ! … Și atunci, pentru că și noi gândim la fel, iată ce vă propunem : treceți de partea noastră și luptați precum leii împotriva celor care v-au adus și ținut în sărăcie lucie în tot timpul ăsta și veți câștiga, garantat, la fiecare captură, leafa voastră de acum pe minim două sute de ani. Împărțim egal și prăzile și primejdiile. Veți primi îngrijire în caz de îmbolnăvire sau rănire și compensații pentru membrele pierdute. Iar când veți vrea să vă retrageți, nimeni n-o să vă țină cu sila. Veți putea pleca de pe corăbii cu tot avutul, oricând veți simți că asta e ceea ce trebuie să faceți ! Libertate și ducați ! Asta vă oferim ! Le vreți ? Luptați alături de noi ?

O bifurcație a sorții ... Prizonierii acceptară în majoritate și relativ repede propunerea.

- Înțelegi acum ? întrebă tânărul.

Melchior nu răspunse, dar Nor îi înțelese tăcerea și-i permise să se întoarcă pe fregata lor.

După ce împărțiră noii camarazi prin flotă și formară un alt echipaj pentru transportul de zahăr, Baracudele porniră iar la drum.

Cu o sticlă cu dop ceruit în mână, Melchior bătu la ușa cabinei navigatorului.

- Intră !

Băiatul intră, iar de la masa la care lucra, Serge, un bărbat de vreo patruzeci de ani, singurul de vârsta asta de pe corăbiile lor, toți ceilalți numărând între cincisprezece și treizeci cel mult, întoarse capul.

- Melchior …

- Hei, Serge. Ți-am adus ceva din partea Căpitanului.

Îi arătă sticla.

- Oh, vin de Eres ! Merge un pahar după un ceas de calcule ! Să-i mulțumești lui Skander din partea mea.

- Desigur.

Scoțând tirbușonul, Melchior se apucă să-l înșurubeze în plută, cu ochii pe harta desfășurată.

- Asta-i harta Celidelor ?

- Asta - arătă omul cu un gest circular - e harta Numia, care include și Celidele, da.

El se uită mai atent pe micile contururi înconjurate de atât de multă apă.

- Și noi pe unde suntem acum ?

Luând compasul, Serge indică pe hârtie cu vârful.

- Uite … Aici. Punctul ăsta e atolul de care am trecut acum patru zile, liniile întrerupte sunt curenții în care o să pătrundem mâine, cele îngroșate, recifurile printre care va trebui să ne strecurăm în nouă zile ca să punem piciorul pe uscat.

În mintea lui Melchior, se desteptară niște amintiri.

- Recifurile astea sunt numite cumva Bariera Mărgean ?

- Exact. Știi de ea ?

- Știu că se întinde pe zeci de mile, dar nu și că se poate trece prin ea.

- Există câteva goluri, însă adevărul e că nu-s cunoscute de mulți. Și-ți asumi niște riscuri ca să o iei pe acolo.

- Tu ai mai făcut-o ?

- În două rânduri. Ți-ar plăcea să înveți despre navigare, Melchior ?

El zâmbi cu un gram de interes.

- Poate, dar n-am timp. Sunt sclavul oalelor și al tigăilor din zori și până-n noapte.

Oftă. Se opinti, scoase dopul și puse sticla pe masă.

- *Pe platformă ! Acolo fac de cart sturzii !* răcni deodată de deasupra, prin fereastra deschisă, o voce cunoscută. *Și nu te mai uita în jos ! Uită-te în sus și pe unde pui piciorul, ca să nu scapi printre frânghii ! Și ține-te bine, să nu te zboare vântul de acolo ca pe un fluture !*

Malik ?! se încruntă Melchior. Damn ! Iar se lua de Xavi !

- Mă duc, Serge. Mă așteaptă Zoll.

Și deschizând ușa, dădu fuga afară.

Sus, pe plasa de funii, la doi metri de gabie, Xavi, cu ochii la ocean și mâinile încrucișate la piept, stătea agățat de împletitura zgâlțâită de vânt, năpădit de frică. O nouă frică cu care se lupta în viața pe mare.

- Ce naiba faci acolo ? Suie pe platformă sau coboară ! La ce te holbezi așa ? N-ai mai văzut apă ? Sunt numa' valuri, în care poți să cazi și să te înneci, dacă mai stai mult acolo ca o momâie !

Însă copilul nu se mai putea mișca. Atât de înspăimântat era de imensitatea oceanului, că, în mintea lui, deja se îneca.

- Eh, atunci n-ai decât să rămâi acolo pân' ți s-o face foame ! Da' pe urmă, o să te pun să urci în gabie de zece ori, ba nu, de o sută de ori, până o să ajungi sa te miști pe plasa aia precum maimuța în copac !

- Încetează ! izbucni Melchior îmbrâncindu-l. Are frică de înălțime, nu vezi ! O să cadă, dacă mai bagi multă spaimă în el !

Malik se opri în bord. El, întorcându-i spatele și suind repede împletitura, acoperi copilul cu propriul trup.

- E în regulă, Xavi. Acum ești în siguranță. Poți coborî fără teamă. Te țin eu.

Recunoscând vocea prietenului său, acesta se mai liniști. Încetă să mai tremure și-și desprinse mâinile de haine.

- Nu te mai uita la apă. Uită-te doar unde pui piciorul. Când cobor eu o treaptă, coboară și tu. Hai, ușor. Ia-o după mine.

Ascultător, băiețașul îl urmă. Și pas cu pas, se apropiau de punte.

- Așa. Încet. Stăpânește-ți frica. N-am să te las să cazi. Sunt aici și te țin bine.

În sfârșit, puseră talpa pe lemn. Melchior bătu copilul pe umăr.

- Bravo ! Ai fost foarte curajos acolo sus !

- Yeah … Curajos ca o găină ! remarcă Malik. Halal pirat ! Mai cocoloșim șapte d'ăștia și ne ducem la fund într-o săptămână !

Melchior îi răspunse răstit :

- El nu e pirat ! Și nici nu vrea să devină unul !

Pe buzele lui Malik se profilă un zâmbet sumbru.

- Cu atât mai rău pentru el, Vulpe, fiindcă, pe corăbiile astea nu e loc, nici pentru păpuși de Curte, nici pentru curci plouate.

Și plecă. Melchior împinse copilul în direcția opusă, străbătut de un presentiment rău.

***

Zi liberă a lui Zoll. Singur pe câmpul de bătaie, nădușit de la abur și foc, Melchior dădea pe răzătoare niște ghimbir, ciondănindu-se cu Nor pe tema amânării debarcării lui.

- Contele și-a respectat cuvântul. A plătit răscumpărarea. Trebuia să vi-l țineți și voi pe al vostru. Să mă trimiteți pe corabia lui sau să mă lăsați în primul port. De ce sunt tot aici ?

Rezemat de perete, Nor îl privi cu ochi mijiți.

- Chiar nu știi ? Asezonezi mâncarea în fiecare zi de cinci luni și tot nu pricepi ? Când devenișI atât de dens, Vulpe ?

- Îmi spui ?

Nor zâmbi amuzat. Vulpea asta … Unde i-o sta mintea, de nu vede ce-i fix în nasul ei ?

Clătinând din cap, luă niște bucăți de carne prăjită din oală, le mestecă ochi în ochi cu el și-și linse pe rând și tacticos degetele. Apoi, pentru că Melchior încă aștepta ca un zevzec, îi luă și lingura din mână, o băgă în sosul de roșii cu ardei călițI, pe urmă în gură. O dată, de două ori. Și mulțumit i-o dădu înapoi.

Dar cum zevzecului tot nu i se aprinse lampa, se dădu bătut :

- Păi, pentru că a început să ne placă mâncarea ta, Vulpe ! îi explică el mură-n gură. Ești tot mai bun la gătit, aproape ca Zoll. E normal ca acum să preferăm să te plătim și să te ținem aici decât să te lăsăm să pleci.

Un moment, Melchior avu impresia că Nor vorbea despre altcineva. Mâncarea gătită de el ? … Le plăcea ? Dar ei nu spuneau nimic de felul ăsta niciodată, nici măcar mulțumesc ! Întotdeauna bombăneau, ba că n-avea suficientă sare, ba că avea prea mult mărar, ba că ar fi fost mai bună cu niște

coriandru ... Ca o regulă nescrisă, dar bine împământenită, nemulțumirile nu lipseau de la nici o masă - cu toate că nimeni nu lăsa nimic în farfurie și toți se băteau satisfăcuți pe burtă când se ridicau - iar el, conștient că n-avea cum să se compare cu Zoll, îi lăsa să-i terfelească eforturile fără să le dea prea mult peste nas … Însă, ca să-și imagineze că, în fapt, le plăcea mâncarea sa, asta nu i se întâmplase niciodată. Iar acum, Nor …

Punând niște foi de dafin în amestec, oftă. Probabil era ceva adevăr în vorbele lui, dar și ironie, tot atâta. De ce ?

- Ca să nu mai spun - continuă tânărul pe un ton diferit - că ne gândim și la tine. La *idioțenia* din capul tău. Unde vrei tu să mergi ? Unde e casa unui orfan ? Pe cine ai aproape ? Alături de cine vei lupta împotriva celor care țin cu voință de buldog și până la ultima ta suflare să te îngenuncheze și să-ți pună jugul de gât ?

De data asta, Melchior tresări mai tare, deoarece în spusele astea, nu mai era nici o ironie, ele descriind realitatea exact așa cum era, exact cum o trăiau toți cei ca el. O făcătură numită lume civilizată și progresistă, care te înșela cu o mie de fețe, te lega cu amenințări și abuzuri, te întemnița cu legi strâmbe, ți se furișa în suflet ca un praf de arsernic și te sfâșia pe dinăuntru până deveneai o mumie vie. Realitatea hidoasă împotriva căreia lupta și el de când se știa, dar de care lui nu-i fusese frică niciodată. Cel puțin, nu în măsura în care să se gândească să renunțe sau să caute aliați.

- Și nu poți fi atât de naiv, încât să-ți închipui că vei putea răzbi singur. Nouă ne pari mai deștept de atât - cu mici excepții, desigur - și tocmai pentru că ne plac oamenii deștepți, după cum ți-am arătat zilele trecute, ți-am făcut loc printre noi. Unde sperăm să începi să ne vezi cât mai curând ca pe Rémi acela, ca pe frații tăi dragi, împreună cu care …

Răsturnând oala cu carne în sos, Melchior i-o tăie scurt :

- Atunci ar trebui să înapoiați ducații … Atâta obraz să aveți și voi …

Se apucă să mestece în tocană.

- Așa ar fi cinstit, nu ? răspunse Nor făcându-l să întoarcă ochii cu mirare. Ei bine, așa și vrem să facem, Vulpe, dacă făgăduiești să nu mai încerci să fugi de pe corabie …

Huh ? Mechior ținu un moment deasupra cratiței menta frecată în palmă. Îi cereau să promită ?!

- N-am vrea să rămanem și fără ducați și fără tine … Ar fi demoralizator pentru toată lumea … Făgăduiești ?

Melchior dădu drumul mentei în sos.

De ce țineau oare morțis Skander și Nor să facă un pirat din el ? Nu era din lipsă de oameni și nici ca să aibă de cine râde. Da, îl tratau în răspăr și o luau pe ocolite, dar în fapt, ei vorbeau foarte serios. O știa și o văzuse limpede și în atacul Contelui.

… Senne … Senne …

Deprimat, pregăti și niște anason și cuișoare.

- Dar mai e în viață Contele ? N-a fost ucis de Reine ?

Ah, da ! își aminti Nor. Melchior nu știa ce se întâmplase cu Contele dupa plecarea lor din furtună …

Să-i spună adevărul ? Să mintă ?

- Ucis ? făcu el când se hotărî. Ei, aș ! Tărâțe crezi că are Reine în cap în loc de creier ? Cum să ucidă vițelul de aur ? Trebuie să-l fi luat prizonier pentru răscumpărare, Vulpe, ceea ce se traduce prin faptul că, la ora asta, judecând după ușurința cu care azvârle cu milioanele de ducați, Contele de Aynor trebuie să fie bine mersi acasă, povestind cu emfază prietenilor aventura, pentru că - nu-i așa ? - câți indivizi întregi la minte au cutezanța să atace piratii în mediul lor cu două fregate ? Doar un viteaz ca el, desigur, amețit - zic eu - și când a trimis ducații pe insulă și când a deschis focul în furtună. Altfel, nu se explică tevatura … Pentru un simplu vântură-lume …

Înadins spusese *vântură-lume*, intrigat de acțiunile Contelui, dar și de reacțiile lui Melchior vis-à-vis de numele lui. Însă adolescentul nu lăsă să-i transpară nici o emoție, cu toate că presupunerea legată de Conte îi ridica un bolovan greu de pe inimă.

- Așa-i ?

- Așa o fi. N-am de unde să știu.

Refuzând să se lase tras de limbă, Melchior scoase borcanele cu verdeață uscată și presără din ele în tocană.

Tipul ăsta ! De ce se băga mereu în viața lui ca musca în lapte ? De ce nu-l lăsa în pace, să-și vadă de oale, dacă tot insista să-l țină aici prizonier cu simbrie ?

- Da’ care-i treaba cu Contele ăsta, Vulpe ? De unde-l cunoști ?

- Nu-l cunosc. Îl știu din vedere.

- Din vedere ? Când a plătit pentru tine de zece ori mai mult decât plătesc nobilii pentru familiile lor ?

Neavând ce răspunde, Melchior deschise ușa cuptorului ca să se uite la budinca cu brânză.

- Ba a mai venit și după tine ! … Nici regele nu s-a dus după prințesă când a răpit-o Vulturul ! Știi ? …

- O fi fost în trecere - ridică Melchior din umeri în mirosul îmbietor al preparatului. Ca și Reine.

Gata și desertul ! Crusta bine rumenită, marginile desprinse de tavă.

- Iar în final, și-a riscat și viața ca să te ia acasă. De ce-i pasă de tine ?

Învinovățindu-se iar de cele petrecute acolo, Melchior își dori din tot sufletul ca Senne să fie teafăr și liber acum.

- O fi în lipsă de grăjdari și nu găsește … Are câțiva cai …

Trăgând tava afară, o puse pe un dulap să se răcească.

Nor însă nu se lăsă fraierit de atitudinea lui. Printre răspunsurile în dodii, el întrezări o posibilitate.

- Îți place de el ?

Simțind cum îi năvălea sângele în obraji, Melchior își ascunse chipul ștergând mica răzătoare.

Nor porni să sondeze apele mai adânc.

- E un tip fain, Contele Senne. Face ravagii printre fete. Și presupun că și printre băieți .. Dar să și încline în partea asta ...

Râse zeflemitor.

- Jur că nu mi-a trecut prin cap … Deși, până la urmă, el de ce ar fi diferit de toți ceilalți despoți, mari tăietori de frunză la câini ?

Auzind ponegrirea, Melchior ridică brațul să-l lovească, dar Nor, așteptându-se la reacția lui, se apără și atacă, forțându-l pe Melchior să riposteze până i se mai potoli furia și reveni la tocană.

- Damn ! Am uitat să pun boia dulce !

Ocupându-se cu dresul amestecului, nu-i mai dădu atenție, însă Nor, pui de lele pus pe rele, începu să-l împungă cu coada linguroiului, până când, pierzându-și răbdarea, Melchior trânti borcănașul pe masă și îndreptă spre el vârful unei spatule lungi și rigide.

- Scutește-mă ! N-am acum vreme de joacă !

- Ești tufă la mințit. Asemenea și la mânuirea sabiei. Poate, cu pumnalul, te descurci mai bine ?

- Nor ! În numele foilor de varză ! Vrei să mănânci la prânz ? Dacă da, du-te și sâcâie pe altcineva !

Nor râse.

- Vreau să mănânc la prânz, dar vreau să mă și amuz, dacă se poate. De ce nu acum cu tine ?

- Pentru că n-am chef. Dă-te la o parte.

- Ce nepoliticos. Și eu care voiam să te învăț niște scheme noi.

- Mi-ajung cele vechi. Las-o baltă.

Nor atacă. Melchior se feri.

- Dar nu știi încă să lupți în spații strâmte. Ca de exemplu, bucătăria.

Și atacă din nou. Melchior alunecă pe lângă și trase cratița în colțul plitei. Încă o eschivă și o mută pe masă.

Apoi pară mai multe lovituri și devie o împunsătură. Iar când Nor făcu doi pași înapoi, el avansă cu hotarâre apucând și făcălețul, fixându-și acum adversarul cu ochi de foc verde, gata să-i facă jocul.

- Am să mă descurc, dacă-s nevoit.

Nor afișă un surâs șmecher.

- Arată-mi …

***

Amiază de ianuarie.

Ducele și Kadja discutau despre mersul asediului.

- S-au dus patru zile, Kadja și porturile rezistă. Tunurile lor nu ne lasă să ne apropiem, iar rezervele noastre de pulbere sunt pe sfârșite. Nu iese după planuri, văd. Contele de Aynor e mai inteligent decât am crezut. A organizat eficient defensiva. Are fler și inițiativă. Prințul de Velmur a fost inspirat să lase totul în mâinile lui.

- A avut vreme să se ocupe de toate, Duce. Dacă n-am fi fost atât de mult întârziați de armurierii din Hatzeg …

- Nu-i vina lor, vulturaș. Noi trebuia să comandăm tunurile înainte de sosirea musonului. Furtunile au scufundat transporturile cu fier. N-au avut cu ce lucra.

- Și acum ? Mai încercăm o acostare ?

Ducele reflectă.

- N-are rost. Ne retragem. Ordonă …

Îl întrerupse o bătaie puternică în ușă.

- Kadja ! O flotă de cincisprezece fregate vine dinspre ocean ! Ne va bloca în port într-o jumătate de ceas !

Cei doi schimbară o privire. O bătălie navală fără pulbere și ghiulele ?

- Putem forța blocada ?

Răspunsul fu negativ. Ducele murmură :

- Contele Senne … Nu i-a scăpat, deci, nici un detaliu … Cu excepția unuia ...

Zâmbi, iar Kadja pricepu. Da, atât ca previzionar, cât și ca strateg, Contele era un adversar redutabil. Însă, spre deosebire de el, Ducele era imbatabil.

Kadja - îi spusese el aseară - găsește o cale să pătrunzi în port. Caută-l pe Conte și invită-l să ne facă o vizită, dacă nu e prea ocupat.

Iar Contele căzuse în capcană. Ducele își asigurase scăparea, înainte ca cercul să se închidă.

- Să-l invit, în cazul ăsta, pe Conte, să bea un pahar de vin cu mine ?

- Așa ar fi frumos ... Iar după ce înalți și steagul verde, să pregătești și un sol să ducă epistola.

- Am înțeles.

Kadja ieși. Ducele îl aștepta.

- Și nu uita și de celelalte porturi – mai zise el când reveni. Captura a fost plănuită pe toate fronturile. Contele nostru are un pronunțat simț al lucrurilor bine făcute. Nu se joacă.

Un ciocănit în ușă anunță prezența lui Senne. Ducele trecu după paravan. Kadja merse să întâmpine oaspetele.

- Domnule Conte ! îl primi el cordial.

După ce Contele fu escortat înapoi în cabina sa, Ducele citi rândurile caligrafiate cu gândul la felul în care abordase Kadja problema :

- Cum prietenul Domniei Voastre, Prințul de Velmur, v-a încredințat securitatea porturilor sale și sunteți singurul care poate dispune anularea acțiunilor în desfășurare, binevoiți a scrie un ordin de deblocare imediată a

tuturor celor șase porturi și de acordare a permisiunii flotelor noastre de a ieși în larg, fără a fi atacate sau urmărite de cele ale Prințului în următoarele zile.

- Și dacă refuz ?

Kadja avusese un moment de descumpănire. Nu-i trecuse prin minte că împrejurările i-ar da de ales Contelui.

- N-ar fi un act foarte inspirat. Noi am fi extrem de nefericiți să ne vedem obligați să lăsăm Domeniul Aynor fără stăpân.

- Bravo, Kadja. Ai fost la înălțime și de data asta.

Îi returnă hârtia ca s-o trimită Comodorului flotei inamice.

Spre seară, flota Prințului se împărți în două, formând un culoar de trecere pentru pirați. De pe puntea pupa, Ducele și Kadja priveau spre fregatele așezate în lanț și pregătite de tragere.

- Credeti că or să deschidă focul ? Asta e cea mai vulnerabilă poziție în care ne putem găsi.

- Ce puțină considerație ai pentru autoritatea Contelui de Aynor, Kadja. Mă faci de rușine. Cum să-i nesocotească Comodorul ordinele ? Semnătura lui e literă de lege aici. Toți i se supun.

Kadja își plecă capul.

- Îmi cer scuze, Duce. Am vorbit nechibzuit.

Astfel încheiară Vulturul și oamenii lui prima tentativă de cucerire a porturilor Velmur.

Cu toate pânzele sus, pirații iesiră iar pe mare, ducând cu ei o mică înfrângere, da, dar și pe cel ce le pusese pentru moment ambițiile în cui.

- Și Contele ? întrebă Kadja când portul dispăru în zare. Cu Domnia Sa ce facem ? Îl eliberăm ?

Coborând treptele în drum spre cină, Ducele se opri. Cugetă un moment, apoi spuse indiferent :

- Fă-i-l cadou lui Reine. Îi sunt dator cu un mic serviciu. Acum vom fi chit.

***

Împușcăturile spulberau aproape fiecare țintă.

De pe o vergă a arborelui prova, pe care se cocoțase ca să se răcorească în pauza ce și-o luase, Melchior urmărea tirul lui Nor.

E bun. Nu e simplu să nimerești așchii cât palma, bătute de vânt și agățate la distanțe și înălțimi diferite.

- … Nh !! … icni deodată lăsându-se pe spate ca să evite a fi lovit de un obiect plat și rotitor ivit în dreapta lui de niciunde. Ce naiba ?! zise uitându-se după forma aceea ciudată, care, urmând o traiectorie în cerc, se mișca acum cu aceeași viteză oblic în jos spre cei de pe punte.

Însă acolo nimeni nu se impacientă. Nor prinse din zbor obiectul șuierător.

- E bună jucăria asta. E distractivă.

De sus, din picioare, Melchior se răți supărat :

- Nor, încetează naibii ! Era să-mi scoți ochii cu drăcia aia !

- Fii atent la tot ce vine înspre tine, Vulpe ! Nu mai dormi !

Boscorodind niște vorbe de duh, Melchior coborî și se duse înfipt la el. Îi luă obiectul din mână și-l studie nedumerit.

- Asta ce naiba e ? Are un nume ?

- Bumerang. În traducere, se duce și vine. Conceput anume să-i bage în viteză pe leneși.

Înțepat iar, Melchior se uită chiorâș la el. Nor, terminând de reîncărcat pistoalele, i le întinse cu țevile înspre sine.

- Ce ? întrebă el.

- Vulpe, îți dau jumătate de zi liberă, dacă lovești jumătate din ținte.

Surprins, Melchior privi un moment spre așchiile atârnate și, cu toate că n-avea multă experiență cu armele de foc, acceptă provocarea. Oamenii se dădură mai aproape. El, concentrându-se, ținti și trase. Însă, din douăsprezece încercări, numai una îi reuși și aceea, de la distanța cea mai mică.

- Nhh … făcu Nor dezamăgit.

- Născut să sperie țânțarii ! observă și Pepper.

Echipajul râse și-și văzu de treburi.

Veni boțmanul să-i ceară lui Nor un om ca să-l ajute la niște reparații la carenă.

- Ia-l pe Vulpe. Că tot irosește proiectilele pe aici.

- De ce eu ? comentă Melchior arțăgos. Trimite pe altul. Eu sunt la bucătărie.

- Dar mai trebuie să înveți să și meșterești. Pe mare, e nevoie să fii destoinic în toate. Cine știe când o să ne salveze cunoștințele și priceperea ta de tâmplar …

O nouă îmbufnare ținu loc de răspuns.

- Hai, întinde-o acum ! Ajută-l pe Hakon cu tot ce are nevoie și bagă la cap fiecare detaliu. Despre osatura și învelișul corăbiei trebuie să știi mai multe decât despre marinarea chiftelelor !

***

În așteptarea lui Dunn - care se dusese să-l poftească pe Conte la bord - Reine privea țuguiul impunător de rocă, rememorând înfruntarea de la Insula Papagalilor și cele de după.

Ieșiți din furtună cu ambele capturi neavariate, oamenii coborâseră să inspecteze calele pline cu provizii și pulbere, din fericire, dar la fel de sărace în monede de aur ca și seiful din cabina Contelui, din nefericire.

- O sută de mii de ducați cel mult - opinase Dunn, cântărind săculeții în mâini.

Rezemat de dulap, el își frecase bărbia.

- O sută de mii … Tsu … D'aia nu-mi plac mie oamenii cu principii … Vrei să-i jefuiești și n-ai ce să le iei !

Dând însă ocol încăperii, bătuse cu palma în stâlpul gros :

- Noroc cu Prințul, care a investit ca un om cu cap în corăbiile astea ! Sunt cele mai solide și bine echipate vase de război care există în clipa de față ! De acum înainte, astea vor fi noile corăbii-pavilion ale flotei !

Și în două zile, își și mutaseră Cartierul General.

- Reine ! Reine ! Ia vino ! îl chemase Dunn în dimineața următoare în dunetă. Uită-te pe harta asta !

El privise formele necunoscute.

- Un arhipeleag ? … Unde ?

- Pe coordonate nordice. Între Shinque și Amons. Pământuri noi, Reine … Descoperite de Conte …

- Pământuri noi ? …

- Șapte insule cu suprafețe cât provinciile Vlahe fiecare și toate bogate în zăcăminte de salpetru și sulf ...

- Salpetru și sulf ? murmurase el urmărind cu ochii tot ce era haşurat cu negru.

Legându-i-se nişte idei în minte, conchisese cu un zâmbet :

- Ei bine, Conte, dacă intri și pe filiera asta, cred că o să ne vedem mai des de acum încolo. Atât de des, încât s-ar putea să devenim, în cele din urmă, prieteni la cataramă.

O bătaie în uşă, îl readuse în prezent. Intrând, Dunn îl introduse pe oaspetele-prizonier :

- Contele de Aynor.

- Conte ! îl întâmpină el. Fiți binevenit ! Ce plăcere ne face să vă avem din nou oaspete !

Contele salută.

- Reine.

Acesta îl invită înăuntru.

- Luați loc, vă rog și dați-mi voie să vă servesc cu un vin de Chanty. Vin de colecție, de acum treizeci de ani. Păstrat anume pentru oaspeți de seamă ca Domnia Voastră.

Contele se așeză. Reine turnă licoarea în pahare și luă loc și el. Dunn rămase în picioare în spatele Contelui.

- În sănătatea Domniei Voastre - ură cu amabilitate gazda.

Contele luă paharul. Onoră urarea, inspiră buchetul și sorbi.
Aroma îi aminti de serile petrecute cu Melchior.

- Ce vin e ăsta ?

- Vin de Chanty, Melchior. Foarte apreciat la Curte.

- E bun. E dulce. Dar mie - spusese apoi zâmbind și făcându-și iar loc în brațele lui - tot cel de Aynor îmi place cel mai mult.

Melchior … Unde era acum ? Era în siguranță ?

Își stăpâni îngrijorarea.

- Și ? deschise discuția pregătit de o nouă rundă de negocieri. Unde mergem ? Spre Insula Potcoavei ? Sau mai pe aproape ?

- Sincer vorbind, Conte - spuse Reine - în clipa asta, n-avem nici o destinație. Suntem la plimbare, căutăm puțină liniște după nopțile de

petrecere la care am fost invitați în nord. Recunoaștem că ne-am distrat grozav și am mai fi stat cu prietenii Domniei Voastre (dacă ar fi fost după noi), însă acum simțim nevoia să ne delectăm timpanele cu o muzică mai suavă și plămânii cu un aer mai curat. E reconfortantă mireasma mării, nu ?

Contele îl privi, dar nu reuși să pătrundă dincolo de masca de om de lume.

- În cazul ăsta, vă ofer eu opt sute de mii ca să navigați întâi spre est și să mă lăsați în golful Aynor.

Reine se gândi un moment, apoi se prefăcu puțin lezat :

- Vai, Conte … Nu v-am spus că noi nu prețuim o viață în ducați ? Vă rugăm cu umilință, nu mai vorbiți de astfel de lucruri și făceți-ne onoarea de a ne trata ca pe niște oameni de toată stima și cu care puteți discuta negoțuri, fără nici o teamă de șantaj sau știrbire a reputației la care țineți atât.

- Negoțuri ? Nu mai e vorba de planurile porturilor ?

Bărbatul făcu un gest cum că nu.

- Să uităm treaba aceea, Conte. Am înțeles că e o problemă delicată și nu vrem să insistăm. Acum venim cu o altă propunere. Una care să nu vă creeze neplăceri în relațiile cu prietenii … Și pe care sperăm să n-o refuzați înainte de a reflecta la ea, deoarece e o propunere de negoț dintre cele mai cinstite și profitabile, după cum sigur veți constata și Domnia Voastră.

Contele mai gustă din vin și se lăsă pe spătar.

- Ascult.

Reine se aplecă în scaun.

- Ei bine, iată. Am vrea să cumpărăm toată pulberea ce va fi produsă în fabricile Domniei Voastre cu zăcămintele de pe arhipeleagul din nord.

Auzind, Contele înțepeni de uimire. De unde știa piratul de asta ?! Apoi, brusc, își dădu seama. Atacul de la Insula Papagalilor ! Harta rămasă atunci pe fregată ! Acum în mâinile piraților !

Reine îi întinse un sul.

- Vă aparține. Păstrați-o.

Senne luă harta. Pricepea acum rostul întâlnirii. Praf de pușcă în contul propriei răscumpărări.

- Deci ? Avem o înțelegere ?

Oaspetele trase sobru aer în piept.

- Imposibil. Tot ce va fi produs acolo e contractat deja.

Surprins, Reine se întrebă cine să le-o fi luat înainte.

Auzise de refuzul Contelui de a se implica în orice avea a face cu resurse de război, însă iată că, în pofida principiilor sale, tot acceptase o ofertă. Cine să-l fi convins ? Cel mai probabil regele - care ducea războaie cu toți vecinii pe oriunde se descopereau teritorii noi - deoarece Contele n-ar fi dus tratative, nici cu pirații, nici cu negustorii pătați, după cum toți știau.

- Bine - încercă el să se strecoare pe lângă refuz - dacă nu tot, atunci jumătate.

- Clauzele contractului nu pot fi modificate.

- O treime. Ne mulțumim și cu atât, dacă atât este.

Contele reflectă mai adânc. Nu era o problemă să discute asta cu Rocher. Cota lui de cincizeci la sută o acoperea pe cea cerută de piraţi, iar cu regele s-or descurca ei pe parcurs. Avea posibilități de a plăti răscumpărarea. De ce să n-accepte ?

Hotărându-se, stipulă condițiile :

- Termenele de plată vor fi scurte.

- Oferim plata la livrare.

- Investițiile vor fi masive. Prețul nu se va alinia celui prezent.

- Suntem dispuși să oferim pe butoi mai mult decât celălalt contractor.

Răspunsurile ferme și rapide duseră tratativele la final. Contele se ridică. Agree târgul și dădu mâna cu Reine. Însă nu regretă nici un gram, deoarece doar liber fiind putea lupta în continuare ca să-l scape pe Melchior.

***

Cart de noapte.

Melchior, întins pe punte cu ochii la stele, se contra cu Nor pe ultimele idei ale acestuia :

- Nu înțeleg de ce trebuie să mai știu acum și toate prețurile mărfurilor și cum să negociez cu negustorii ! N-am de gând să mă apuc de comerț !

- Ca pirat, ai nevoie de abilitățile astea, Vulpe. Pe lângă cele de a lupta eficient cu orice armă și în orice condiții.

- Eu nu sunt pirat, Nor - îi aminti el.

- Nu încă. Dar n-o să mai întârzii mult. La noi, anii de stat cu dădaca sunt mai puțini la număr decât pe uscat.

De acolo de jos, Melchior se stropși la el pieziș.

- Tot n-am să iau parte la atacuri. Aici sunt doar bucătar.

- Temporar, Vulpe. În perioada de acomodare. În drum spre locul unde sclipește steaua ta.

Melchior înălță o mână spre cer. Oare care era steaua lui ?

- Nor, n-am să ucid pe nimeni ca să jefuiesc. Prefer să fiu sărac toată viața decât să fur.

Acesta pufni :

- Măi, măi … Dar cu frumusețea aia de bidiviu ce făceai când te-am prins prima oară ? Nu-l furasei ? Nu jefuisei un nobil ca să nu mai fii sclavul lui și să ai și tu din ce trăi ?

Un moment, Melchior se văzu iar gonind pe spatele celor mai mândrii cai ... Și retrăi sentimentul extraordinar pe care-l avea dându-le drumul în sălbăticie.

- Nu chiar.

- Da' nu-i nimic condamnabil în a jefui pe bogați, dacă poți, Vulpe. E chiar un act de toată stima, altfel n-ar vorbi lumea atâta despre noi și n-am avea atâția camarazi. N-ai văzut ce ușor trec oamenii de partea noastră ? Suntem legende și așa vom rămâne în veci, pentru că noi jefuim doar bogați cu putere, nu pe cei care trudesc pe ogorul lor și nu asupresc pe nimeni. Acțiunile noastre sunt un act de dreptate. Nu noi ținem lumea în sclavie, noi o eliberăm.

Un ecou straniu avu ultima frază în mintea lui Melchior.

Deși, pe continent, oamenii aceștia erau numiți de către stăpânire nelegiuți odioși ce săvârșeau atrocitati față de oamenii fără apărare, batjocoreau prizonierii și-i despuiau de puțina lor agoniseală, el, de când era cu ei, nu văzuse nimic din toate astea - raiduri prin sate de pescari, case incendiate, prizonieri schingiuți - dimpotrivă, lucrurile stăteau exact pe dos. Așa cum spunea Nor, ei atacau numai transporturile de mărfuri ale celor foarte bogați, ucideau doar pe cei ce voiau să-i ucidă, iar prizonieri luau numai pentru răscumpărare. Da, mai speriau uneori pe câte unul mai sus pus sau mai umblat pentru a stoarce informații de la el, însă fără a le face rău, iar dacă oamenii nu treceau de bună voie în tabăra lor când le propuneau, îi

trimiteau pe toți la țărm cu proxima ocazie. Și niciodată nu vindeau vreun suflet. Asemenea lui, ei eliberau captivi când li se ivea prilejul.

Oftând puțin confuz, se ridică în șezut.

- Probabil ai dreptate, Nor, dar eu …

- Vulpe - mai spuse tânărul - te-ai gândit vreodată la cum au ajuns toți bogații ăștia atât de bogați ? Și de ce nu sărăcesc niciodată, oricât de mult i-ai jefui ?

Melchior făcu ochii mari … Întrebarea asta chiar nu și-o pusese niciodată.

Sărac lipit de la naștere și trăind numai pe ulițe, printre gloate de înrăiți și flămânzi, lui îi fusese suficient să poată supraviețui și să nu cadă în robie, neavând vreme să se gândească la cei din trăsuri, bine îmbrăcați și cu burta plină. El când fura ceva, o făcea doar pentru a-și astâmpăra foamea în ziua respectivă, niciodată pentru a-și asigura traiul pentru o perioadă mai îndelungată. Însă acum, gândindu-se mai bine, realiza că, în fapt, nu puteai stăpâni provincii și construi palate cu leafa unui truditor la stăpân și nici prin negoțuri cu ce recoltai toamnă de toamnă de pe un ogor de câteva arii, moștenit de la părinți. Bogățiile acelea trebuie să fi fost acumulate prin jaf masiv și întins pe generații.

Jaf care continua și acum … Sub o poleială nouă.

- Nu cumva, pentru că ei jefuiesc mai mult decât noi ?

Robie cu lanțuri invizibile, dar tot atât de strânse pe gât ca și cele de fier.

- Și atunci - extrase Nor cu duritate concluzia - de ce nu i-am jefui și noi ? De ce nu i-am ucide, dacă refuză să ne cedeze ceea ce au furat de la milioane de naivi și sărmani ?

În picioare, Melchior privea imobil orizonturile roșii.

Nu știa răspunsul, însă descoperea acum cauzele hidoasei realități în care trăiau cei ca el, motivul pentru care existau pirați și - la fel de important - de ce răpirile din Lauder nu erau fapte reprobabile, ci acțiuni de salvare a unor suflete neîntinate de la murdărirea cu gunoiul fetid împroșcat neîncetat de o șleahtă de minți obscure și obtuze.

- Grea întrebare ? deduse celălalt din tăcerea lui. Așa mi-am spus și eu cândva, Vulpe. De aceea, îți mai dau timp de gândire până la următorul atac. Și să-mi spui atunci dacă încă preferi sclavia pe viață pirateriei.

***

Noi incertitudini și pericole

În biblioteca palatului Velmur se aprindeau candelabrele.

Lăsând hârtia pe birou, Prințul Rocher ieși pe terasă de unde privi un timp departe cu gândul la veștile primite mai devreme.

- Contele a fost răpit ? repetase el cu uimire cuvintele Comodorului. De cine ?

- De Vultur, probabil - spusese acesta întinzându-i o epistolă cu sigiliul rupt. El trebuie să-l fi forțat să semneze acest ordin.

Vulturul … Cel mai faimos dintre pirați … Cel mai imprevizibil dintre adversari … Cel care știa tot ce mișca pe mare și pe uscat, care prăduia fără deosebire convoaiele nobilimii și negustorimii, care ataca orașele de coastă de la care colecta apoi taxe în locul regelui, care scufunda flotele trimise să-l anihileze.

Individul al cărui nume era pe buzele tuturor, dar al cărui chip nu era cunoscut de nimeni. Ale cărui acțiuni erau osândite cu multă intransigență în public, dar ale cărui inteligență și putere erau egal recunoscute și temute în dosul ușilor închise.

Vulturul … Cine era omul ăsta ?

***

Pe corăbiile lui Skander, oamenii asudau între două atacuri aproape ca și forjorii de săbii la gura cuptorului.

Aici, treburi care să te țină în formă - adică ocupat - se găseau tot timpul. Din zori și până-n seară, alergai precum furnica până osteneai. Când nu făceai aia, făceai ailaltă. Când terminai cu una, te apucai de alta. Când, în sfârșit, se întuneca și te duceai la culcare, nici n-apucai să adormi bine, că trebuia să te scoli ca să te sui la cucurigu și să stai singur acolo, la răscruce de vânturi, patru ceasuri lungi de veghe.

Concis, Melchior nu muncise niciodată în viața lui atât de mult și nici nu-și imaginase că pe corăbiile de pirați s-ar trudi ca la câmp sau ca într-o fabrică.

Nu-i era chiar greu, nu-l cocârja de spinare, dar nu-i plăceau ordinele și lipsa de libertate. El nu era obișnuit cu viața asta și nu voia să fie îngrădit în nici un fel.

Însă, uitându-se la pirați, era contrariat.

El, aici, se simțea ca un câine în cușcă. La polul opus, oamenii aștia se simțeau liberi.

Pentru ei, corăbiile astea însemnau libertate. Muncă pe rupte - da. Primejdii cât cuprindea - da. Averi nemăsurate - da. Dar mai presus mai toate - libertate din belșug.

Pentru el, libertatea era pe uscat.

Pentru ei, libertatea era pe mare.

Însă libertatea n-avea cum să aibă gust diferit.

De ce în bătaia vânturilor de mare, el n-auzea strigătele de luptă din interior ?

***

În drum spre Golful Zwelle, unde își pusese în minte să-l viziteze pe Kadja ca să trateze cu el eliberarea Contelui, Prințul de Velmur se intersectă cu patru fregate ale lupilor, care, abătându-se de la planul inițial, o tăiau acum înspre Insula Potcoavei pentru a duce provizii celor de la castel.

- Prințul Rocher … Cu flota de război … Ce sincronizare …

Dunn duse și el luneta la ochi.

- Dar fără a știi și pe cine avem la bord … Hotărât lucru ! Contele de Aynor chiar e gărgărița noastră norocoasă !

Râse și coborî ca să-l informeze pe acesta de sfârșitul călătoriei. Între timp, Reine ridică flamura verde și trimise mesajul cu o săgeată. Prințul agree termenii propuși și așteptă ca Senne să urce pe corabia sa.

- Conte ! Sunteți teafăr ?!

- Da … Da, Prințe ... Sunt bine. Mulțumesc.

- Ce ușurare … Dacă pățeați ceva ! … Nemernicii aceia !

Mânios, vru să dea ordin să se deschidă focul asupra piraților, însă Contele îl opri.

- N-ar fi o luptă echitabilă, Prințe … Și ar fi dezonorant pentru un aristocrat de rangul Vostru. În afară de asta, eu n-am fost răpit pentru răscumpărare, am fost tratat civilizat, iar Căpitanul n-a mințit afirmând că urma să mă lase în Golful Aynor. Reine e un om de cuvânt.

Rocher nu-l crezu, dar știu motivul pentru care vorbea astfel. *Melchior*, protejatul său, încă captiv al triadei …

Oftă :

- Sunteți un gentleman până în măduvă, Conte. Îngăduința Domniei Voastre n-are margini.

- Nu chiar. Sunt și împrejurări ce mă forțează să trasez limite. Doar că aici nu era cazul.

- Prea bine atunci - lăsă el problema de izbeliște. Veniți ! Să bem un vin de Kopie ! Ați avut parte de multe zile încărcate în ultima vreme.

Și în compania prietenului său, Contele se mai despovără de situațiile adunate pe umerii săi. Îi mulțumi Prințului pentru a fi venit după el și-i povesti cum a ajuns să semneze cu Reine un contract pentru praful de pușcă. Nevăzând nici un impediment în asta pentru înțelegerile lor, Velmur îi liniști și acum conștiința, iar în legătură cu cealaltă treabă, îi spuse că, de fapt, Contele a ajuns să fie răpit doar din vina lui, căci dacă el n-ar fi acceptat să-l lase să se ocupe de porturi, Senne n-ar fi fost în primejdie. În realitate, el trebuia să-și ceară scuze pentru a-l fi implicat în asta și să-i mulțumească pentru a fi salvat porturile de un asemenea pericol.

***

Noapte de februarie. În jur de unsprezece.

Pe corabia legată la chei, oamenii dormeau. Karo și Magne, desemnați de pază, râdeau curățind țevile pistoalelor șezând pe trepte, Malik, care era de rând să ajute bucătarii, improviza o masă lângă butoiul cu pește pe care trebuia să-l eviscereze pentru mâine, Skander, punând pe umăr desăgile cu ducați pentru familia sa, îi dădea lui Vald ultimele instrucțiuni, Melchior, terminând de încărcat în căruță lăzile cu coniac de contrabandă - în Ceruzi fiind interzis consumul de alcool - ședea pe bord uitându-se pe străziile

pustii în așteptarea lui Nor, împreună cu care trebuia să meargă la discuțiile cu negustătorii.

- Sper să nu dureze mult - își zise el. După toate poveștile cu împușcături băgate în capul lui de Pepper, Xavi o să aibă un somn zbuciumat dacă nu mă întorc repede.

- Xavi ! Xavi ! Trezește-te ! șoptise el zgâlțâindu-l ușor în a doua noapte a docării lor în portul precedent. Sunt eu, Melchior ! Shh ... Nu fă zgomot ! Ridică-te și vino cu mine !

Pe jumătate adormit, copilul se dăduse jos din hamac și-l urmase în sus pe scări până afară, unde el, după ce-i făcuse iar semn să umble cu grijă și iscodise pe unde erau paznicii și cu ce se îndeletniceau, îl dusese furiș până aproape de puntea suspendată. Iar acolo, ținându-l de umeri, îi spusese așa :

- Xavi, ăsta e portul Bergam. E în Ceruzi, la o mie opt sute de mile sud de Lauder. E departe de casă, da ... Dar dacă îți păstrezi încrederea și ții clipă de clipă minte că nimeni, nimeni nu-ți e prieten în această lume străină și rea, atunci, în jumătate de an cel mult, vei fi iar în Lauder ... Și uite, ai aici ducați pentru tot drumul. În punga asta, sunt două sute de monede de aur. Dublu față de costul călătoriei. Du-te la Căpitania portului, spune-le că ai fost răpit de pirați și roagă-i să te trimită acasă cu primul vas comercial. Sau la oficiul poștalioanelor dacă nu se va putea pe mare, deși cu trăsura va fi mult mai riscant, cu toți banditii ce pândesc pe drumuri.

- Dar Melchior - întrebase copilul când înțelesese ce-i șoptea - tu nu vii ?

El oftase.

- Nu pot ... Contele de Aynor a fost răpit de Vultur și nimeni nu știe acum unde e. Ca să-l găsesc, eu trebuie să rămân cu oamenii ăștia. Numai prin ei pot afla ce s-a întâmplat cu el.

În tăcere, Xavi îl privise puțin surprins. Apoi, întinzându-i înapoi punga cu ducați, rostise simplu :

- Atunci, rămân și eu. N-am să te las singur aici.

Uimit, el plutise un moment cu mintea în aer. Pe urmă, coborându-și bărbia în piept, clătinase din cap.

- Xavi ...

- Și promit să nu mai fiu un neîndemânatic. Să-ți fac mai puține necazuri.

Copilul ăsta ... Se atașase de el ? ...

- Xavi, nu sunt multe șanse ca asta ca să scapi de pirați. Te rog, profită ! Fugi acum ! Du-te acasă, la ai tăi ! Du-te în zbor ! Nu-ți fă griji pentru mine !

Și-l îmboldise să plece, însă băiețașul tot refuzase.

- Xavi, n-ai de ce rămâne aici. Oamenii ăștia te vor munci și mai mult, te vor corupe la obiceiuri rele ... Iar hărțuiala lui Malik nu va înceta ! Acum poți să scapi de el ! De toată frica pe care ți-o provoacă ori de cate ori țipă la tine !

Amintindu-și de asta, copilul stătuse puțin în balans, dar apoi înălțase ochii fără a mai fi străbătut de obișnuitul tremur :

- Da, știu că Malik va continua să țipe la mine și să spună că nu sunt bun nici să dau cu mătura ... Însă acum, nu-mi mai e atât de teamă de el, nu mă mai sperie atât de rău ... Și am să mă străduiesc să fac lucrurile mai bine ... Ca tu să nu mai fii nevoit să-mi iei mereu apărarea ... Îmi pare rău că, din pricina mea, te cerți cu el ...

Un nou oftat ieșise de pe buzele lui.

- Nu, Xavi. Nu e din cauza ta. E din cauza lui, că e un bădăran cu gura mare. N-are dram de bun simț. Dar de ifose e plin.

Copilul ridicase candid din umeri. El făcuse o ultimă încercare.

- Și chiar nu vrei să fugi acum, Xavi ? Nu vrei să fii liber ?

- Sigur că vreau să merg acasă, Melchior ... Dar o să fug când o să fugi și tu. Contele acela e familia ta, nu ? Promit să te ajut să te întorci la el.

Familia mea ? … murmură Melchior cu o nouă tresărire.

- Hai, Vulpe. Să mergem.

Vocea lui Nor îi dispersă gândurile. Urmându-l, trecu puntea mobilă și dezlegă caii. Nor, punând săculeții cu proiectile în spatele caprei, întrebă :

- Ai armele ?

El, dând haina la o parte, îi arătă pistoalele de la brâu. Celălalt încuviință.

Coborând de pe corabie, Skander păși și el pe caldarâm.

- Ne vedem dimineață, Nor. Aveți grijă.

- Da, Căpitane.

Și se despărțiră, Skander luând-o la dreapta, ei la stânga.

În urma lor, Malik lăsă treaba neîncepută. Trecând pe la amicii ce răsfoiau cu râsete obscene niște reviste de budoar, le ținu puțin isonul și, răsucind pe deget un inel rubiniu (amintire de la un aristocrat învins în luptă), privi în stradă. Îngânând un cântecel cu un iepuraș pe imaș și traversând apoi puntea, coborî la hamace, de unde reveni cu Xavi - nedezmeticit bine din somn - pe care-l împinse pe treptele teugii până în colțul provei, unde nu mai era nimeni și doar vântul îi putea auzi.

- Stai jos, Pitulice. Vreau să vorbim nițel.

- Despre ?

Malik mustăci hâtru. Xavi își spuse că acum se va ține tare și nu-i va mai permite să-și bată joc de el.

- Despre Vulpe și cele petrecute într-o noapte ca asta, la docuri, în Bergam … Luna trecută … Îți amintești ?

La docuri ? Inima lui Xavi își suspendă bătăile. Malik citi pe chipul lui că știa despre ce vorbea.

- Să ajuți un prizonier să evadeze de pe corabie se numește trădare, complot împotriva camarazilor cu care înfrunți primejdiile pe mare. Aici suntem un clan, suntem noi și ai noștri, frați de sânge, de la Căpitan până la ultima *smochină*. Un trădător e un dușman, iar pe dușmani îi ucidem ca pe ploșnițe. Dacă Skander află de fapta lui, Vulpea va fi ca și dusă. O să se aleagă cu o gaură în țeastă, de o să poți să vezi prin ea.

Xavi începu să tremure înspăimântat.

- Domnule - i se adresă el pentru prima oară - vă implor, nu spuneți … Nu spuneți Căpitanului … N-am să fug … Vă promit … Vulpe n-are nici o vină … Eu … Eu l-am obligat …

- Obligat ?

Malik pufni.

- Hai că-mi placi ... Și cu cât mă plătești ca să tac ?

- Nu am bani … Îmi pare rău …

- Dar ai brațe și poți munci. Merge și asta.

- Domnule ?

Infamul inspiră. Șah-mat la Vulpoiul-bucătar.

- Spun că, dacă vrei să-ți salvezi prietenul, atunci trebuie să devii sluga mea.

- Slugă ? …

- Întocmai. Să faci ce spun eu.

- În locul lui Nor ?

Malik încreți din sprâncene.

- Nu ... Dar de pe aceeași treaptă cu el. Iar Nor nu trebuie să știe. Ne-am înțeles ?

- Da, Domnule.

- Bun. Atunci, hai cu mine. Începi chiar de acum.

Și ducându-l la butoiul cu pește, îi arătă ce avea de făcut. Mai stătu pe acolo căscând gura la niște zurbagii în trecere, pe urmă plecă fluierând la culcare.

Rămas în locul lui, Xavi își dădu întâi cu puțină apă pe față ca să alunge somnul. Își legă un ștergar în talie, își suflecă mânecile, puse tocătorul pe gura unui butoi mai mic, rândui niște găleți în jurul lui și încercă cu degetul tăișurile cuțitelor. Pescui cu o sită de fier cu coadă lungă primii pești și se apucă de treabă.

Iar firul timpului începu să se depene cu lentoare ...

Pe la două, se întoarseră și băieții. Nor coborî la Matthias cu recipientele cu mercur. Melchior, Karo și Magne se apucară să care sacii cu ducați în cală.

La primul drum, Melchior nu dădu atenție celui cu peștii, știind cine trebuia să fie; dar la al doilea, realizând că silueta aceea nu era a lui Malik, se uită mai bine.

- Pitulice ? …

Și dându-se pe după butoaie, descoperi mica fantomă aplecată asupra unei căldări pline cu pește eviscerat.

- Xavi ?! Ce faci aici ?! De ce faci treaba lui Malik ? De ce nu dormi la ora asta ?

Copilul nu răspunse. Strânse de pe fundul butoiului ce mai rămăsese și-și continuă treaba până isprăvi. Era frânt de oboseală. Abia își mai mișca mâinile. Dar de odihnit, nu se putea odihni încă. Trebuia să curețe și mizeria.

Încercă să-l convingă pe Melchior să-l lase să termine totul singur, însă acesta nu-l ascultă. Îl ajută să spele butoiul, să golească gălețile de resturi, să frece podeaua cu nisip. Îi turnă apă ca să se spele el însuși și-i aduse

ierburi aromate și proaspete cu care să îndepărteze de pe mâini mirosul împuțit.

- Ți-e foame ? Avem șuncă și brânză, dacă vrei.

- Nu … Nu mi-e foame ...

De unde să-i mai fie bietului de el ? îl compătimi Melchior. E sleit.

- Atunci - spuse amintindu-și de rotunjoarele ce-i făcuseră cu ochiul dintr-un pom de pe drum - ce zici de un măr verde ? E plin de vitaminele de care ai nevoie. Ia mușcă din el. O să-ți dea puțină energie.

Copilul luă încet fructul.

- Ai două ?

- Am mai multe. Iată-le.

În liniștea nopții, ghemuit pe o treaptă și mușcând din mărul acrișor și plin de sevă, Xavi îi povesti lui Mechior despre șantajul lui Malik.

- A zis că-i va spune Căpitanului … Și că el te va împușca …

Cu un suspin, Melchior își dădu capul pe spate.

- În numele florilor de cais … Și tu l-ai crezut ?!

Băiețașul ridică ochii confuz.

- Nu contează, Xavi. Tu ești doar un copil inocent. Și inimos. Numa' … nu mai fă tot ce-ți spune el. Bine ?

***

Cincisprezece oameni trăgeau de frânghii ca să ridice încărcătura cea grea și voluminoasă, alți șapte opt împingând-o spre deschizătura din punte pe unde urma a fi coborâtă în cală.

Nor dirija echipa.

- Ușor … Mai în față … Mai în față … Mai la dreapta … Mai ridicați puțin …

Oamenii se sforțară. Funiile se întinseră mai mult.

Destul ! vru să spună Nor, când un scrâșnet metalic îl acoperi și un icnet irupse în același timp din piepturile tuturor.

Cu funiile moi în mâini, șirul dădu înapoi grămadă, încărcătura căzu izbindu-se violent de gura bocaportului, iar scripetele de fier, sărit din bara ruptă, se repezi cu viteză de fulger înspre Melchior.

- Vulpe !!

Un zgomot puternic și scurt îngheță timpul pe fregată. Neștiind ce și unde lovise, oamenii căscau ochii ca după un atac de bizon. Nimeni nu mai mișca. Nimeni nu mai respira .... Toți simțind că nemurirea tocmai vâjâise pe lângă ei.

Apoi viața, începând să pulseze iar înăuntrul lor, îi împinse să respire și - explicându-și acum și rațional cele petrecute - priviră mut pe lângă Vulpe.

Alb la față ca o stafie, Melchior întoarse și el capul spre scripetele înfipt în lemnul din spatele lui.

Un scripete cât o roată de roabă ... Din fier masiv ...

Pericolul ce-l amenințase îi făcu pielea ca de găină.

Nu știa cum se dăduse la o parte. Se ferise din instinct și poate și datorită reflexelor căpătate în timp în urma practicii forțate cu Nor … Însă scripetele acela ... Haa … Dacă l-ar fi lovit, i-ar fi despicat craniul.

Sunetul fierului spărgând ușa, îl auzi de multe ori în somn în noaptea aceea.

***

Însă și ecourile acestui incident se stinseră, iar Melchior regăsi repede toate motivele pentru care să se bucure că scăpase cu viață și întreg. Da, cele mai simple motive de a iubi viața. Însă atât de scumpe sufletului lui … Cele mai scumpe …

- Acum poți să treci pe coordonatele noi, Nor - spuse navigatorul înmânând tânărului o hârtie. De aici, vom merge pe curenți spre Insulele Șopârlei. Vom fi acolo mâine seară.

- Mulțumesc, Serge. Recifuri ? Bancuri de nisip ?

- Nu, din cunoștintele mele. Totuși, aș vrea să verific și jurnalul pilotului din Shinque. Dă-i voie lui Melchior să vină cu mine ca să mă ajute cu traducerea.

- Desigur. Vulpe !

Melchior lăsă visatul cu ochii deschiși și se duse cu Serge.

La apus, în golful în care ancorară, apele erau turcoaz, nisipul alb ca laptele, stâncile cu reflexe violacee.

Cu permisiune de la Căpitan, oamenii merseră pe țărm, unde, aprinzând focul și punând la frigare niște ciute nenorocoase, destupând vinul sticlă

după sticlă, cântând cu gura și la mandolină și ridiculizând cu mare talent pe toți fandosiții ce le veneau în minte, o țină într-un râs și glume până în miez de noapte.

În contrast, bucuros să mai simtă pământ sub tălpi și mireasmă de iarbă și copaci, Melchior plecă să hoinărească pe insulă, ignorând ordinul lui Nor de a nu o face singur și întorcându-se abia după spartul petrecerii.

Făcu o baie, se așeză pe plajă, se rezemă în mâini ca să contemple stelele. Iar dorul de Conte îl năpădi din nou.

Senne … Aș vrea să fiu cu tine acum … Să-mi pun tâmpla pe pieptul tau și să-ți simt răsuflarea în păr … Doar în brațele tale e acum acasă pentru mine … De ce oare ?

Pentru că el e familia ta … spusese Xavi.

- Familie ? șopti el iar îndoit.

Nu - oftă realist. Asta nu … Cu toate că Contele însemna destul de mult pentru el ... Și poate că și el însemna puțin pentru Conte, de vreme ce plătise o asemenea sumă pentru eliberarea lui, ba chiar îi și atacase pe răpitori.

Însă, să-l vadă ca pe familia sa …

- La ce visezi ? îl trezi Nor din gânduri așezându-se lângă el. Luna în creștere e ca o vrajă când e atât de roșie … Te duce cu gândul la dansatoarele din Peyr … Sau la cele din Alessi care-s ca niște boboci de bujor … Ai fost cu vreuna ? Ce idioțenii spun … Ca și cum ai putea întâmpina obiecții cu fața asta … Trebuie să fi fost ! Probabil te lauzi cu ceva experiență.

- Tacă-ți gura.

- De asta ești așa țăfnos ? Îți lipsește distracția ?

Melchior întoarse capul în partea opusă.

- Ei, e de înțeles. La vârsta ta, trebuie să te bucuri de viață. Să-ți faci de cap. Să-ți dai în petec după pofta inimii.

- Lasă-mă în pace.

- Te simți singur, așa-i ? Îți lipsesc serile în care împărțeai așternutul cu o fetișcană frumoasă, în care dansurile te amețeau și vinul îți juca în vene ...

- Încetează.

- De ce ? Vreau să-ți ofer confort emoțional. Să te ușurez de frustrare.

- N-am nevoie.

- Chiar n-ai ?

Mijind un surâs ironic, Nor întinse un braț spre el.

- Nu mă atinge !

Melchior se ridică și se depărtă. Și nu se mai întoarse până la răsărit, când clopotul de pe vas dădu deșteptarea, chemând oamenii înapoi.

***

- Pradă la orizont !! Pradă la orizont !!

Oamenii dădură fuga la babord. De la cârmă, Nor apucă ocheanul. Idem Skander.

- Nu-i un convoi cu mărfuri. E o flotă de fregate. Douăsprezece la număr.

- Destul cât să te pună în gardă. Ce pavilion poartă ?

Nor zâmbi :

- Ce importanță are ? Oricum va fi a noastră în câteva ceasuri. Cine se poate pune cu Baracudele ?

Inima lui Skander fremătă.

Nor … Cât iubesc zâmbetu-ți ăsta năzdrăvan ! Numai ca să-l văd, sunt în stare să lupt unu contra zece și să capturez o flotă cât ai zice baracudă !

- Căpitane ! Serge vrea să-ți vorbească ! Te roagă să mergi până la el !

Skander clipi. Luându-și cu regret privirea de la tânăr, coborî treptele. Nor, ridicând din nou luneta, începu să gândească o strategie de atac.

Ieșind pe punte după aer, Melchior veni să-i spună că sarea și slănina erau pe sfârșite.

- O să oprim în primul port - stabili el. Mai trebuie să luăm și făină, nu ? Așa ziceai zilele trecute.

- Da. Pentru plăcinte. Se apropie Sărbătoarea Liliacului.

Apoi băiatul zări corăbiile dinspre babord.

- Transport de nestemate ? Asta-i ruta lor, nu ? Și ce escortă ! Atacăm ?

O mică temere îl străbătu anticipând răspunsul.

- Bineînțeles. Cum am putea rata prilejul ?

Melchior privi iar spre flotă.

- Însă sunt mai mulți decât noi … Și probabil dotați cu artilerie ca a noastră …

Nor dădu din cap.

- Așa e. Va fi o bătălie grea … Cu sânge și moarte și printre ai noștri … Va fi nevoie de toți oamenii ca să învingem.

Și asprindu-și deodată glasul, ciopli ca cu dalta în mintea lui Melchior :

- Ești pregătit să lupți alături de noi, Vulpe ? Ești gata să mori pentru steagul ăsta ?

Surprins de fermitatea privirii, a tonului și a gestului cu care Nor îi arăta flamura de deasupra, Melchior împietri.

Să atace cu ei ?! ... Mintea îi fu cotropită de întuneric.

- Vulpe ! Ai timp să freci menta ? Du-te la Matthias ! Ajută-l cu pansamentele, fețele, spirtul ! Cu tot ce e nevoie !

Vocea autoritară a Căpitanului întors pe dunetă sfâșie întunericul, Melchior văzând iar soarele alb strălucind pe cer.

Să mor acum ? ... Să-l abandonez pe Conte ? Să uit tot ce-a făcut pentru mine și tot ce-am simțit în brațele sale ?

Drept ce mă iei, Nor ?

Regăsindu-și determinarea, băiatul îl înfruntă scurt și plecă. Skander veni la timonă.

- Ce-i, Nor ? Tot nu pricepe mâța pentru ce luptăm ?

Tânărul tăcu. Știa că mâța era prea deșteaptă ca să nu priceapă și prea rebelă ca să-i fie frică să lupte în bătălii, dar de ce se manifesta atât de refractar în a accepta să li se alăture, tot nu știa.

Era oare prea devreme ?

- Mai lasă-l să cugete, Nor ... E timp să se dea pe brazdă trăind pe corabie zi de zi - îl sfătui el. Plus că mai trebuie să învețe să tragă și cu pistolul, să mânuiască și celelalte arme … A-l trimite acum în luptă, e totuna cu a-l azvârli în ocean și lăsa acolo … Iar în bătăliile noastre, nimeni nu trebuie să piară inutil … Nici un om …

Gânditor, Nor lăsă cârma în mâinile lui și merse puțin în față cu ochii în zare, la flota ce se apropia.

Știa cât însemnau viețile lor. Știa că asta era, în fapt, tot ce posedau. Însă … Mai știa și că *Vulpe n-ar pieri atât de ușor*. Chiar dacă acum nu nimerea ținta nici de la șapte metri.

- Nor ?

Chemarea îl aduse înapoi. Umplându-și plămânii cu aer, își luă gândurile de la Melchior.

- Și ? înnodă el firul discuției. Ce zice Serge ? Ne avertizează în privința vânturilor de martie ? Bat de azi-noapte dinspre sud-est.

Uitând și el de micul ghimpe, Skander se concentră asupra problemei.

- Yeah … Și ne vor fi potrivnice în bătălia asta, de se întețesc … Ar trebui să-i urmărim până dăm de vânturi mai prielnice și acolo să atacăm ...

- Sau - expuse Nor precaut - am putea continua să ne apropiem de ei, să pretindem că suntem escorta Ducesei de Nefra în drum spre Duhein la rudele sale și să atacăm de cum vom fi în poziții favorabile. Deconcertat, Prințul va reacționa cu întârziere în deschiderea focului, iar noi vom trece la abordaj și-i vom pune pistolul în piept mai iute decât va reuși el să spună ”Capitulăm”.

- Prinț ? făcu Skander. Care Prinț ?

Nor arătă spre inamic.

- Prințul de Velmur. Prada noastră.

- Velmur ? se miră Căpitanul uitându-se după acesta cu ocheanul. E cu flota ? Ce naiba caută pe mare ?

Nor înălță din umeri.

- Revanșa, probabil. Ca orice împătimit jucător de cărți …

Ah ! se dumiri Skander. Deci, are de-a face cu asediile porturilor ! … Logic, da …

- Însă, partida a fost jucată doar pe jumătate, Nor. Iar așii au fost toți în mâna lui.

- Tocmai de aceea, Skander. Cui îi place să se oprească la jumătate, ars de pasiune și pe cale să se contopească cu norii ?

Bărbatul tresări din nou și privi cu răsuflarea tăiată în ochii aceia frumoși în care sclipeau inteligența și sentimentele voalate.

Nor ... Îți făgăduiesc să-l fac pe Prinț să se plece în fața ta. Să aprecieze sincer tot ce face din tine un valoros Căpitan de fregată. Și apoi, să te duc în pat, să te sărut, să te dezmierd, să te înlănțui cu brațele și să te răvășesc cu ardoare nesecată, până ce mintea ți se va goli, iar numele meu va fi tot ce-ți vei aminti în zori. Să văd bucuria unei victorii pe chipul tău e un dulce nectar. Să o împart însă apoi cu tine, așa cum doresc și simt, e fericire ... O poțiune ca un drog … Ce dă tot atâta dependență ca și libertatea.

- Cui, într-adevar ? șopti el.

Pe urmă, cu voce tare :

- În nici un caz celui ce stăpânește jocul și-l joacă de plăcere ! Pregătește atacul, Nor ! Urmăm planul tău ! Cu jokerii, de data asta, în mâinile noastre !

***

Pe puntea fregatei-pavilion, Prințul și Comodorul comandau contraatacul. După ce, mai bine de un ceas, luptaseră ca să împiedice pirații să se apropie, acum îi împingeau ei în vânturile potrivnice ca să-i poată captura sau scufunda, flota lui Skander nemaiavând șanse să recupereze terenul pierdut.

- Conte ! Ce faceți acolo ? Dați-vă în spate sau coborâți la cabine ! Vă poate lovi o ghiulea !

Lipit de bord, Senne continua să caute cu luneta prin norii de pulbere.

- Melchior … Melchior ! exclamă recunoscându-l, în sfârșit, printre cei ce trăgeau de parâme pe un vas inamic. Melchior !!

- Conte !! În numele stelelor pe care le priviți noapte de noapte ! Plecați de lângă parapet imediat !! Vreți să fiți ucis ?!

Bucuria Contelui se transformă brusc în teamă. Nu pentru el, ci pentru băiat.

- Prințe ! strigă el în bubuiturile năprasnice. Ordonați să nu se mai tragă în corabia-pavilion ! Nici o ghiulea! Vă conjur! Însă țineți-i în poziție ! Nu-i lăsați să fugă ! Vă explic când mă întorc !

Și fără a mai risipi un moment, alergă la prova. Rocher, fugind după el, îl prinse de brat.

- Când vă întoarceți ?! De unde, Conte ? Ce aveți de gând să faceți ?!

Senne își smulse tunica de pe el.

- Trebuie să urc pe fregata lui Skander ! Trebuie să salvez pe cineva care nu-i de-al lor ! Nu-i pirat !

- Poftim ?! Conte, v-ați pierdut mințile ?! Cum să vă duceți acolo acum ? Suntem în toiul bătăliei ! Conte !!

Dar Senne nu-l mai auzea. Zvârlind și încălțările din picioare, apucă luneta și o mai puse o dată la ochi.

- E chiar el ! E chiar el, Prințe ! Și nu știe că sunt aici !!

În același moment, un tun de pe vasul cu pricina explodă cu putere devastatoare, spulberând pe toți din apropiere.

Contele se cutremură.

... Melchior ...

Apoi sări în mare. Prințul dădu imediat ordinele cerute și trimise și niște oameni să-l ajute în salvarea băiatului.

Dacă mai aveau pe cine salva.

***

În final, abandonând patru corăbii și forțându-și drumul prin vântul potrivnic, pirații fugiră.

Cât despre Melchior, el fu adus la bordul fregatei și instalat direct în cabina Contelui. Inert și livid la față. Inconștient și aproape fără puls. Cu arsuri urâte și tăieturi adânci pe tot corpul, cu oase rupte și dislocate.

Previziunile doctorului erau rezervate.

***

Băiatul zăcu în comă o săptămână, timp în care Contele aproape că nu se dezlipi de patul lui, ajutând el însuși pe doctor să-i trateze arsurile și să-i coasă tăieturile și apoi, veghindu-l singur, neobosit.

... Melchior ... Melchior ...

Șoaptele acelea … Adieri de vânt printre copaci …

Glasul acela … Susur de pârâu cu apă de cleștar …

Mângâierile acelea … Mlădieri de margarete în lanul de ovăz ...

Cai … Păduri de pin și brad … Triluri de mierlă …

Trăiesc ? Sau am murit ?

Nu-mi dau seama, dar mai deslușesc ceva.

Un chip luminos … Un parfum … Un nume …

... Senne ...

Întredeschise ochii. Aplecat asupra sa, Contele șopti iar :

- Melchior … Melchior …

Oftând, băiatul îi închise la loc.

- Delirez ? murmură el.

- Nu. E aievea, Melchior. Sunt chiar aici, lângă tine. Deschide ochii, te rog. Uită-te la mine.

El îi redeschise. Senne îi zâmbi îngrijorat.

- Unde suntem ?

- Pe o fregată a Prințului de Velmur. În drum spre casă.

Casă ? Era liber să meargă acasă acum ? La Moname ?

Un mic scâncet îi ieși din piept.

Și Contele ? De ce era aici ? Venise din nou după el ?

Ohh … Ce oboseală grea-l încerca … Parcă era o pasăre căzută în zăpadă după viscol.

Însă mâinile ce le țineau pe ale sale, îi dădeau putere. Îi povesteau, îi aminteau. Îl alinau, îl susțineau. Mâinile acelea erau grijă. Mâinile acelea erau iubire.

Iar de căldura și blândețea lor nu voia să se despartă niciodată.

***

La Aynor, viața curgea în tihnă, la fel cum își amintea.

În liniștea dormitorului spațios de la palat și în răcoarea cu mireasmă de flori de tei a pădurilor din jur, Melchior se refăcea încet încet … susținut, bineînțeles și de mulțumirea de a putea umbla acum cât poftea cu picioarele goale pe iarba moale și pământul jilav, de bucuria de a mângâia pe grumaz caii cei mândrii și zvelți, de fericirea de a fi cu Contele și de a-l simți aproape; în șase săptămâni de la terifianta experiență, starea îmbunătățindu-i-se substanțial, acum el putând respira iar fără probleme, mișca mai amplu brațul rupt și chiar a se plimba călare pe Domeniu în compania Contelui, ale cărui grijă și devotament, în loc să se diminueze văzându-l cum se întrema, tindeau să crească, cu atât mai mult cu cât Melchior le primea acum pe amândouă ca pe cel mai firesc lucru din lume. Ca pe acel robust fir de argint ce lega tainic două vieți și le dădea sens împreună.

Și cum ar fi putut simți altfel ? Cu Senne alături, sufletul lui vibra. Exulta.

- În atâtea rânduri m-am gândit la tine, Senne. De fiecare dată când aveam o clipă liberă, îți vedeam chipul în minte.

Șezând la umbra unui copac, Contele și Melchior petreceau o nouă după amiaza în natură. Rezemat de pieptul lui, Melchior îi povestea cum fusese pe corabie. Senne îl asculta, mângâindu-i tâmpla.

- Am fost îngrijorat pentru tine. Mi-a fost teamă să nu pățești ceva.

- Mie nu - răspunse vioi băiatul surprinzându-l. Am știut întotdeauna că într-o zi te voi vedea din nou. Că mă vei ține strâns în brațe și te vei uita iar în ochii mei, exact așa cum te uiți acum.

Senne oftă.

- Sunt ușurat că ești, în sfârșit, aici cu mine. Și fericit să-ți văd din nou zâmbetul, să-ți aud râsul … Lunile astea au fost ca o iarnă petrecută în beznă, Melchior. Mi-ai lipsit.

Îl îmbrățișă și mai strâns. Inima lui Melchior fu o dată în plus, inundată de fericire.

- Conte ? șopti el cu chipul ascuns în umărul său.

- Hhh ?

- O să mă lași să dorm singur și în noaptea asta ?

Desprinzându-se puțin, Senne căută să privească în ochii lui. Băiatul prinse a se îmbujora.

- Vreau să te odihnești, Melchior. Trebuie să te refaci. Diafragma ta …

- Sunt bine acum. Nu mă mai doare. Și vreau să-ți simt căldura.

Contele oscilă. Apoi zâmbi cu o urmă de duioșie.

- Nu te țin în brațe toată ziua ?

- Ba da. Dar nu-mi e de ajuns, se plânse el.

- Melchior …

Senne își trecu degetele prin părul său.

- Pe corabie, m-am trezit deseori auzindu-ți vocea, simțindu-ți atingerea … Și acum mă trezesc la fel ...

Îi atinse și o pleoapă cu buzele.

- O să rămâi cu mine la noapte ? șopti el iar.

Contele simți tremurul băiatului când rosti cuvintele. Simți nevoia lui de a se rupe de experiențele recente și de a regăsi ceea ce-i dădea pace și siguranță.

- Dacă asta ți-e dorința …

- Tu nu vrei ?

Privirea lui Senne se adumbri. Cuprinzându-i obrazul în palmă și trăgându-l aproape, îl sărută.

- Cum aș putea să nu vreau, Melchior ? Să mă avânt cu tine pe culmile simțirii și să atingem împreună zenitul, e tot ce-mi doresc acum.

***

În crângul cu liliac, oamenii sărbătoreau primăvara cu vin, plăcinte, gogoși, turte și multă voie bună.

Straie albe, noi, reflectate de soare. Podoabe mici, împletite în păr, fețe pictate, flori puse la ureche. Muzică de vioară, de fluier, de tobe. Dansuri tradiționale. Improvizații hazlii.

Atmosferă plină de viață și culoare.

De la lizieră, din publicul strâns în cerc, Melchior și Senne se bucurau și ei de spectacol. De albastrul văzduhului, de verdele pădurii, de roșul coacăzelor, de galbenul vioi al brebeneilor. De tot ce primeau în dar în aceste clipe de grație ce le împlineau visele și dorințele. De faptul că erau din nou împreună, după o separare nedorită și cu peripeții.

Însă dinamismul petrecerii se potrivea prea bine cu spiritul lui Melchior ca el să mai aibă mult astâmpăr pe margine. Desprinzându-se deodată de Conte, băiatul fugi înainte, se opri, întinse cu un zâmbet năstrușnic și ochi sclipitori o mână înspre el și întrebă :

- Dansezi cu mine ?

Invitație irezistibilă. Senne zâmbi și el.

Luându-l el de mână și ducându-l în mijlocul celor ce dansau, Contele făcu cu ușurință ca sclipirea aceea să devină strălucire și lumile lor interioare să se contopească iar cu efervescență.

O pânză nouă țeseau acum sufletele lor împletite …

Apoi, în toiul partiturii, Senne îl prinse pe Melchior de talie și nu-i mai dădu drumul. Lipindu-l de el, îi sorbi încântat surpriza și suflul ușor iuțit, îi dădu la o parte șuvițele de pe chip, îi admiră ochii de smarald. Captivat de frumusețea lor și îmbătat cu tot ceea ce ei îi revelau, îi arcui trupul și-l sărută, Melchior răspunzându-i cu ingenuă nevoie și cu tot dorul ce-l purtase în inimă de la Dansurile Măștilor încoace.

Cu tine vreau să fiu. În ochii tăi, vreau să continui să descopăr infinitul din mine. În brațele tale, vreau să-mi pot impregna existența cu alb de mărgăritar. Tu ești viață. Cu cât mă umplu mai mult cu tine, cu atât mai mult mă regăsesc.

***

Cuprins

Piraţii de pe Marea Ara
Noaptea Draconidelor
Vulturul, Lupii şi Baracudele
Răzvrătire şi negocieri
Dor de Conte şi întrezăriri de adevăr
Noi incertitudini şi pericole